

Yakup Mektubu Üzerine Bir İnceleme

*“Yakup Mektubu üzerine sistematik
ve pratik çalışma notları
ve vaaz taslakları”*

Rev. İlhan Keskinöz

YAYIN NO:

KİTAP: Yakup Mektubu *Üzerine Bir İnceleme*
Reform Semineri Notu – 2003

Yazar: Rev. İlhan Keskinöz

Kapak Tasarım: Bio Ofset

Sipariş Adresi-Yayıncı:

© **avemedy**

İstiklal Cad. Tokatlıyan İş Mrk. No:76 K:1/1 Beyoğlu/İST.

Tel: 0212 244 0 244 Faks: 0212 251 97 71

info@avemedy.com - www.avemedy.com

Bu kitabın tüm hakları yazarına aittir. Yazarın yazılı izni olmadan hiçbir biçimde ve hiçbir yolla bu kitabın içeriğinin bir kısmı veya tümü yeniden üretilemez ya da dağıtılamaz.

ISBN:

T.C. Kültür ve Turizm Bakanlığı Sertifika No: 19847

© **Türk Dünyası Presbiteryen Kilisesi**

www.presbiteryen.org

© Bio Ofset Matbaacılık Yay. San ve Dış Tic. Ltd. Şti.

İstiklal Cad. Tokatlıyan İş Mrk. No:76 K:1/1 Beyoğlu/İST.

Tel: +90 212 244 0 244 Faks: +90 212 251 97 71

Baskı:

Bio Ofset Matbaacılık Yay. San ve Dış Tic. Ltd. Şti.

Davutpaşa Cd. Kazım Dinçol Sn. Sit. No:81/89 Topkapı/İST.

Tel: +90 212 567 73 13 Faks +90 212 251 97 71

info@biooffset.com / www.biooffset.com

1. Basım: Haziran 2012

İÇİNDEKİLER

İşaretler ve Kısaltmalar...

Önsöz ...

Sunuş ...

I.Bölüm: Genel Bakış ...

İçerik Şeması

Yakup Mektubuna Kısa Bakış-1 ...

Yakup Mektubuna Kısa Bakış-2 ...

Yakup Mektubuna Kısa Bakış-3 ...

Yakup Mektubunun İçeriğine Genel Bakış ...

II.Bölüm: Ayetlerin İncelenmesi ...

Yakup Mektubu 1. Bölüm ...

Yakup Mektubu 2. Bölüm ...

Yakup Mektubu 3. Bölüm ...

Yakup Mektubu 4. Bölüm ...

Yakup Mektubu 5. Bölüm ...

İşaretler ve Kısaltmalar:

- Westminster İnanç Açıklaması: **WİA**
- Westminster Uzun İlmihal: **WUİ**
- Westminster Kısa İlmihal: **WKİ**
- Heidelberg İlmihali: **Hİ**
- Belçika İnanç Açıklaması: **BİA**

karşılaştırınız / *krş.*

ve devamı / *vd.*

Yaratılış / Tekvin

Mısır'dan Çıkış / Çıkış

Çölde Sayım / Sayılar

Yeşeya / İşaya

Süleyman'ın Özdeyişleri / Meseller

Genelde inanç açıklamaları ve ilmihaller kısaltılarak özetlenmiş bir yorum şeklinde oraya konulmuştur. Çalışmalarınızda bu referanslara esas kitabından bakınız.

ÖNSÖZ

Bilmediğimiz yolda ilerlerken bir yol gösterene gereksinim duyarız. Her ne kadar kendi kendimize bir miktar yol kat edebilsen de bazı durumlar vardır ki, bir yol gösteren olmadan fazla ileriye gitmemiz çoğu zaman zorlu bir uğraş olur. Ama bir yol gösterenimiz olursa gitmek istediğimiz yere daha kısa ve güvenilir yoldan ve sağlam bilgiye sahip olarak ulaşabileceğimiz kesindir.

Benzer şekilde bu çalışma kitabı da Kutsal Kitap okuyucularına Yakup Mektubunun anlaşılmasında bir yol göstericiliği görevi üstlenmiştir.

Yakup Mektubu hakkında genel kanı, yazarının Mesih'in kardeşlerinden biri olan Yakup olduğudur. Bu mektup İ.S. 62 yılından önce Yerus alim'den, Grekçe konuşan ve Yahudilikten iman eden Hristiyanlar'a yazılmıştır.

Yakup, Mesih İsa  armıh'a ölüp dirilmeden öncesine kadar Mesih'e Rab olarak inanmamıştı. Yuhanna'nın da yazdığı gibi "*Kardeşleri bile O'na iman etmemiş-*

ti” (Yuhanna 7:5). Yakup’un Mesih’e Rab olarak iman etmesi ancak Mesih’in ölümden dirilip kendisini Elçilere ve izleyicilerine diri olarak göstermeye başladığı bir zamanda gerçekleşti. I.Korintliler 15:5-8 ayetlerinde Pavlus, Mesih İsa ölümden dirildikten sonra kendisini diri olarak önce Kefas’a, sonra Onikiler’e daha sonra da beş yüzden kardeşe aynı anda ve bundan sonra Yakup’a, sonra bütün elçilere, son olarak da kendisine görüldüğünü yazmaktadır.

Yine Elçilerin İşleri 1:12-14 ayetlerinde Luka, Mesih İsa Zeytin Dağ’ında göğe alındıktan sonra elçilerin Yerus alim’de Mesih İsa’nın annesi Meryem, diğ er kadınlar ve Mesih’in kardeşleriyle birlikte olduklarını yazmaktadır. Böylece Yakup’un da Mesih İsa’nın dirilişine tanık olduktan sonra, iman ederek kilise topluluğuna katıldığını görmekteyiz.

Yakup’un Yerus alim kilisesinin önderi olması ise Kral I. Hirodes Agrippa’nın İ.S. 41-44 yılları arasında elçilere karşı başlattığı baskı dönemde gerçekleşmiştir. Elçilerin İşleri 12. bölümde Yuhanna’nın kardeşi Yakup’un öldürülmesi ve daha sonra Petrus’un yakalanıp hapse atılmasıyla sözü geçen baskı sonucu elçilerin Yerus alim’i terk etmek zorunda kaldıkları bir zamanda Yakup kilisede liderlik görevini üstlenmiştir.

Pavlus, Galatyalılar 1:18-19 ayetlerinde Kefas’la tanışmak üzere Yerus alim’e gittiğinde Kefas’ı ve Rab

İsa'nın kardeşi Yakup'u gördüğünü ve 2:9 ayetinde ise topluluğun direkleri olarak Kefas ve Yuhanna'nın yanında Yakup'u da saymaktadır. Böylece Yakup'un Yerus alim kilisesinde On İki elçinin yanında bir ihtiyar olarak liderlik yaptığı ve Rab'bin sözünü öğrettiğini anlamaktayız (Elçilerin İşleri 15:2, 6, 13).

İçerik olarak Yakup'un Mektubunda iman, eylem ve aklanma arasında yakın ilişki kurmaktadır. Tek başına eylemsiz imanın ölü olduğunu; aklanmanın (imana dayalı) eylemle ancak mümkün olabileceğini; imanın eylemle tamamlanması gerektiğini vurgulamaktadır.

Mektubun okuyucularının Mesih İsa'yı izleyen ve elçisel müjdeden haberdar oldukları anlaşılmaktadır. Çünkü açıkça yazılmış olmasa da 1:17, 21; 25; 2:12; 5:8 ayetlerinde elçisel imanın kanıtları mevcuttur.

Bu yüzden Yakup'un, okuyucularının daha çok birer izleyici olarak Müjde'ye uygun olarak nasıl yaşamaları gerektiği konusunda, onlara yeni yaşam yolunda öğretilmekte bulunduğunu söyleyebiliriz.

Yakup'un eylem konusunda gösterdiği ciddi tutumun nereden kaynaklandığını anlamız gerekir. Yakup'un Oniki elçiden biri olmadığı açıktır. Fakat Yakup'un Mesih İsa'nın kardeşi olduğunu unutmamalıyız. Bu yüzden Yakup'un Mesih İsa'dan nasıl etkilendiğini göz önünde bulundurmamız gerekir. Mesih İsa'yla

annesi ve kardeşleri arasında geçen konuşmayı hatırlamalıyız. Matta 12: 46-50 ayetlerinde, İsa'ya “*annenle kardeşlerin seni çağırıyorlar*” diye bildirildiğinde İsa “*Kimdir annem kimdir kardeşlerim? İşte annem, işte kardeşlerim! Göklerdeki Babamın isteğini kim yerine getirirse, kardeşim, kız kardeşim ve annem odur*” diye cevap verdi.

Mesih'in bu öğretisinin Yakup'u etkilediği kesindir. Bu yüzden Yakup Tanrı'nın isteğini bilmenin tek başına işe yaramadığını fakat Tanrı'nın isteğini yerine getiren ve eyleme dönüştürülen imanın Tanrı'yı hoşnut ettiğini ve böylece gerçek (samimi) bir şekilde Mesih izleyicisi olunabileceğini yazmaktadır. Bu yüzden Yakup cesaretle bize “*Tanrı sözünün yalnız duymakla kalmayın, sözün uygulayıcıları da olun. Yoksa kendinizi aldatmış olursunuz*” diyebilmektedir (1:22).

Yakup Mektubu üzerinde ayetlerin gerçek anlamlarını bulmak için Kutsal Kitap'ın ilgili diğer ayetleriyle karşılaştırmalı olarak yapılan bu çalışma kitabı bize Martin Luther'in çok iyi bilinen yorum ilkesini hatırlatmaktadır. Martin Luther'e göre Kutsal Yazılar kendisi aydınlatma ve yorumlama özelliğine sahiptir. Yani, anlaşılması zor bir ayet, daha açık ve anlaşılır başka bir ayetle açıklanmalıdır. Bu bağlamda bu çalışma kitabı okuyuculara Yakup Mektubunun tek başına ele alınıp açıklanması gereken bir Kutsal Yazı olmadığı

fakat Kutsal Kitabın bütünü göz önünde bulundurularak yorumlanması gerektiğini ve ancak bu şekilde daha iyi anlaşılacağı konusunda bize yol göstericiliğinde bulunmaktadır.

İnanıyorum ki bu kitap okuyuculara Yakup Mektubunu daha iyi anlamalarına yardımcı olmakla kalmayacak aynı zamanda onlara Kutsal Yazılar'ın yorumlanması konusunda önemli bir yöntemin kazandırılmasına da yarar sağlayacaktır.

Rev. Muharrem Gündüz

SUNUŞ

“**Yakup’un Mektubu Üzerine Bir İnceleme**” adıyla çıkan kısa çalışma kitapçığından sonra, Yakup Mektubunun vaazları üzerinde çalıştığım zamanlarda Türkçe olarak bir Yakup Mektubu Yorum Kitabı olmaması beni bu çalışmayı yapmaya teşvik etti.

Ancak bu hazırladığım bu çalışma notları Yakup Mektubunun yorumu kapsamında değildir. Bu çalışma daha çok **Yakup Mektubuna Kutsal Kitap’ın bütününden bakmaya çalışarak ayetlerin diğer ayetlerle anlamlandırılması çalışmasıdır.**

Yakup Mektubu üzerinde öğretiş vermek, Kutsal Kitap çalışması yapmak ve vaaz taslakları oluşturmak için tek tek her bir ayete bakarken, her İncil okuyucusunun yararlanabileceği bu çalışma notları meydana çıktı.

Böylece bu çalışma kitabı iki ana bölümden oluşuyor: I.Bölümde mektubun içeriğini ve kapsamını inceliyoruz; II.Bölümde ayetlerin ne dediğine odaklanıp sonunda vaaz taslaklarına ulaşıyoruz.

Ama Yakup Mektubu üzerinde mutlaka daha fazla söylecek şeyler vardır...

Saygılarımla,
Rev. İlhan Keskinöz

I.Bölüm: Genel Bakış

İçerik Şeması¹

- 1. Gerçek din (1:1-27)**
 - 1:1-18 denenme ve ayartılar
 - 1:18-27 dinlemek ve uygulamak
- 2. Gerçek iman (2:1-3:12)**
 - 2:1-13 ayrımcılık, adaletsizlik
 - 2:14-26 imanın işlemesi
 - 3:1-12 dilin kontrolü
- 3. Gerçek bilgelik (3:13-5:20)**
 - 3:13-18 göksel bilgelik
 - 4:1-10 benliğin farkında olmak
 - 4:11-17 boş övünme ile küstahlık
 - 5:1-6 haksız kazanca uyarı
 - 5:7-11 sabırlı olmak
 - 5:12-20 bilgelik ve imanın uygulanması
 - 5:12 güvenilirlik
 - 5:13-18 dua ve merhamet hizmeti
 - 5:19-20 Müjde'ye çağrı ve tanıklık

¹ Life Application Bible

Yakup Mektubuna Kısa Bakış-1

Yakup Mektubunda iki ayet bütün mektubun kaynağındaki düşünceyi özetler:

2:18 Ama biri diyecektir: “Senin imanın var, benim de işlerim var. Sen bana işlerin olmadan imanını göster ve ben imanı işlerimle göstereceğim.”

2:26 Çünkü ruhsuz beden ölü olduğu gibi, böylece iman da işler olmadan ölüdür.

2:14, 17, 20 ayetlerini de bu iki ayetin ayrı birer vurgusu gibi düşünebiliriz.

Böylece ‘İman ve İşler’ düşüncesi bütün mektubun arkasındaki fikri oluşturmaktadır.

Yakup Mektubuna Kısa Bakış-2

Yakup Mektubunun bütününe 1:1 ayetinden bakmamız gerekiyor. Çünkü her şey *Tanrı'ya ve Rab İsa Mesih'e kul olmakla* başlıyor; çünkü mektup boyunca değinilen konular ancak *Tanrı'ya ve Rab İsa Mesih'e kul olmak* ile anlamını buluyor ve böylece açıklanabilir oluyor.

Denenme ve ayartıların olduğu bir dünyada yaşıyoruz (1:2-4, 12-15) ve bunlardan kaçamayacağımız için bunlarla yüzleşmek ve mücadele etmek için Rab'den bilgelik dilemeliyiz (1:5-8). Ancak göksel bilgelik ile gerçek zenginliği (1:9-11; 2:1-9) anlayabilir ve dünyasal değerlerin ortasında gökselliğe bakarak yaşayabiliriz –*çünkü göksel bilgeliğiniz olmadığı sürece zenginlik dahil olmak üzere dünyasal değerler de birer ayartıcı olurlar.* Öyleyse bilgelik yaşamı Mesih'te yaşamdır ve Mesih'e tanıklık yaşamıdır; bilgelik yaşamı dünyaya Mesih'i görünür kılma yaşamıdır yani *Mesih hizmetidir (Mesih örneğine uygun hizmet etmektir).*

Benzeyişinde yaratıldığımız Tanrı aynı zamanda her iyi armağanın Babası'dır (1:16-18). Zıtlığa bakın: dünya, şeytan ve benlik bize ayartı ve günah getirirken (1:13-15) Göksel Baba ise yetkin armağanlar veriyor. Kime? Bizlere; yani Mesih aracılığında Tanrı'nın olma çocukları yetkisine kavuşanlara...

Tanrı'nın bu bağışının en doruk ifadesi ise '*ilk ürün – turfanda*' ifadesidir (1:18). Ürünün ilk ve en iyi kısmının Tanrı'ya sunulması gibi, Hristiyanlar da Mesih'in çarmıh aracılığı ile yaptığı hasadın Tanrı'ya ayrılmış ilk ürünüdür.

Durumumuz böyleyken Yakup Mektubunda bizlere '*dinlemekte çabuk*' olun demesi tam yerindedir (1:19). Çünkü Mektubun sözleri hemen yaşamlara uygulanmalıdır. *Çünkü* dinlemek ve uygulamak (1:19-25) aynı zamanda bir itaat eylemidir. Fakat bazen insanlar mektubun '**iman ve eylem**' olan vurgusunu daha çok dışarıya dönük olarak yapılan işler –*başkalarına yönelik merhamet ve yardım işleri*- olarak yorumlama hatasına düşünce; "*işler yaparak kurtulmuyoruz, lütf ile kurtuluyoruz*" diyerek **imani** ve **işleri (eylemi)** birbirinden ayırmaya çalışmaktadırlar.

Ancak Yakup burada, mektubun hemen başında '*dinlemek ve uygulamak –itaat*' eyleminin kişinin imanı ve bunun bir gereği olarak Tanrı'ya ve O'nun Sözleri'ne yönelik olduğunu gösteriyor. Dolayısıyla diğer iyi işler Tanrı'ya yönelik dinleme ve uygulama itaatinin bir sonucu olarak çıkıyor. Yani iyi işleri –*dinleyen ve uygulayan imanının gücü*-diri imanın itici gücü üretiyor.

Böylece '*dinlemekte çabuk, konuşmakta yavaş, öfkelenmekte yavaş*' olması gereken bilge kişinin dünyadan ayrılan diğer bir yönü de dilini dizginlemesi (1:26, 5:12) olacaktır. Bu ayırt edici özellik söz ve eylem olarak '*gerçek dindarlık*' tanımını (1:26-27) özetlemektedir.

Yakup Mektubu 1. Bölümden edindiğimiz [*göksel*] bilgelik ve [*göksel –gerçek*] dindarlık dünyaya benlik ve dünyasallıktan uzak bir şekilde bakmaktadır (2:1-13). Bu da insanın kendisini aldattığı *boş [dünyasal] dindarlığı* (1:26) bilgelik ile cevaplama yoludur; ve aynı zamanda boş [*dünyasal*] dindarlığı [*göksel –gerçek*] dindarlık ile ortadan kaldırma yoludur –*Mesih hizmetidir (Mesih'in bıraktığı hizmette devam etmektir)*. Bu yüzden *pak, barışçıl, yumuşak, uysal; merhamet ve iyi meyvelerle dolu olan gökten inen bilgeliği* (3:17), *her mükemmel armağanı* (1:17) *azarlamadan veren* (1:5) Tanrı'dan istemeliyiz.

İnsanlar arasında ayırım yapmanın (2:1-7) günah olduğunu (2:8-9) hatırlatan Yakup, bu anlayışın arkasında olan şeyin Tanrı'nın Yasası'na *boş [dünyasal] dindarlık* ile bakmak olduğunu gösteriyor (2:10); yani –*Pavlus'un sünnet yanlısı öğretmenlere dediği gibi (Galatyalılar 5:3)- Yasa'dan bir emre itaatsizlik bütün Yasa'ya itaatsizlik eylemi oluyor. Buradan çıkan sonuç da şudur ya 'göksel –gerçek- dindarlık' ile iman ve itaat eylemi içindedir ya da 'boş –dünyasal- dindarlık' ile itaatsizlik eylemi içindedir.*

Sözü yanlış yorumlayıp buna göre işler yapmak da yanlış işler yapmak olur. Yanlış motivasyon ile Tanrı'yı hoşnut etmeyen bir tutumla yapıldığından dolayı böyle *işler* itaatsizlik eylemi içindedir. Çünkü gerçek dindarlık insanı sevmek (2:8) ve merhamet (2:13) ile kendini belli edecektir –*çünkü gerçek dindarlık korku ile yönlendirilmez.*

Böylece dünyasal bilgelik insanlar arasında ayırım – *dolayısı ile adaletsizlik-* yaparken (2:1-13) göksel bilgelik

insana Tanrı suretinde yaratılmış olduğu için [özel] değerini göstermektedir (2:14-17). İman ve eylemi doğru anlamak için imanın sadece 'bir bilgiyi tanımak' olmadığını (2:19) anlamamız gerek –göksel bilgelik, iman ve imandan doğan eylem farkını bu mektupta böyle belli etmiştir. Öyleyse dünyasal iman 'ölü –yararsız, akılsız[lık]' iken (2:17, 20); göksel iman kendisini eylemde –işleyerek- belli etmektedir (2:18, 26). Bu yol aynı zamanda *Mesih hizmetidir (göksel olana uygun yaşayarak dünyasal olana farkını belli etme işidir).*

Dil disiplini (3:1-12) konusuna geldiğimizde bu konuya önceden hazırlanmış olduğumuzu görmekteyiz: Tanrı'dan imanla **istemek** –dua, tapınma- dili doğru kullanma şeklidir (1:5-6); kendi zayıflıkları ile, dolayısı ile Rab'bin gücü ile **övünmek** –şükran, hamt- dili doğru kullanma şeklidir (1:9-10). İmanı savunmak dili doğru kullanma şeklidir (2:18 vd.).

Dünyasal bilgelikte ise kişi kendi günahlılığını göremez günahlılığına rağmen suçsuz olduğunu düşünür. Böylece "Tanrı beni ayartıyor" demek dili yanlış kullanma şeklidir (1:13). Toplantılarda iyi giyimli kişilere "Sen iyi yere otur", yoksul kişiye de "Sen ayaklarımın dibine otur" diye söylemek dili yanlış kullanma şeklidir (2:2-4); ve bu aynı zamanda boş imanın eylemidir. Mesih'in yüce adına küfretmek dili yanlış kullanma şeklidir (2:7). Ağız yürekten taşanı söylediği için (Matta 12:34), insanlara doğru ve güzel bir şey söylüyor gibi görüldüğü halde, göksel imandan kaynaklanmayan ve eyleme dökülemeyen sözler dili yanlış kullanma şeklidir (2:15-16).

Mektubunun bütününe baktığımızda olumlu ve olumsuz yönleri ile insanı ve durumları göksel bilgelik açısından tanımlayıp, Tanrı'nın iradesini dünyaya yerleştirmek için konuşan Yakup, dili doğru kullanma şekli için bir örnektir; ve bütününde Kutsal Kitap Tanrı'nın Sözü olduğu için iyi ve kötü şeyleri göstererek kutsallığa, gerçeğe, adalete, doğruluğa hizmet etsin diye konuşan Mesih, dili doğru kullanmak için tek örneğimizdir. Bu yüzden özgürlük yasasına bağlı kimseler olarak konuşmamız (2:13) istenmektedir. Mesih gibi yaşamak ve Mesih gibi konuşmak bir *Mesih hizmetidir (Mesih'inkine benzer bir yaşam ile Tanrı'nın gerçeğini yeryüzüne yerleştirme hizmetidir).*

Dünyasal bilgelik dili yanlış kullanırken göksel bilgelik her şeyin yargılanacağı zamana bakarak (3:1), insanın hatalı (3:2), dolayısı ile tek iyi olanın Tanrı olduğunu bilerek konuşur. Böylece dilin doğru ve yanlış kullanımı hakkındaki örneklerle bakarak dili dizginleyerek konuşmanın (3:3-5) kendisi bir **göksel iman ile itaat eylemi**dir. Dünyasal bilgelik kendisini yakacak olan ateş ile oynarken (3:5-7), dilin evcilleştirilmesi için konuşmak (3:7-11) imandan doğan bir **itaat eylemi**dir (*benzer şekilde 5:13-16 ayetleri **dua ile dilin doğru kullanımı** ve **hizmet ile imanın eylemlerinin etkin kılınmasına** bir örnektir).*

Dünyasal bilgelik kötülük ve zehirle dolu bir dil (3:8) kullanırken göksel bilgelik paklıktan, kutsallıktan yana konuşarak (3:7-12) ateş ile yargılanacak olan dünyaya özgürlük ve uysallık (3:7-8) getirmek için çalışır. Bu yol aynı za-

manda *Mesih hizmetidir (ait olduğumuz Kişi'nin Müjdesi'ni duyurma yoludur).*

Böylece bilgelik hakkındaki vaaza geldiğimizde (3:13-18) konuya yine önceden hazırlanmış olduğumuzu görüyoruz (1:5-6). Çocuklarına iyi armağanlar vermesi seven (1:17) Göksel Babamız, imanın eylem ile etkin kılınmasını istediği gibi, göksel bilgeliğin de dünyada görünür olmasını istemektedir (3:13). Bu yol aynı zamanda dünyasal bilgelikliği kaldırmak ve göksel olanı yerleştirmek için gereklidir (3:13-16). Bu yol aynı zamanda *Mesih hizmetidir (imani Kelami eylem ile etkin kılarak dünyaya göksel olanı gösterme ve yerleştirme işidir).* Ve ürünü ve ödülü olan bir hizmettir (3:18).

Dünyasal bilgelik (3:16) kendisini benliğin işleri ile gösterirken göksel bilgelik (3:17) kendisini Ruh'un meyvesi ile gösterir. Böylece bu dünyada etkin iman ile yürüyenler Tanrı'daki esenlik ve özgürlükte yaşayacaklardır.

Tanrı'ya bağımlı olanlar (Mesih'te itaat edenler) yani göksel bilgelikten pay almış olanlar imanlarını itaat eylemi ile etkin kıldıklarında dünyasal bilgelik ve benlikteki yaşam (4:1-6) daha görünür olacaktır. İman ile yaşamının kendisi olan *Mesih hizmeti ya da Mesih tanıklığı* Tanrı'ya bağımlı olma –*Tanrı'ya itaat etme*- eylemi ile kötülüğü uzaklaştırırız, kötülükten korunuruz (4:8); kötülüğü kovmak için başka özel bir bilgelige ya da formüle ihtiyacımız yoktur.

Dünyasal bilgelik günah ve kötülüğü getirmek isterken (4:1-3), sevinç ve yücelik yaşamı olan (4:9-10) Tanrısal

bilgelik günahtan temizlenmeyi, yüreği paklamayı, günah ve kötülükler üzerine yası (tövbeyi) getirmek istemektedir (4:8-10) –*bu da bir Mesih hizmetidir (tövbeyi, dolayısı ile günahtan özgürlüğü ve Tanrı'nın Krallığını duyurmak).*

Dilin doğru ve yanlış kullanımı için önceden yapılan uyarıları dikkate aldığımız 4:1-12 ayetlerinde dil disiplini (4:11-12) iman ve itaat eyleminin içindeki parçalardan biri olarak karşımıza çıkar. 4:13-16 ayetleri de dilin disiplini ve dilin doğru kullanımı için bir başka örnektir (5:9).

Kavga, ekişme, savaş ile (4:1) dilin yanlış kullanımı Yasa'nın ihlalini (4:2) getirmektedir. Böylece Tanrı'nın bilgeliği olan Mesih olmaksızın insanın Tanrı'dan ayrı düştüğünü (4:3) görmekteyiz. Böylece dünyasal bilgeliğe itaatın lme götüren yasa tanımazlığın yolu olduğu belli olurken; göksel bilgeliğe itaat ile (4:4) lütuf Tanrısı'nın yaşama götüren yolu (4:5-6) bütün dünyanın gözüne açıkça belli olmaktadır –*bu bir Mesih hizmetidir (Mesih'e ve Müjde'ye tanıklık yaşamıdır).*

Benlikteki yaşam (4:1-6) ile Tanrı'daki yaşam (4:7-10) arasındaki fark yüreğin ve yaşamın ne noktada olduğunu göstermektedir: ya Yasa'yı yargılayan tarafta ya da kurtarmaya ve mahvetmeye gücü yeten Tanrı'nın (4:11-12) tarafındasınızdır. Böylece yapılması gerekeni yapanlar ve yapılması gerekeni yapmayanlar (4:17) olarak, iki tarafın farkı hem dili kullanmada (4:13-16) hem de Rab'be gvenmede (4:13-16) kendini belli edecektir.

Mektubun buraya kadar olan öğretisinde olduğu gibi, son bölüm de kesin ve nettir:

- 1-) 5:1 ... **ağlayın** –*tövbe edin*. Çünkü yargınız açıktır (5:2-6).
- 2-) 5:7-8 ... **sabredin**. Çünkü sabır olmaksızın yüreklerimizi Mesih ile güçlendiremeyiz.
- 3-) 5:9 ... **homurdanmayın**. Çünkü birbirinize öfkelenmenize sebep olan şeylerden daha büyük bir öfke ile Tanrı imansızlığı yargılamaya güçlüdür.
- 4-) 5:10 ... **örnek alın**. Mesih bütün şeylerde örneğimizdir; Mesih'in ön habercisi olan başkaları (5:10-11, 17-18) böyle yapabildi ise sizler de yapabilirsiniz.
- 5-) 5:12 ... "**Evet**"ınız evet, "**hayır**"ınız hayır olsun. Tanrı'nın ve insanların önünde güvenilir olun – sözlerinizle ve işlerinizle tövbe eden (5:1) ve sabırla dayananlardan (5:7-11) olduğunuzu belli edin (*imantınızı eylem ile etkin kılın*).
- 6-) 5:13-16 ... **dua edin** ve **hizmet edin**. Kişisel olarak (5:13) ve kilise topluluğu ile paydaşlık içinde, dua ve tövbe ile bağışlayanlardan olarak **dua edin** ve öylece **hizmet edin** (5:14-16).
- 7-) 5:19-20 ... **gerçeğe döndürün**. Günahı ve tövbeyi vaaz ederek Kurtuluş Müjdesi'ni duyurun. Mesih'in yaptığı gibi bir hizmeti yaşama döndürün.

Bütün öğretilenler birer Mesih hizmetidir: *tövbeyi ve yargıyı vaaz etmek; sabır ile homurdanmadan öğretmek ve Mesih'i örnek alan bir yaşam ile güvenilir bir tanıklık vermek, dua ve hizmet ile insanları gerçeğe davet etmek, yani uyanışı getirmek için çalışmak.*

SONUÇ olarak Yakup Mektubu "*Mesih'e iman edin, Mesih gibi hizmet edin, Mesih gibi tanıklık edin; öyle ki, Tanrı'nın gökteki krallığı yeryüzüne gelsin*" diye Mesih merkezli bir öğretiler ile; yani **imanın eylem** ile etkin kılındığı **bir yaşam** ile, Tanrı'nın barışçıl egemenliğini bu dünyaya yerleştirebilelim diye vardır.

Yakup Mektubuna Kısa Bakış-3

Yakup Mektubunun 1. Bölümüne bakarak “*Kutsal Üçlübir Tanrı’ya inanmak ve bir Hristiyanın sahip olduğu imanun değerleri*” hakkında ne söyleyebiliriz?

Tanrı’ya ve Mesih’e kul olduğunu söyleyen biri (1:1), Tanrısal bilgeliğe dayanır (1:5-8), Tanrı’nın armağanlarının (1:16-18) yardımıyla Tanrı Sözü’nün uygulayıcısı olmak için (1:19-25) gayret eder. Çünkü gerçek dindarlık gururdan uzak ve dünyasal zenginliğe bağlanmadan (1:9-11) hizmet ile, Tanrı’yı hoşnut eden yolda (1:26-27) yürümek olarak kendini belli eder. Yaşamdaki bu duruş için ve her ayartı ve zorluk için bilgeliğe ihtiyacımız vardır.

Yakup Mektubunun 2. Bölümüne bakarak “*bir Hristiyanın sahip olduğu iman gereği etkinliği ve hizmetinin farkı*” hakkında ne söyleyebiliriz?

Hristiyanlar ayrımcılık yapanlar olarak (2:1-13) değil, adaleti gözeten kimseler olarak tanınmalıdır. Eşitliği savunmayan, hakkı korumayan kimselerin merhametli kimseler olduklarını düşünebilir miyiz? Hayır. Tanrı’nın ve Mesih’in kulu olan kimselerin insanlık ailesine acıyan, koruyan, gözeten, şefkatli kimseler olarak bakması gerekiyor. Mesih’in Müjdesi’ne karşıt olan ayrımcılık, Hristiyanlığı

yanlış gösterecektir. Hristiyanlar imanını gündelik yaşama uygulayan (2:14-26) kişiler olmalıdır –*kurtaran iman kendisini, İbrahim örneğinde olduğu üzere Tanrı'ya adanmış eylemlerle belli eder*. Öyleyse ayrımcılık ruhu aynı zamanda muhtaç kişilere (2:15-16) karşı duyarsızdır. Bu yüzden Tanrı Sözü'nü duyan kişiler, bu Söz'ün uygulayıcısı olmalı; ve böylece Müjde'yi gündelik yaşamın her alanına yerleştirmelidir.

Yakup Mektubunun 3. Bölümüne bakarak “*kurtaran imanın etkinliği*” hakkında ne söyleyebiliriz?

*Tanrı'ya ve Mesih'e kul olduğunu söyleyen biri (1:1), bir yargı gününe inanıyordur (3:1). Kutsal Üçlübir Tanrı'ya iman, kutsal Tanrı korkusu ve kutsal Tanrı sevgisi ile Mesih'in dirileri ve ölüleri yargılayacağı zamana bakarak, kendisini sözde (3:1-2) ve eylemde (3:13-18) belli eder. Dilini dizginleyenler bedenlerini daha doğru yönlendirecektir; yani kişiler bu şekilde yaşamlarını bilgece yönlendirecektir. Dil ormanı tutuşturan bir kıvılcım olmak yerine Tanrı'nın övgüsü için kullanılan bir araç olmalıdır. Böylelikle bilgeliğin alçakgönüllülüğünde olan iyi yaşam, kendisini Tanrı'nın övgüsü ve insanın iyiliği için olan işler ile belli edecektir. Öyleyse kurtaran iman, bedeni ve canı kapsayan bir yenilenmeyi içermektedir. Bu da sözlerimizle, düşüncelerimizle, işlerimizle bu yaşamda kendisini *pak, barışçıl, yumuşak, uysal, merhamet ve iyi meyvelerle dolu, kayırcılığı, ikiyüzlülüğü olmayan, barış için çalışan* bir etkinlik ile kendisini belli edecektir (kurtaran iman).*

Yakup Mektubunun 4. Bölümüne bakarak “*göksel iman ve göksel bilgeliğin bu yaşama nasıl yansması gerektiği*” hakkında ne söyleyebiliriz?

Bedene (benliğe) dayanan düşünceler *kavga, çekişme, öldürme, kıskançlık ile dolu kötü amaçlar* için çalışmaktadır. Bu gidişat ise Tanrı’ya düşmanlık olarak kendini belli edecektir (4:1-4).

Tanrı’nın halkına yönelik sevgisine (4:5) verilmesi gereken cevap ise tövbe, pişmanlık ve alçakgönüllülük ile (4:6) benlik yaşamına düzeltme getirmektir (4:7-10). Öyleyse göksel iman ve göksel bilgelikteki alçakgönüllülük ve tövbe, bir sevgi yasası olarak (4:11-12) kendisini bu yaşamda, tek yargıç olan Tanrı’ya bağlanmak ve Tanrı’nın Yasası’na itaat etmek şeklinde belli edecektir. Bu yüzden göksel iman ve göksel bilgelik, tövbe ve alçalış ile sevgi yaşamında devam etmektedir. Tanrı’ya bağlanmış bir iman da ‘*Rab dilerse*’ şeklinde, her durumda Rab’bin hoşnutluğunu aramak olarak kendini belli edecektir.

Yakup Mektubunun 5. Bölümüne bakarak “*cömertlik ve Hristiyan paydaşlığı*” hakkında ne söyleyebiliriz?

‘*Maddiyat*’ konusu kolayca bir ayartıya dönüşebilecek şekilde güçlü bir konudur. zenginliğini adil bir şekilde elde etmemiş (5:1-6) insanları ‘*cömertlik, paydaşlık, merhamet, sevgi*’ konusunda *Hristiyan yaşamı* içinde uygun bir yere koyamayız. Cömert olsalardı, almaya değil vermeye istekli olur; yani çalmaya meyilli olmazlardı. Ve yine, başkalarının hakkını dürüst olmayan bir şekilde sa-

hiplenebilen kimselerin merhametli olduklarını düşünemeyiz –*insanı sevmek ve merhametli olmak arasında bir bağlantı vardır çünkü*. Böylece sabırlı olmak (5:7-11) konusuna göksel iman ve göksel bilgelik açısından baktığımızda, zenginliğini haksızlıkla elde eden zengin kimseyi hatırlatıyor. Çünkü sabırlı olan kişi maddi ihtiyaçları için Rab’bin gündelik sağlayışına bakar –*dünyasal bilgeliğin yollarına değil*. Öyleyse mektubun 5. bölümü bize bir şey söylüyor: cömert olmadığı gibi, hırsızlık suçuna bulaşmış olan birinin; sabırlı olmasını ve güvenilir (5:12) olmasını bekleyemeyiz. Böylece aracılık duaları, yani kendimiz haricindeki konular için (13-18) dua, paydaşlığı (19-20) –*paydaşlık da cömertlik ve merhameti-* getiriyor. Böylece bunların hepsi Tanrı’nın isteğinde (yüce görevde) olan yaşamı (19-20) getiriyor.

Yakup Mektubunun İçeriğine Genel Bakış

1. Mektubun Genel Karakteri. Mektup *dağılmış (diaspora)* olan on iki oymağa hitaben yazılmıştır. **Diaspora** kelimesi genelde İsrail'in dışında yaşayan Yahudiler için kullanılan bir kelimedir. Fakat Yakup² bu mektubunu Hristiyan kimselere yazdı. İstefan'ın³ ölümü ile başlayan baskı sonucu Yerusalim'den Roma dünyasının çeşitli yerlerine dağılmışlardı. Diğer yandan Pentekost Yortusu ile dünyanın pek çok yanından Yerusalim'i ziyarete gelip, Mesih'e iman ederek tekrar dönen, İsrail'in dışında yaşayan yerleşik Yahudi kökenli Hristiyanları da bu dağılmış topluluk içinde düşünebiliriz. Yani uluslardan olduğu kadar bu dağılmış olan oymakların içinde muhtemelen Yahudilikten gelen kimseler vardı. Çünkü Yakup Eski Ahit'ten yaptığı alıntılarını kullanırken okuyuculara hitap şeklinden onların Eski Ahit'i bilen kimseler olduğu kanaatine varmaktayız:

2.21 Atamız İbrahim, 'oğlu İshak'ı sunak üstünde sunmakla yapılan işler sonucunda doğrulukla donatılmadı mı?⁴

² Yakup Yerusalim Kilisesinde önemli bir lider idi (Elçilerin İşleri 15.12-21)

³ Elçilerin İşleri 8.1; 11.19

⁴ Yakup bu alıntıyı yaptığında geçmişte olan bir şeyi anlatmak ve açıklamak içinde değil de okuyucunun zaten bildiği bir gerçeği

Yakup mektubuna başlarken kendisini **kul** olarak nitelendirerek (1.1) Mesih'in Rabliğini öncelikle güçlü bir şekilde vurgular. Çünkü Yakup'un hitap ettiği kimseler "**Rab İsa Mesih'e iman edenler**" topluluğudur (2.1). Bu topluluk Rab bin gelişini bekleyen bir topluluktur (5.7-8). Bu yüzden topluluk iman hayatını Rab İsa Mesih adıyla devam ettirir (5.14-15).

Diğer yandan Yakup diasporada yaşayan Hristiyanlara **kardeş**⁵ olarak hitap eder. Bu ifadenin o dönem kilisesinde, Mesih'in öğretişinden⁶ dolayı sık kullanılan bir ifade olduğu anlaşılmaktadır.

Mektup, denemelerin sıklıkla yaşandığı o dönem kilisesine bunlardan zaferle ve bereketle çıkılabileceği öğretiler-

Mesih'in bakış açısından vermeye çalışmıştır (1.9-11; 2.21-25; 4.6; 5.11, 17).

⁵ İbraniler 2.17, Vahiy 12.10; 19.10, Matta 25.40. **Yuhanna 21.23** Bu yüzden **kardeşler** arasında o öğrencinin ölmeyeceğine dair bir söylenti çıktı. **Romalılar 8.29** Tanrı, önceden bildiği kişileri, Oğlunun benzerliğine dönüştürmek üzere önceden belirledi. Öyle ki, **Oğul birçok kardeşler arasında ilk doğan olsun.** [İbraniler 3.1 ayeti **kutsal kardeşler** ifadesini kullanır çünkü Mesih bizleri kendi kardeşleri yaptı ve kutsadı (İbraniler 2.11)].

⁶ **Luka 8.19** İsa'nın annesiyle kardeşleri O'na geldiler, ama kalabalıktan ötürü yanına yaklaşamadılar. **20** İsa'ya, «Annenle kardeşlerin dışarıda duruyor, seni görmek istiyorlar» diye haber verildi. **21** İsa haberi getirenlere şöyle karşılık verdi. «**Annemle kardeşlerim, Tanrı'nın sözünü işiten ve uygulayanlardır.**» **Matta 23.8** «Kimse sizi `Rabbî' diye çağırmasın. Çünkü sizin bir tek öğretmeniniz var ve **hepiniz kardeşsiniz.**

rek başlar (1.2). Aslında bu denemeler Elçisel hizmetin ve o dönem Hristiyan hayatının bir parçasıdır.⁷ Ancak denemelerin sonunda bir bereket vardır:

1.12 Ne mutlu denemeye dayanan kişiye! Denemeden başarıyla çıktığı zaman, Rab'bin kendisini sevenlere vaat ettiği yaşam tacını alacaktır.

Ama dikkatli olmak gereklidir. Bazen ayartı bizim kendi kötü doğamızın sonucudur ve bu günah ve düşüş getirir (1.14-15). Yakup bizlere deneme ve dayanma konusunda uyarı yaptıktan sonra ruhani hayatta Tanrı ile olan ilişkimizi düzenleyici bir yaklaşım sunar (1.2-8).

2. Tanrı ve İnsanlık Ailesi ile İlişki. Yakup gerçek imanın, Tanrı'nın hoşnut olduğu şekilde söz ve eylem olarak yaşamı şekillendirmesinin gerekli olduğunu vurgulamak ister. Yakup samimi imanın sadece söz ile değil, yaşayış ile görüleceği fikrindedir. Bu yüzden inancı gündelik yaşam ile birleştirmenin gerekliliği kadar bunun nasıl olacağı konusunda pratik bir yaklaşım sunar. Bu dünyadaki yaşayışımızda alçakgönüllü olmanın Tanrısal bir değeri vardır (1.9-10). Dinleyici olmak, öfkelenmekte yavaş olmak ve

⁷ **Elçilerin İşleri 5.41** Elçiler, İsa'nın adı uğruna hakarete layık görüldükleri için Yüksek Kurul'un huzurundan sevinç içinde ayrıldılar. **Elçilerin İşleri 16.23, Onları iyice dövdürdükten sonra hapse attılar... 25 Gece yarısına doğru Pavlus'la Silas dua ediyor, Tanrı'yı ilahilerle yüceltiyorlardı.** Öbür tutuklular da onları dinliyordu. **II.Korintliler 6.10 Kederliyiz, ama her zaman seviniyoruz.** Yoksuluz, ama birçoklarımızı zengin ediyoruz. Hiçbir şeyimiz olmasa da her şeye sahibiz (İbraniler 10.34, I.Petrus 4.12-13, II.Korintliler 4.17).

alçakgönüllü olmak Mesih inancını gündelik hayata uygulamakla yakından ilişkilidir (1.19-21).

Bundan başka bir Hristiyan zengin ve yoksul arasında toplumda olan ayrımcılığa kapılmamalıdır (2.1-13). Hristiyanlar özgür insanlar olarak konuşmalı ve öyle davranmalıdır (2.12). Hristiyanların yaşantılarındaki eylemler merhametli bir yürekten kaynaklanmalıdır (2.13).

Yakup diasporada yaşayan Hristiyan topluluklarını kendi bilgeliklerini test edebilecekleri şekilde uyarır. Toplumsal ilişkileri pak, barışçıl ve uysal mıdır (3.17)? Çünkü Tanrı bizi gökten inen bir bilgelikle barış yapıcıları olarak çağırmıştır (3.14-18). Yakup Tanrı'ya itaat ve alçakgönüllülüğü, kıskançlık ile mukayese ederek açıklar (4.1-10).

3. İman ve Eylem. Yakup mektubu samimi bir imanın eylemi olduğunu vurgular:

1.²²Tanrı sözünü yalnız duymakla kalarak kendinizi aldatmayın, bu sözün uygulayıcıları da olun. ²³Bir kimse sözün dinleyicisi olup da uygulayıcısı olmazsa, aynada kendi doğal yüzüne bakan adama benzer. ²⁴Adam kendini görür, sonra gider ve nasıl bir kişi olduğunu hemen unuttur. ²⁵Oysa mükemmel yasaya, özgürlük yasasına yakından bakan ve ona bağlı kalan, unutkan dinleyici değil de etkin uygulayıcı olan adam, yaptıklarıyla mutlu olacaktır.

1.²⁷Baba Tanrı'nın gözünde temiz ve kusursuz olan dindarlık kişinin, öksüzlerle dulları sıkıntılı

durumlarında ziyaret etmesi ve kendini dünyanın lekelemesinden korumasıdır.

2. ¹⁴Kardeşlerim, eğer bir kimse iyi eylemleri yokken imanı olduğunu söylese, bu neye yarar? Öyle bir iman o kimseyi kurtarabilir mi? ¹⁵⁻¹⁶Bir erkek ya da kız kardeş çıplak ve günlük yiyecekten yoksunken, sizden biri ona, «Esenlikle git, ısınmanı ve doymanı dilerim» derse, ama beden gereksindiklerini vermezse, bu neye yarar? ¹⁷Aynı şekilde, tek başına eylemsiz iman da ölüdür. ¹⁸Ama biri şöyle diyecektir. «Senin imanın var, benim eylemlerim var.» Eylemlerin olmadan sen bana imanını göster, ben de imanımı sana eylemlerimle göstereyim. ¹⁹Sen, Tanrı'nın bir olduğuna inanıyorsun, iyi ediyorsun. Cinler bile buna inanıyor ve titriyorlar! ²⁰Ey akılsız adam, eylem olmadan imanın yararsız olduğuna kanıt mı istiyorsun? ²¹Atamız İbrahim, oğlu İshak'ı sunağın üzerinde Tanrı'ya adama eylemiyle aklanmadı mı? ²²Görüyorsun, onun imanı eylemleriyle birlikte etkindi; imanı, eylemleriyle tamamlandı. ²³Böylelikle, «İbrahim, Tanrı'ya iman etti ve böylece aklanmış sayıldı» diyen Kutsal Yazı yerine gelmiş oldu. İbrahim'e de Tanrı'nın dostu denildi. ²⁴Görüyorsunuz, insan yalnız imanla değil, eylemle de aklanır. ²⁵Aynı şekilde, ulakları konuk edip değişik bir yoldan geri gönderen fahişe Rahav da bu eylemiyle aklanmadı mı? ²⁶Ruhsuz beden nasıl ölüyse, eylemsiz iman da ölüdür.⁸

⁸ Yakup 2.20 ayetini Galatyalılar 5.6 ayeti ile kıyaslayınız.

3.¹³ Aranızda bilge ve anlayışlı olan kim? Olumlu yaşayışıyla, bilgelikten doğan alçakgönüllülükle iyi eylemlerini gösterebilirsin.

Samimi iman aynı şekilde dilini dizginlemeyi de gerektirir (1.26). Çünkü insanın öfkesi Tanrı'nın istediği doğruluğu sağlamayacaktır (1.19-20). Yakup, bizlerin dilimizi denetlememizi ister; çünkü dilimizi denetlediğimizde var olan zorluklar içinde başkalarına Kelami olan cevabı verebiliriz. Eğer bunu yapamazsak kendi hatalarımızı onlara da taşımış oluruz (3.1-2). Atın ağızındaki gem ya da geminin dümeni, bir yön vermek için nasıl kullanılıyorsa bizler de dilimizi denetlediğimiz zaman bizi dinleyen kimselerin hayatlarına kelami bir yön vermiş oluruz (3.3-4). Dil denetlenmediği zaman ormanı yok eden ateş gibi tehlikeli bir şeydir (3.5-6). Yakup, Hristiyanların yaşadıkları toplumda inançlarının teolojik farklılığı kadar konuşma şekilleriyle de ayrı kimseler olması gerektiğini vurgular (3.7-10).⁹ Çünkü Hristiyanlar dillerini denetleyerek konuştukları sürece Rab'bin güzelliğini yansıtacaklardır (3.11-12). Dilimizi denetlemeden konuşursak Yasa'yı da yargılamış oluruz (4.11, 16). O halde bir Hristiyan yarın için, gelecek için konuşurken planlarını Rab'be adamalı ve *Rab dilerse* diyerek konuşmalıdır (4.13-15).

Denetlenmeyen dilin bir alışkanlığı da söylenmek ve homurdanmaktır (5.9). Diğer bir denetlenmeyen dil alışkanlığı ise bazen yemin etmekte kendini gösterir (5.12). Hristiyanlar bu durumda konuşurlarken çok dikkatli olma-

⁹ Yakup 3.8 ayetini Romalılar 3.13 ayeti ile kıyaslayınız.

lıdırlar. Yakup dilini denetleme konusunu sürekli dua etmeye teşvik ederek mektubunu bitirir (5.13-18).

4. Yaşayan (gerçek) iman ve ölü (boş) iman. Mektup yaşayan iman ile ölü imanının farkını ortaya koyar. Çünkü yaşayan iman iyi şeyler üretir:

2.26 Ruhsuz beden nasıl ölüyse, eylemsiz iman da ölüdür.

Yaşayan iman denendiğinde (1.2-3) sabır üretir (1.3):

1.2 Kardeşlerim, çeşitli denemelerle yüz yüze geldiğiniz zaman, bunu büyük sevinçle karşılayın. **3**Çünkü bilirsiniz ki, imanınızın sınanması **dayanma gücünü yaratır.**

Yaşayan imanda kuşku yoktur (1.6-8) ve böyle bir iman cevaplanır (1.5):

1.6 Yalnız hiç kuşku duymadan, imanla istesin. Çünkü kuşku duyan kişi rüzgârın sürükleyip savurduğu deniz dalgasına benzer. **7-8**Tüm yaşamında böyle değişken, kararsız olan adam Rab'den bir şey alacağını ummasın.

1.5 Sizden **birinin bilgelikte eksiki varsa,** herkese cömertçe, azarlamadan veren **Tanrı'dan istesin; Tanrı ona verecektir.**

Yaşayan iman denenmelere dayanır ve sonsuz yaşam getirir:

1.12 Ne mutlu denemeye dayanan kişiye! Denemeden başarıyla çıktığı zaman, Rab'bin kendisini sevenlere vaat ettiği yaşam tacını alacaktır.

Yaşayan iman inanmaktan öte bir şeydir (2.19-20) ve eylemlerle etkin ve mükemmel kılınmıştır:

2.19 Sen, Tanrı'nın bir olduğuna inanıyorsun, iyi ediyorsun. Cinler bile buna inanıyor ve titriyorlar!
20 Ey akılsız adam, eylem olmadan imanın yararsız olduğuna kanıt mı istiyorsun?
2.22 Görüyorsun, onun **imanı eylemleriyle birlikte etkindi; imanı, eylemleriyle tamamlandı.**

Yaşayan iman Tanrı'ya inanır (2.23-25) ve Tanrı önünde doğrudur (2.23):

2.23 Böylelikle, «**İbrahim, Tanrı'ya iman etti ve böylece aklanmış sayıldı**» diyen Kutsal Yazı yerine gelmiş oldu. İbrahim'e de Tanrı'nın dostu denildi.
24 Görüyorsunuz, insan yalnız imanla değil, eylemlerle de aklanır. **25** Aynı şekilde, ulakları konuk edip değişik bir yoldan geri gönderen fahişe Rahav da bu eylemiyle aklanmadı mı?

5. İman ve İşler. Kutsal Kitap iman ile aklandığımızı öğretir.¹⁰ İmanla aklanır, hayatımızı iman ile devam ettirir (II.Korintliler 5.7) ve iman ile umudumuzu güçlendiririz (İbraniler 10.35-12.3). İman bir duygu ya da iyimser bir karar değildir. İman inanılan şeye doğru yönelmedir. İman

¹⁰ Romalılar 3.26; 4.1-5, Galatyalılar 2.16

Tanrı'ya ve Mesih'in koruduğu Tanrısal vaatlere güvenir. Hristiyan imanı **akıl, kalp** ve **iradeyi** kapsayan tek gerçek Tanrı'ya yönelik kişisel bir eylemdir. İman **bilgi** ile ilişkilidir, Kutsal Kitap bilgisinden haberdar olmayı gerekli kılar. Bundan sonra bu bilginin **kabul edilmesi** söz konusudur, Kutsal Kitabın gerçek olduğunu tanımayı, Tanrı'nın Kutsal Sözleri ile aynı fikirde olmayı gerekli kılar. Bütün bunlar kendimizi Tanrı'ya adayabilme **güveni** ile birliktedir. Yani İncil bilinerek ve onun gerçekleri kabul edilerek Hristiyan imanı ortaya çıkar (Romalılar 10.14). İman bizi Mesih'le birleştirir, öyleyse iman yaşamdan ayrı bir şey değildir. İman Tanrı'ya yönelmek ve O'nda kalmaktır. Bu yüzden iman *sevgi ile etkin* olmalıdır (Galatyalılar 5.6):

Efesliler 2.10 Çünkü biz, Tanrı'nın önceden hazırladığı iyi işleri yolunda yürüelim diye Mesih İsa'da yaratılmış olarak Tanrı'nın eseriyiz.

Yakup ölü imandan bahsettiği zaman demek istediği şey şudur. Gerçek iman Tanrı'nın Müjdesi'ni bilir ve bu Müjde ile aynı fikirdedir. Gerçek iman büyür ve doğruluk meyveleri üretir. Yani gerçek iman kişinin kendi gayretlerine veya çabalarına dayanmaz. Pavlus iman ile aklanmayı¹¹ öğretirken aslında kişinin işleriyle ve kişisel çabalarıyla kendi kurtuluşunu kazanabileceği şeklindeki yanlış cevap verir. İşlerle kurtuluş lütuf ile kurtuluşa zıt bir öğretilidir. Yani Pavlus'un vurgulamak istediği şey Tanrı'nın kurtuluşunu kişinin işlerle yaparak satın alamayacağıdır. Yani kişi imkansız olan bir şeyi işlerle değiştiremiyor.

¹¹ **Romalılar 3.28** Çünkü insanın, Yasa'nın gereklerini yapmakla değil, imanla amlandığı kanısındayız.

Yakup iyi işleri¹² ya da dindarlığı bahsederken yaşayan Tanrı'ya dayalı bir imanı vurgulamaya çalışmıştır. Diğer yandan Yakup iyi işleri vurgularken imanın belirli bir üst doktrinsel bilgi ile elde edilebileceği yanlına da karşı çıkmış olur.¹³ Çünkü Tanrı'nın bir olduğunu bilmek iman sahibi olmak anlamına gelmemektedir (2.19). "Tanrı bir-dir" demek Mesih'in kurtuluşunu kabul etmek anlamını taşımamaktadır. Gerçek iman sadece akli kapsayan bir bilgi değildir. Gerçek iman insanın her yönünü tümüyle kapsar. Pavlus ve Yakup İyi İşleri Mesih'e samimi bir şekilde iman ve güvenin sonucu olarak görürler.¹⁴

Ayrıca unutmamak lazım ki iyi işlerimiz asla mükemmel değildir,¹⁵ iyi işlerimiz ancak (*Mesih'e olan imandan dolayı*) Tanrı'nın merhamet etmesi üzerine kabul edilirler.¹⁶ Bizler iyi işler yaptığımızda Tanrı'ya olan minnettarlığımızı ifade etmiş olmaktayız. Bir Hristiyan kötü işler ya-

¹² **Yakup 2.24** Görüyorsunuz, insan yalnız imanla değil, eylemle de aklanır.

¹³ Dönemin yaygın gnostik anlayışında *üst bilgi* ya da her insanın ulaşmaya çalışması gereken *gizli bilgi* kişinin bu hayattaki en önemli hedefi idi.

¹⁴ **I.Selanıklılar 1.** ²⁻³Dualarımızda sizleri anıyor, her zaman hepimiz için Tanrı'ya şükrediyoruz. **İmanın ürünü olan etkinliğinizi, sevgiye dayanan emeğinizi ve Rabbimiz İsa Mesih'e bağladığınız ümitten** gelen dayanıklılığınızı Babamız Tanrı'nın önünde durmadan anıyoruz.

¹⁵ Galatyalılar 5.17, Luka 17.10, Eyüp 22.2-3

¹⁶ Romalılar 7.13-20, Galatyalılar 5.17

pamayacağı için İyi İşler yapar ve Tanrı da bizlere iyi işlerin yolunda yürümemiz için ödül¹⁷ vaat etmiştir.¹⁸

Yakup iman ve işler konusunda kafamızda oluşabilecek yanlışları çözümlenmek için bizlere öncelikle Müjde'nin *Özgürlük Yasası* olduğunu hatırlatır (1.25). Bunun anlamı şudur. Bizler Mesih'i kabul ettiğimizde Kutsal Ruh bizleri mesh etmek ve yenilemek için bizi doldurur. Böylece Tanrı'nın Ruh'u bizlere Tanrı'ya itaat ve buyruklarını yapma arzusu verir. Böylece Hristiyan hayatını yaşarken pratik ettiğimiz kurallar, uymak zorunda olduğumuz toplumsal kurallar ya da yapılması iyi olan toplumun ahlaki kurallarından farklı olarak, yani dışsal kurallardan farklı olarak bizlerin doğal davranışları olmaya başlarlar. Böylece 1.27 ayetinde *temiz ve kusursuz* olarak bahsi geçen dindarlık dışsal değil ama içsel bir yasayı izliyor olmanın sonucu olur. Yakup *iyi işleri* gerçek bir imanın kanıtları olması yönüyle vurgulamıştır (Yakup 2.18, 22).

6. Yakup Mektubu ve Mesih'in Müjdesi. Yakup'un okuyucuları çoğunlukla Yahudilikten gelen Hristiyanlar olduğu için mektubunda Matta Müjdesi'ne çok yakın paralel fikirler ön plana çıkar:

¹⁷ Ancak ödül bizim kazandığımız bir şey değil; Mesih'te bize bağışlanan bir şeydir.

¹⁸ **II.Timoteyus 4.7**Yüce mücadeleyi sürdürdüm, yarışı bitirdim, imanı korudum. **8**Bundan böyle, doğruluk tacı benim için hazır duruyor. Adil yargıç olan Rab, o gün bu tacı bana, ve yalnız bana değil, O'nun gelişini özlemle beklemiş olanların hepsine verecektir (Filipililer 3.12-14).

Matta 5.10 Ne mutlu doğruluk uğruna zulüm görenlere! Çünkü Göklerin Egemenliği onlarındır. 11 Bana olan bağlılığınızdan ötürü insanlar size sövüp zulmettikleri, yalan yere size karşı her türlü kötü sözü söyledikleri zaman ne mutlu size! 12 Sevinin, sevinçle coşun! Çünkü göklerdeki ödülünüz büyüktür. Sizden önce yaşamış olan peygamberlere de böyle zulmettiler (I.Petrus 1.6).

Yakup 1.2 Kardeşlerim, çeşitli denemelerle yüz yüze geldiğiniz zaman, bunu büyük sevinçle karşılayın.

Matta 5.48 Bu nedenle, göksel Babanız yetkin olduğu gibi, siz de yetkin olun."

Yakup 1.4 Dayanma gücü de, hiçbir eksiği olmayan, olgun, yetkin kişiler olmanız için tam bir etkinliğe erişsin.

Matta 7.7«Dileyin, size verilecek; arayın, bulacaksınız; kapıyı çalın, size açılacaktır. **8**Çünkü her dileyen alır, arayan bulur, kapıyı çalana kapı açılır. **9**Hanginiz kendisinden ekmek isteyen oğluna taş verir? **10**Ya da balık isterse ona yılan verir? **11**Sizler kötü yürekli olduğunuz halde çocuklarınıza güzel armağanlar vermeyi biliyorsanız, göklerde olan Babanızın, kendisinden dileyenlere güzel şeyler vereceği çok daha kesin değil mi?

Yakup 1.5 Sizden birinin bilgelikte eksiği varsa, herkese cömertçe, azarlamadan veren Tanrı'dan istesin; Tanrı ona verecektir.

Yakup 1.17 Her nimet, her mükemmel armağan yukarıdan, kendisinde değişkenlik ya da döneklik gölgesi olmayan Işıklar Babası'ndan gelir.

Markos 11.22 İsa onlara şöyle karşılık verdi. «Tanrı'ya iman edin. **23**Size doğrusunu söyleyeyim, kim şu dağa, 'Kalk, denize atıl!' der ve yüreğinde kuşku duymadan dediğinin olacağına inanırsa, dileği yerine gelecektir. **24**Bunun için size diyorum ki, duayla dilediğiniz her şeyi daha şimdiden almış olduğunuza inanın, dileğiniz yerine gelecektir.

Luka 8.50 İsa bunu duyunca havra yöneticisine şöyle dedi. «Korkma, sadece iman et, kızın kurtulacak.»

Yakup 1.6 Yalnız hiç kuşku duymadan, imanla istesin. Çünkü kuşku duyan kişi rüzgârın sürükleyip savurduğu deniz dalgasına benzer.

Matta 7.24«İşte bu sözlerimi duyup uygulayan herkes, evini kaya üzerinde kuran akıllı adama benzer. **25**Yağmur yağmış, seller yükselmiş, yeller esmiş ve eve saldırmış; ama ev yıkılmamış. Çünkü kaya üzerine kurulmuştu. **26**Bu sözlerimi duyup da uygulamayan herkes, evini kum üzerinde kuran budala adama benzer. **27**Yağmur yağmış, seller yükselmiş, yeller esmiş ve eve yüklenmiş. Ve ev çökmüş; çöküşü de korkunç olmuş.»

Yakup 1.22Tanrı sözünü yalnız duymakla kalarak kendinizi aldatmayın, bu sözün uygulayıcıları da olun.

Yakup 1.25 Oysa mükemmel yasaya, özgürlük yasasına yakından bakan ve ona bağlı kalan,

unutkan dinleyici değil de etkin uygulayıcı olan adam, yaptıklarıyla mutlu olacaktır.

Matta 5.3 Ne mutlu ruhta yoksul olanlara!

Göklerin Egemenliği onlarındır.

Yakup (1.9) 2.5 Dinleyin, sevgili kardeşlerim. Tanrı, bu dünya da yoksul olanları imanda zenginleşmek ve kendisini sevenlere vaat ettiği egemenliğin mirasçıları olmak üzere seçmedi mi?

Yakup 4.10 Rab'bin önünde kendinizi alçaltın, sizi yüceltecektir.

Matta 22.39 İlkine benzeyen ikinci buyruk da şudur. 'Komşunu kendin gibi sev.'

Yakup 2.8 «Komşunu kendin gibi sev» diyen Kutusal Yazı'ya uyarak Kralımız Tanrı'nın Yasasını gerçekten yerine getiriyorsanız, iyi ediyorsunuz.

Matta 7.21 "Bana, 'Ya Rab, ya Rab!' diye seslenen herkes Göklerin Egemenliği'ne girmeyecek. Ancak göklerdeki Babam'ın isteğini yerine getiren girecektir. 22 O gün birçokları bana diyecek ki, 'Ya Rab, ya Rab! Biz senin adınla peygamberlik etmedik mi? Senin adınla cinler kovmadık mı? Senin adınla birçok mucize yapmadık mı?' 23 O zaman ben de onlara açıkça, 'Sizi hiç tanımadım, uzak durun benden, ey kötülük yapanlar!' diyeceğim."

Yakup 2.14 Kardeşlerim, bir kimse iyi eylemleri yokken imanı olduğunu söylese, bu neye yarar? Böylesi bir iman onu kurtarabilir mi? 15-16 Bir erkek ya da kız kardeş çıplak ve günlük yiyecek-

ten yoksunken, içinizden biri ona, "Esenlikle git, ısınmanı, doymanı dilerim" der, ama bedenin gereksindiklerini vermezse, bu neye yarar?

Matta 5.7 Ne mutlu merhametli olanlara!

Onlar merhamet bulacaklar.¹⁹

Yakup 2.13 Çünkü yargı, merhamet göstermemiş olana karşı merhametsizdir. Merhamet, yargıya galip gelir.

Matta 7.15 «Sahte peygamberlerden sakının! Kuzu postuna bürünerek gelirler size, ama özde yırtıcı kurtlardır. **16**Onları meyvelerinden tanıyacaksınız. Dikenli bitkilerden üzüm, devedikenlerinden incir toplanabilir mi? **17**Bunun gibi, her iyi ağaç iyi meyve verir, kötü ağaç ise kötü meyve verir. **18**İyi ağaç kötü meyve veremez. Kötü ağaç da iyi meyve veremez.

Yakup 3.12 Kardeşlerim, incir ağacı zeytin, ya da asma incir verebilir mi? Aynı şekilde, tuzlu su kaynağı tatlı su veremez (3.9-11).

Matta 5.9 Ne mutlu barışı sağlayanlara!

Onlara Tanrı oğulları denecek.

Yakup 3.18 Barış içinde eken barış yapıcıları doğruluk ürününü biçerler.

Matta 7.1 «Başkasını yargılamayın ki, siz de yargılanmayasınız. **2** Başkasını nasıl yargılırsanız, siz de aynı yoldan yargılanacaksınız. Hangi ölçekle ölçerseniz, size de aynı ölçek uygulanacak.

¹⁹ Matta 6.14-15;18.21-35

Yakup 4.11 Kardeşlerim, birbirinizi yermeyin. Kardeşini yeren ya da kardeşini yargılayan kimse, Yasa'yı yermiş ve Yasa'yı yargılamış olur. Ama Yasa'yı yargılasan, Yasa'nın uygulayıcısı değil, yargılayıcısı olmuş olursun. **12**Oysa tek bir Yasa koyucu ve tek bir Yargıç vardır; kurtarmaya ve mahvetmeye gücü yeten O'dur. Ya komşusunu yargılayan sen, kim oluyorsun?

Matta 6.34 O halde yarın için kaygılanmayın. Yarının kaygısı yarının olsun. Her günün derdi kendine yeter.

Yakup 4.13-14 Dinleyin şimdi, «Bugün ya da yarın filan kente gideceğiz, orada bir yıl kalıp ticaret yapacağız ve para kazanacağız» diyen sizler, yarın ne olacağını bilmiyorsunuz. Yaşamınız nedir ki? Kısa bir süre görünen ve sonra kaybolan bir buğu gibisiniz.

Luka 6.24 Ama vay halinize, ey zenginler, tesellinizi almış bulunuyorsunuz!

Yakup 5.1 Dinleyin şimdi ey zenginler, başınıza gelecek felaketlerden ötürü feryat ederek ağlayın.

Matta 6.19 Yeryüzünde kendinize hazineler biriktirmeyin. Burada güve ve pas onları yiyip bitirir, hırsızlar da girip çalarlar. **20**Bunun yerine kendinize gökte hazineler biriktirin. Orada ne güve ne pas onları yiyip bitirir, ne de hırsızlar girip çalar. **21**Hazineniz neredeyse, yüreğiniz de orada olacak.

Matta 6.24 «Hiç kimse iki efendiye kulluk edemez. Ya birinden nefret edip öbürünü sever, ya da birine

bağlanıp öbürünü hor görür. Siz hem Tanrı'ya, hem de paraya kulluk edemezsiniz.

Yakup 5.2Varlığınız çürüdü, giysileriniz güve yeniği oldu. **3**Altınınız, gümüşünüz pas tuttu. Onların pası size karşı tanıklıkta bulunacak ve etinizi ateş gibi yiyecek. Çağın sonunu belgeleyen şu günlerde varlık topladınız.

Matta 5.33 «Yine atalarımıza, `Yalan yere ant içme, ama Rab'be içtiğin antları tut' denildiğini duydunuz. **34-35**Oysa ben size diyorum ki, hiç ant içmeyin, ne gök üzerine çünkü orası Tanrı'nın tahtıdır; ne yer üzerine çünkü orası O'nun ayaklarının basamağıdır; ne de Kudüs üzerine çünkü orası Büyük Kral'ın kentidir. **36**Başınızın üzerine de ant içmeyin. Çünkü saçınızın tek telini ak ya da kara edemezsiniz. **37**Evet'iniz evet, `hayır'ınız hayır olsun. Bundan fazlası Şeytan'dandır.

Yakup 5.12 Kardeşlerim, öncelikle şunu söyleyeyim, ne gök üzerine, ne yer üzerine, ne de başka bir şey üzerine yemin edin. `Evet'iniz evet, `hayır'ınız hayır olsun ki, yargıya uğramayasınız.

Markos 6.6 İsa, çevredeki köyleri dolaşp ders veriyordu. **7**On iki öğrencisini yanına çağırdı ve onları ikişer ikişer halk arasına göndermeye başladı. Onlara, kötü ruhları kovma yetkisini verdi.

Markos 6.12Böylece öğrenciler yola çıkıp insanları tövbeye çağırmaya başladılar. **13**Birçok cin kovdular; birçok hastayı, üzerlerine yağ sürerek iyileştirdiler.

Yakup 5.14 İcinizden biri hasta mı? Kilise topluluğunun İhtiyarları'nı çağırın. Rab'bin adıyla yağ sürdükten sonra onun için dua etsinler.

7. Yakup'un Eski Ahit'ten Öğretisi. Diğer yandan Yakup Mektubu Yahudi bir kültürden gelen bir kimse tarafından yazılmış olduğu çok açıktır. Çünkü Süleyman'ın Meselleri gibi yaygın bilinen ifadeler Yakup Mektubunda yer alır:

Yakup 1.5 Sizden birinin bilgelikte eksiği varsa, herkese cömertçe, azarlamadan veren Tanrı'dan istesin; Tanrı ona verecektir.

Meseller 2.6 Çünkü bilgeliği RAB verir
O'nun ağzındandır bilgi ve anlayış.

Yakup 1.11 Güneş yakıcı sığağıyla doğar ve otu kurutur. Otun çiçeği düşer, görünüşünün güzelliği yok olur. Zengin adam da aynı şekilde kendi uğraşları içinde solacaktır.

İşaya 40.6 Ses, "İlan et" diyor.
"Neyi ilan edeyim?" diye soruyorum.
"İnsan soyu ot gibidir,
Bütün vefası kır çiçeği gibidir.
7 RAB'bin soluğu esince üzerlerine,
Ot kurur, çiçek solar.
Gerçekten de halk ot gibidir.
8 Ot kurur, çiçek solar,
Ama Tanrımız'ın sözü sonsuza dek durur.

Yakup 1.15 Sonra arzu gebe kalınca günah doğurur.

Günah olgunlaşınca da ölüm getirir.

Mezmur 7.14 İşte kötü insan fesat sancıları çekiyor,
Kötülüğe gebe kalmış,
Yalan doğuruyor.
Eyüp 15.35 Sıkıntıya gebe kalıp kötülük doğururlar,
İçleri yalan doludur.

Yakup 1.26 Kendini dindar sanıp da dilini dizginlemeyen kişi kendini aldatır. Böylesinin dindarlığı boştur.

Mezmur 34.11 Gelin, ey çocuklar, dinleyin beni:
Size RAB korkusunu öğreteyim.
12 Kim yaşamı seviyorsa,
İyi günler görmek istiyorsa,
13 Dilini kötülükten,
Dudaklarını yalandan sakınsın.
14 Vazgeçin kötülükten, iyilik yapın;
Barış için çalışın, barışın ardından koşun.

Yakup 1.27 Baba Tanrı'nın gözünde temiz ve kusursuz olan dindarlık kişinin, öksüzlerle dulları sıkıntılı durumlarında ziyaret etmesi ve kendini dünyanın lekesinden korumasıdır.

İşaya 1.17 İyilik etmeyi öğrenin,
Adaleti gözetin, zorbayı yola getirin,
Öksüzün hakkını verin,
Dul kadını savunun.”
23 Yöneticileri asilerle hırsızların işbirlikçisi;
Hepsi rüşveti seviyor, armağan peşine düşmüş.

Öksüzün hakkını vermiyor,
Dul kadının davasını görmüyorlar.

Yakup 2.8 «Komşunu kendin gibi sev» diyen Kutsal Yazı'ya uyarak Kralımız Tanrı'nın Yasasını gerçekten yerine getiriyorsanız, iyi ediyorsunuz.

Levililer 19.18 Öç almayacaksın. Halkından birine kin beslemeyeceksin. Komşunu kendin kadar seveceksin. RAB benim.

Yakup 2.9 Ama insanlar arasında ayırım yaparsanız, günah işlemiş olursunuz; Yasa tarafından, Yasa'yı çiğneyenler olarak suçlu bulunursunuz.

Tesniye 1.17 Yargılarken kimseyi kayırmayın; küçüğe de, büyüğe de aynı gözle bakın. Hiç kimseden korkmayın. Yargı Tanrı'ya özgüdür. Çözemeyeceğiniz bir sorun olursa bana getirin, ben gerekeni yaparım.'

Yakup 3.¹³Aranızda bilge ve anlayışlı olan kim? Olumlu yaşayışıyla, bilgelikten doğan alçakgönüllülükle iyi eylemlerini gösterecek. ¹⁴Ama yüreğinizde kin, kıskançlık ve bencillik varsa övünmeyin, gerçeği inkâr etmeyin. ¹⁵Böyle bir bilgelik, gökten inen değil, dünyadan, benlikten, cinlerden gelen bir bilgeliktir. ¹⁶Çünkü nerede kıskançlık ve bencillik varsa, orada karışıklık ve her tür kötülük vardır. ¹⁷Ama gökten inen bilgelik her şeyden önce pak, sonra barışçıl, yumuşak ve uysaldır. Merhamet ve iyi meyvelerle doludur. Kayırcılığı ve ikiyüzlülüğü yoktur. ¹⁸Barış içinde eken barış yapımcıları doğruluk ürününü biçerler.

Meseller 1.2 Bilgeliği ve eğitimi bilmek,
Anlayış sözlerini ayırt etmek,
3 Doğru, haklı ve adil
Bilge davranıştan eğitim almak,
4 Budala adama tedbir,
Genç adama bilgi ve sađđr vermek içindir.

Meseller 2.10 çünkü yüreğine bilgelik girecek
Ve bilgi canına tatlı gelecek.
11 Sağduyu seni koruyacak
Ve anlayış seni gözetecek.
12 Kötülük yolundan seni korumak için:
Sapkın Şeyler konuşan adamdan,
13 Doğruluk yollarını terk edenlerden
Karanlık yollarda yürümek için;
14 Kötülük yapmaktan hoşlanan
Ve Őeytani sapkınlıktan zevk alan,
15 Yollarında dolambaçlı
Ve yollarında çarpık olanlardan.

Meseller 4.5 Bilgelik edin, anlayış edin,
Unutma, ağzımın sözlerinden sapma.
6 Bilgelikten ayrılma ve o seni koruyacaktır,
Sev onu ve o seni gzetecektir.
7 Bilgeliğin başlangıcı onu sahiplenmektir.
Ve bütün varlığınla *onu* sahiplen, anlayış kazan.
8 Ona çok değer ver, o da seni yüceltecek,
Ona sarılırsan seni onurlandıracaktır.
9 Başına bir onur çelengi koyacak,
Güzellik tacını sana giydirecek.

Meseller 9.10 RAB korkusu bilgeliğin başlangıcıdır.
Ve Kutsal Olan'ın bilgisi anlayıştır.
11 Benim aracılığımla günlerin çoğalacak
Ve yaşam yılları sana katılacak.
12 Bilgeysen, bilgeliğin kendin içindir
Ve eğer alaycı isen onu tek başına taşıyacaksın.

Yakup 2.13 Çünkü yargı, merhamet göstermemiş olana karşı merhametsizdir. Merhamet, yargıya galip gelir.

Meseller 21.13 Yoksulun feryadına kim kulak tı-karsa
Kendisi feryada düşecek ve cevap verilmeyecektir.

Yakup 2.19 Sen, Tanrı'nın bir olduğuna inanıyorsun, iyi ediyorsun. Cinler bile buna inanıyor ve titriyorlar!
Tesniye 6.4 "Kulak ver, ey İsrail! Yahve Tanrımız'dır, O tektir.

Yakup 3.2 Çünkü hepimiz çok hata yaparız. Eğer bir kimse sözleriyle hiç hata yapmazsa, bütün bedenini de dizginleyebilen yetkin bir kişidir.

Meseller 10.19 Kelimeler çoğaldığında suç kaçınılmazdır
Fakat dudaklarını dizginleyen bilgedir.

Yakup 3.6 Dil de bir ateş, bedenimizin üyeleri arasında bir kötülük dünyasıdır. Bütün varlığımızı kirletir. Ce-

hennemden alevlenmiş olarak yaşamımızın gidişini alevlendirir.

Meseller 16.27 Değersiz adam kötülük için işler
Onun dudakları kavurucu ateş gibidir.
Mezmur 120.2 Ya RAB, kurtar canımı yalancı
dudaklardan,
Aldatıcı dillerden!
3 Ey aldatıcı dil,
RAB ne verecek sana,
Daha ne verecek?
4 Yiğidin sivri oklarıyla
Retem çalısından alevli korlar!

Yakup 3.8 Ama dili hiçbir insan evcilleştiremez. Dil,
öldürücü zehirle dolu, dinmeyen bir kötülüktür (Ro-
malılar 3.13-14).

Mezmur 58. 3 Kötüler daha ana rahmindeyken
yoldan çıkar,
Doğdu doğal yalan söyleyerek sapar.
4 Zehirleri yılan zehri gibidir.
Kulakları tıkalı bir kobrayı andırırlar,
Mezmur 140. 2 Onlar yüreklerinde kötülük tasar-
lar,
Savaşı sürekli körükler,
3 Yılan gibi dillerini bilerler,
Engerek zehri var dudaklarının altında.

Yakup 3.18 Barış içinde eken barış yapıcıları doğruluk
ürününü biçerler.

Meseller 11.18 Kötü kişi aldatıcı ücret kazanır
Fakat doğruluk eken gerçek bir ödül alır.

Yakup 4.6 Yine de bize daha çok lütfeder. Bu nedenle Yazı şöyle diyor. «Tanrı kibirlilere karşıdır, ama alçakgönüllülere lütfeder.»

Meseller 3.34 RAB alaycılarla alay ettiği halde Alçakgönüllülere halen lütufkârdır.

Yakup 4.¹³⁻¹⁴ Dinleyin şimdi, «Bugün ya da yarın filan kente gideceğiz, orada bir yıl kalıp ticaret yapacağız ve para kazanacağız» diyen sizler, yarın ne olacağını bilmiyorsunuz. Yaşamınız nedir ki? Kısa bir süre görünen ve sonra kaybolan bir buğu gibisiniz.

Meseller 27.1 Yarın hakkında övünme
Çünkü bir günün neye sebep olacağını bilemezsin.

Yakup 4.11 Kardeşlerim, birbirinizi yermeyin. Kardeşini yeren ya da kardeşini yargılayan kimse, Yasa'yı yermiş ve Yasa'yı yargılamış olur. Ama Yasa'yı yargı-larsan, Yasa'nın uygulayıcısı değil, yargılayıcısı olmuş olursun.

Meseller 6.16 RAB'bin nefret ettiği altı şey,
Evet, O'na iğrenç gelen yedi şey vardır:
17 Gururlu gözler, yalancı bir dil
Ve suçsuz kanı döken eller,
18 Kötü planların aleti bir yürek,
Kötülüğe koşan ayaklar,
19 Yalan savuran yalancı bir tanık
Ve kardeşler arasında çekişme yayan kişi.

Yakup Mektubunun okuyucuları İsa Mesih'e Rab ve Kurtarıcı olarak o dönemin ilk iman eden kimseleriydi. Ya-

kup, okuyucularını Kutsal Yasa'dan iyi bildikleri ve Rab'be tapınmayı ima eden **ilk ürün** ile mukayese etmektedir. Çünkü ilk ürün Rab'be sunulurdu:²⁰

Yakup 1.18 O, yarattıklarının bir anlamda **ilk meyveleri** olmamız için bizi, kendi isteği uyarınca, gerçeğin bildiriyle yaşama kavuşturdu.

8. Yoksullar (2.2-7) ve Zenginler (5.1-6). Yakup 2.1-13 ayetlerinde Yakup özellikle zenginlere karşı fakirlere yönelik ayırım yapılmasını eleştirdiğinde insanlar arasında her hangi bir şekilde ayırım yapmaya karşı çıkar:

Yakup 2.5 Dinleyin, sevgili kardeşlerim. **Tanrı**, bu dünya da **yoksul olanları** imanda zenginleşmek ve kendisini sevenlere vaat ettiği **egemenliğin mirasçıları olmak üzere seçmedi mi?**

Yakup Mektubunda Eski Ahitteki Tanrı'nın fakirlere olan ilginin aynısını görmekteyiz. Bu ilgiyi dört başlık altında toplayabiliriz:

a- Tanrı'nın fakirlere (*ezilmiş kimselere, toplum dışına itilmiş kimselere, dullara, yetimlere, gurbette olanlara*) ilgisi:

Yakup 2.5 Dinleyin, sevgili kardeşlerim. **Tanrı, bu dünya da yoksul olanları imanda zenginleşmek ve**

²⁰ Çıkiş 22.29, Levililer 2.12, Tesniye 18.4; 26.2 Nehemya 10.35

kendisini sevenlere vaat ettiği **egemenliğin mirasçıları** olmak üzere seçmedi mi?²¹

Mezmur 68. 5 Kutsal konutundaki **Tanrı, Öksüzlerin babası, dul kadınların savunucusudur.**

6 Tanrı **kimsesizlere ev verir, Tutsakları özgürlüğe ve gönence kavuşturur,**

Ama başkaldıranlar kurak yerde oturur.

Tesniye 10.17 Çünkü Tanrınız Yahve, tanrıların Tanrısı, rablerin Rabbi'dir. O kimseyi kayırmayan, rüşvet almayan, ulu, güçlü, heybetli Tanrı'dır. **18** Öksüzlerin, dul kadınların hakkını gözetir. Yabancıları sever, onlara yiyecek, giyecek sağlar.

b-) Tanrı kendi halkından bu yoksul kimselere ilgi göstermesini bekliyor:

Tesniye 10.19 Siz de yabancıları seveceksiniz. Çünkü Mısır'da siz de yabancıydınız.

Amos 2.6 RAB şöyle diyor.

“İsraillilerin cezasını kaldırmayacağım,
Çünkü günah üstüne günah işlediler;
Doğruyu para için,
Yoksulu bir çift çarık için sattılar.

7 Onlar ki,
Yoksulun başını toz toprak içinde çiğner
Ve mazlumun hakkını bir yana iterler.
Baba oğul aynı kızla yatarak
Kutsal adımı kirletirler.

²¹ Yakup 2.5 ayetini Luka 6.20 ayeti ile kıyaslayınız

Yakup 1.27 ayeti aynı yaklaşım içindedir: **Baba Tanrı'nın gözünde temiz ve kusursuz olan dindarlık kişinin, öksüzlerle dulları sıkıntılı durumlarında ziyaret etmesi ve kendini dünyanın lekelemesinden korumasıdır.**

c-) Genellikle fakir ve doğru kimseler ihtiyaçları olan yardım için Tanrı'ya daha çok bakarlar. Bu yüzden onlar duaları ile Tanrı'dan lütuf bekler:

Mezmur 40.17 Bense mazlum ve yoksulum,
Düşün beni, ya Rab.
Yardımcım ve kurtarıcım sensin,
Geç kalma, ey Tanrım!²²

Yakup Mektubu fakir kimselere bir gün Mesih'in onları kurtarmak için geri döneceğini hatırlatır ve onları kurtarışı için Mesih'e güvenmeye teşvik eder. **Yakup 5.7-11** ayetleri arasında bu yaklaşımı görmekteyiz:

7Öyleyse kardeşler, Rab'bin gelişine dek sabredin. Bakın, çiftçi ilk ve son yağmurları alıncaya dek toprağın değerli ürününü nasıl sabırla bekliyor! **8**Siz de sabredin. Yüreklerinizi güçlendirin. Çünkü Rab'bin gelişi yakındır. **9**Kardeşler, yargılanmamak için birbirinize karşı homurdanmayın. İşte, Yargıç kapının önünde duruyor. **10**Kardeşler, Rab'bin adıyla konuşmuş olan peygamberleri sıkıntılarda sabır örneği olarak alın. **11**Sıkıntıya dayanmış olanları mutlu sayarız. Eyüp'ün nasıl dayandığını duydunuz. Rab'bin en sonunda onun

²² Mezmur 35.10; 70.5; 72.12, 74.21

için neler yaptığını bilirsiniz. Rab çok şefkatli ve merhametlidir.

d-) Eski Ahit'te güç ve servetlerini haksızlıkla edinen; ve bu imkanlarını doğru kimselere karşı kötülük yapmak için kullanan kötü kimseler lanetlenmiştir. Yani kişiler sadece zengin olmaktan dolayı lanetlenmez:

Mezmun 73.3 Çünkü kötülerin gönencini gördükçe,
Küstahları kıskanıyordum.

4 Onlar acı nedir bilmezler,
Bedenleri sağlıklı ve semizdir.

5 Başkalarının derdini bilmez,
Onlar gibi çile çekmezler.

6 Bu yüzden gurur onların gerdanlığı,
Zorbalık onları örten bir giysi gibidir.

7 Şişmanlıktan gözleri dışarı fırlar,
İçleri kötülük kazanı gibi kaynar.

8 İnsanlarla eğlenir, kötü niyetle konuşur,
Tepeden bakar, baskıyla tehdit ederler.

9 Göklere karşı ağızlarını açarlar,
Boş sözleri yeryüzünü dolaşır.

18 Gerçekten onları kaygan yere koyuyor,
Yıkıma sürüklüyorsun.

Boş sözleri yeryüzünü dolaşır.
Gerçekten onları kaygan yere koyuyor,
Yıkıma sürüklüyorsun.

19 Nasıl da bir anda yok oluyor,
Siliniveriyorlar dehşet içinde!

20 Uyanan birisi için rüya nasılsa,
Sen de uyanınca, ya Rab,

Hor göreceksin onların görüntüsünü.

Yakup 5.2-6 ayetlerinde aynı yaklaşımı görmekteyiz:

2-4Toplandığınız yere altın yüzüklü, şık giyimli bir adamla kirli giysiler içinde yoksul bir adam geldiğinde, şık giyimli adama ilgiyle, «Sen buraya, iyi yere otur», yoksula da «Sen orada dur», ya da «Ayaklarımın dibine otur» dersiniz, aranızda ayırım yapmış, kötü niyetli yarğıçlar olmuş olmuyor musunuz? **6**Ama siz yoksulun onurunu kırdınız. Sizi sömüren zenginler değil mi? Sizi mahkemelere sürükleyen onlar değil mi?

Diğer yandan Tanrı'nın zengin ya da yoksul ayrımcılığına karşı olduğunu hatırlamamız gerekir:

Çıkış 23.2 "Kötülük yapan kalabalığı izlemeyeceksiniz. Bir davada çoğunluktan yana konuşarak adaleti saptırmayacaksınız.

3 Duruşmada yoksulu kayırmayacaksınız.

Meseller 22.2 Zengin ve yoksul ortak konuda bir araya gelir:

RAB onların hepsinin yaratandır.

Eyüp 34.18 Krallara, 'Değersizsiniz',

Soylulara, 'Kötüsünüz' diyen,

19Önderlere ayrıcalık tanımayan,

Zengini yoksuldan çok önemsemeyen O değil mi?

Çünkü hepsi O'nun ellerinin işidir.

Yakup insanların davranışlarında ayrımcılık olmasını istemiyor. Çünkü bizler insanlar arasında ayırım yaparsak:

- kötü düşünceli yargıçlar olmaktayız.
- Tanrı bu fakir kimseleri imanda zenginleştirmek istemiştir,
- Tanrı bu fakir kimseleri egemenliğin mirasçısı olarak seçmiştir,
- kaldı ki ayırım yaptıkları zengin kimseler onları mahkemeye sürükleyen kimselerdir,
- bu ayırım yaparak tarafını tuttıkları zengin kimseler muhtaç kimselerin onurunu kıran, haksız ve küfreden kimselerdendir.

Yakup, yoksul olan ama imanda zengin olan kimselerden öğrenmemiz gerektiğini hatırlatıyor. Çünkü bizler kardeşlerimizi yerdiğimiz ya da yargıladığımız zaman aslında YASA'nın UYGULAYICISI değil, YARGILAYICISI oluyoruz (4.11).²³

²³ Öyleyse topluluk içindeki kimselerin fakir ya da zengin olması değil, sonsuz Müjde'ye, Rab'bin bakış açısına sahip olup olmadığı daha önemli bir konudur. Eğer Hristiyanlar Mesih'e benzeyen kimseler ise Mesih'in hizmetkâr olarak aramıza gelip yoksul, zayıf, kimsesiz ve toplumun hor gördüğü kimselerin yanında yer almış olması unutulmamalıdır. Mesih İsa körlere, sakatlara, dilencilere ve kendisinden yardım dileyenlere kadın erkek ayırımı yapmadan ilgi göstermiştir. Öyleyse Hristiyanlar da aynen Mesih'in yolunda yürümeli ve O'nun karakterinde büyümeye, düşünüş ve yaşayışlarını Mesih'e benzer bir şekilde değiştirmeye çalışmalıdır. Kişilerin zenginlik ya da toplumsal statüleri kilise içinde bir standart oluştursa Kilise cennetten daha fazla dünyaya benzeyecektir. Tanrı yoksul kişileri de imanda zengin kılmak ve egemenliğin mirasçıları yapmaktan hoşnut kalmıştır (2.5).

Yakup'un zengin²⁴ kimselere ilişkin sözleri oldukça ciddi bir azarlamadır. Yakup'un hitap ettiği zengin kimseler o dönemin Hristiyan olarak tanınmış zenginleriydi. Ancak Yakup bu kimselerin çoğunlukla servetlerinin kaynağında doğru kazanç olmadığı fikrindedir (5.4). Böyle bir kazanç ile zengin olan kimseler gelecekte karşılaşacakları korkunç durumdan dolayı şimdiden üzüntü duymalıdır (5.1). Çünkü bu dünya da güven duydukları zenginlikleri geçicidir (5.2-3). Tanrı'nın zenginlerden yoksullara karşı Mesihsel bir hizmet istediği unutulmamalıdır.²⁵

Mesih'in dirilişinden sonraki günleri tanımlayan *son günler* ifadesi Mesih'in tekrar geleceğini işaret etmek için kullanılmıştır (5.3). Öyleyse Hristiyanlar nasıl olur da *son günler* içinde yaşarken ilgileri veya vakitleri bu denli dünyasal değerlere odaklanabilir? Adaletsiz yoldan elde edilen kazancın öcünü Tanrı bir gün alacaktır?²⁶

Yakup adaletsiz zengin ve mağdur olan fakir ayırımına dikkat çekerken dayandığı en önemli temel Tanrı'nın kendi halkına fakirlere merhametli olmayı emretmesidir.²⁷ Bundan başka şunları söyleyebiliriz:

²⁴ Yakup 5.1-6 ayetlerini Matta 20.1-7 ayetleri ile kıyaslayınız.

²⁵ Tesniye 15.7-8; 24.12, Matta 19.21, Luka 6.20, Galatyalılar 2.10

²⁶ Mezmur 12.5, Çıkış 23.9, Tesniye 24.14-15

²⁷ **Çıkış 22.25** Halkıma, aranızda yaşayan bir yoksula ödünç para verirsiniz, ona tefeci gibi davranmayacaksınız. Üzerine faiz eklemeyeceksiniz. **Levililer 19.15** Yargılarken haksızlık yapmayacaksın. Yoksula ayrıcalık göstermeyecek, güçlüyü kayırmayacaksın. Komşunu adil biçimde yargılayacaksın (25.1-55, Tesniye 15.7-11; 24.12-15, Meseller 22.22, Daniel 4.27, Zekeriya 7.10).

- Tanrı ve Tanrı'nın Mesih'inin fakirlere yönelik ilgisi vardır:

I.Samuel 2.7 O kimini yoksul, kimini varsıl kılar;
Kimini alçaltır, kimini yükseltir.
8 Düşkünü yerden kaldırır,
Yoksulu çöplükten çıkarır;
Soylularla oturtsun
Ve kendilerine yücelik tahtını miras olarak bağışlasın
diye...²⁸

- Fakirlere yardım eden insanlar Tanrı'nın gözünde doğru insanlardır:

Mezmur 112.9 Mallarını yoksullara cömertçe dağıtır,
Doğruluğu sonsuza dek sürer,
Gücü ve saygınlığı artar.²⁹

- Fakirleri küçük gören, alay eden veya onları ezen kimse-
lere Tanrı gazap ve yargısını gönderecektir:

Amos 5.11 Yoksulu ezdiğiniz,
Ondan zorla buğday kopardığımız için
Yaptığınız yontma taş evlerde oturmayacak,
Diktığınız güzel bağların şarabını içmeyeceksiniz.³⁰

²⁸ Tesniye 10.18, Eyüp 5.15, Mezmur 68.10; 72.13; 113.7; 140.12,
İşaya 11.4.

²⁹ Meseller 14.21; 14.31; 19.17; 22.9; 28.27; 29.7; 31.20, İşaya
58.7.

Tanrı neden fakirlere özel bir ilgi duyuyor? Gerçekte fakirler ihtiyaçları için Tanrı'ya daha fazla bağımlılık duymalarına rağmen fakir olmak insanları daha kutsal yapıyor. Fakat zengin olmak da doğru kimse olmak anlamına gelmiyor.

I.Korintliler 1.26 Kardeşlerim, aldığınız çağırımı düşünün. Birçoğunuz insan ölçülerine göre bilge, güçlü ya da soylu kişiler değildiniz. **27** Ama Tanrı, bilgeleri utandırmak için dünyanın saçma saydıklarını, güçlüleri utandırmak için de dünyanın zayıf saydıklarını seçti.**28** Tanrı, dünyanın önemli gördüklerini hiçe indirmek için, dünyanın önemsiz, soysuz ve değersiz gördüklerini seçti.

Pavlus burada *dünyanın önemsiz, soysuz, değersiz* saydığı kimselere Tanrı'nın nasıl lütuf gösterdiğini vurguluyor. Çünkü Ferisi inaniş biçiminde zenginliğin bir bereket olduğu ve bu yüzden zengin kimselerin doğru kimseler olduğu anlayışı güçlü bir şekilde hakimdi. Ancak zengin kimseler kendi varlıklarına güvenip diledikleri her şeyi yaparlarken fakir insanlar her açıdan ihtiyaçları için Tanrı'ya bağımlılık duymaya daha yakın kimselerdi. Bu dünyanın zengin, akıllı ve güçlü insanları yaptıkları şeylerde insanlardan onur almaktadır. Fakat fakir insanların toplumdan övgü veya beğeni alabilecek bir şeyleri yoktur. Tanrı *dünyanın önemsiz, soysuz, değersiz* saydığı kimsele-

³⁰ Meseller 17.5; 21.13; 22.16, İşaya 3.14; 3.15; 10.2, Yeremya 2.34; 5.28, Hezekiel 16.49; 18.12; 18.17; 22.29, Amos 4.1; 5.12.

re lütfunu gösterdiğinde ise bütün övgü ve yüceliğı insan değil de Tanrı'nın kendisi almaktadır.

Bu sebepten fakir insanlar Tanrı tarafından Kendisine güvenmeye çağrılmışlardır. Böylece bu kimseler Tanrı'nın sağlayışı ile sevineceklerdir (1.9-10). Zenginler varlıklarının çiçekler gibi geçici olduğunu bilerek ALÇAKGÖNÜLLÜ olmaya çağrılmaktadır (1.10-11). Zengin kimseler kendilerinden yoksul kimselere daha merhametli olmaya çağrılmışlardır (2.13).

II.Bölüm: Ayetlerin İncelenmesi

Yakup 1. Bölüm

Araştırma ve Tartışma Konuları:

- 1 –Tanrı'nın kulu olmak ne demektir?
- 2-4, 12-15 –denenme, ayartı.
- 5-8 –bilgelik ve Rab'den dilemek.
- 9-11 –zenginlik.
- 16-18 –Tanrı'nın armağanı.
- 19-25 –dinlemek ve uygulamak.
- 26-27 –gerçek dindarlık.

1:1 Tanrı'nın ve Rab İsa Mesih'in kulu³¹ Yakup, dağılmış olan on iki oymağa selam eder.

Tanrı'nın ve Rab İsa Mesih'in kulu:

Kul ya da köle bir Efendi tarafından satın alınır. Bu ifade Mesih'i bizlere Kurtarıcı ve Rab olarak tanıtır:

I.Korintliler 15:3-4... Kutsal Yazılar uyarınca Mesih, günahlarımıza karşılık öldü, gömüldü ve Kutsal Yazılar uyarınca üçüncü gün ölümden dirildi.

³¹ I.Krallar 18:36, I.Tarihler 6:49, Ezra 5:11, Daniel 3:26; 6:20, Elçilerin İşleri 27:23, Romalılar 1:9, II.Timoteyus 1:3, Yakup 1:1, I.Petrus 2:16

I.Korintliler 6:20 **Bir bedel karşılığı satın alındınız;** onun için Tanrı'yı bedeninizde yüceltin.

I.Korintliler 7:23 **Bir bedel karşılığı satın alındınız,** insanlara köle olmayın.

Vahiy 5:9 Yeni bir ezgi söylüyorlardı:

"Tomarı almaya,

Mühürlerini açmaya layıksın!

Çünkü boğazlandın

Ve kanınla her oymaktan, her dilden,

Her halktan, her ulustan

İnsanları Tanrı'ya satın aldın.

10 Onları Tanrımız'ın hizmetinde

Bir krallık haline getirdin,

Kâhinler yaptın.

Dünya üzerinde egemenlik sürecekler.

Vahiy 14:4 Kendilerini kadınlarla lekelememiş olanlar bunlardır. Pak kişilerdir. Kuzu nereye giderse ardısına

giderler. Tanrı'ya ve Kuzu'ya ait olacakların ilk bölümü olmak üzere insanlar arasından **satın alınmışlar-**

dır.

“**Kul**” ifadesi ‘**hizmet etme**’ ile ilişkilidir:

Yuhanna 12:26 Bana hizmet etmek isteyen, ardımdan gelsin. Ben nereye sem bana hizmet eden de orada olacak. *Baba, bana hizmet edeni onurlandıracaktır.*

I.Korintliler 7:22 Rab'bin çağrısını aldığı zaman köle olan kimse, şimdi Rab'bin azatlısıdır. *Özgürken çağrılmış olan da Mesih'in kölesidir.*

Efesliler 6:6 Bunu, sırf insanları hoşnut etmek isteyenler gibi, göze hoş görünmek için yapmayın. Mesih'in

kulları olarak Tanrı'nın isteğini candan yerine getirin. Kolosaliler 3:23-24 Rab'den miras ödülünü alacağınızı bilerek, her ne yaparsanız, insanlar için değil, Rab için yapar gibi candan yapın. *Rab Mesih'e kulluk ediyorsunuz.*

on iki oymağa:

Bu ifade Yahudilikten gelen Hristiyanlara köklerini hatırlattıkları gibi, uluslardan gelen Hristiyanlara da Tanrı'nın yaratılışın başından beri değişmez planının bir parçası olarak Mesih'te aşılınmış oldukları imanın ne kadar köklü olduğunu göstermektedir:

Romalılar 11:16 Eğer hamurun ilk parçası kutsalsa, hamurun tümü kutsaldır. Eğer kök kutsalsa, dallar da kutsaldır.

17-18 Ama zeytin ağacının bazı dalları kesildiyse, ve sen, yabani zeytin filizi olarak onların yerine aşılınıp öz ağacın semiz köküne ortak oldunsa, dallara karşı övünme. Eğer övünüyorsan, unutma ki, sen kökü taşımıyorsun, kök seni taşıyor.

19 O zaman, «Ben aşılınayım diye dallar kesildi» diyeceksin.

20 Doğru. Onlar imansızlıktan dolayı kesildiler. Sen ise imanla yerinde duruyorsun. Böbürlenme, kork!

dağılmış olan on iki oymağa:

Levililer 26:14-33 ayetlerinde Tanrı'nın "*buyruklarıma kurallarıma, ilkelerime uymayanları cezalandıracağım*" dediğini okuyoruz. Bu cezalardan biri de ulusların arasına dağıtılmadır (Tesniye 4:23-27):

Levililer 26:33 Sizi öteki ulusların arasına dağıtacak,
kılıcımla peşinize düşeceğim. Ülkeniz viran olacak,
kentleriniz harabeye dönecek.

Ancak Tanrı lütfekar olduğu için İsrail'i günahı terk etmemiş, Mesih'te yenilenme ve kurtuluş getirmiştir (Matta 15:24 *krş.* Matta 9:36):

Matta 19:28 İsa onlara, "Size doğrusunu söyleyeyim" dedi, "Her şey yenilendiğinde, İnsanoğlu görkemli tahtına oturduğunda, siz, evet ardından gelen sizler, on iki tahta oturup İsrail'in on iki oymağını yargılayacaksınız."

Dolayısı ile İsrail'in dağılmış olması bizlere iman ve itaat için bir ders olmalıdır.

Diğer yandan bu ayet eski İsrail'in ancak Mesih'te (Mesih imanında) olan kurtuluşuna dikkat çekmektedir (İşaya 53:6).

(1:1) Yakup kendini "*Tanrı'nın ve Rab İsa Mesih'in kulu*" olarak tanımlıyor. Siz kendinizi nasıl tanımlıyorsunuz? Dünya size baktığında "*Tanrı'nın ve Rab İsa Mesih'in kulu*" olan birini (Yuhanna 12:26) görüyor mu?

Tanrı'nın ve Rab İsa Mesih'in kulu olma ayrıcalığı kendisini *Müjde'yi yaymak üzere seçilmiş* olma (Romalılar 1:1) yönü ile belli eder. Bu durumda Müjde'yi başkalarıyla paylaşmamak Hristiyan çağrımıza (*seçilmiş olma*) aykırı bir durum olacaktır.

1:2 Kardeşlerim, çeşitli denemelere düştüğünüz zaman, bunu tam sevinçle karşılayın.

1:2-18 ayetleri Tanrı'dan bilgelik istemeyi öğretir. Böylelikle her türlü ayartı ve denenmenin olduğu bir dünyada yaşayan Hristiyanlar Mesih'te olgunlaşabilir ve günah işlemenin gerekçesini Tanrı olarak gösteremezler.

Denemeleri sevinçle karşılamak:

Deneme ve ayartılar Yakup'un öğrettiği üzere gerçek dindarlık göğüslenirse bir yenilgi olmak yerine Rab ile birlikte yürümenin getirdiği sevinç ve iman olgunluğu (1:12) tecrübesine dönüşür. Bu ifade Mesih'in dağdaki vaazına başladığı bereketlemeleri (Matta 5:10-12,) hatırlatmaktadır. Dolayısı ile ayet denenmelerin sonunda kazanacağımız şeyin getireceği bir sevince dikkat çekilmektedir (Romalılar 8:17, II.Korintliler 12:9-10, Elçilerin İşleri 5:41, I.Petrus 4:13-16).

Deneme (1:2-3, 12):

I.Korintliler 10:13 Her insanın karşılaştığı denemelerden başka türlü denemelerle karşılaşmadınız. Tanrı güvenilir, gücünüzü aşan biçimde denenmenize izin vermez. Dayanabilmeniz için denemeyle birlikte çıkış yolunu da sağlayacaktır.

İbraniler 2:18 Çünkü kendisi sınındığında acı çektiğine göre, sınananlara yardım edebilir.

II.Petrus 2:9-10 Görülüyor ki Rab, kendi yolunda yürüyenleri, karşılaştıkları denemelerden nasıl kurtaracağını bilir. Doğru olmayanları, özellikle doğal benli-

ğın yozlaşmış arzularının ardından giden ve yetkisini hor görenleri cezalandırarak yargı gününe dek nasıl alıkoyacağını da bilir. Bu küstah ve dikbaşlı kişiler, yüce varlıklara sövmekten korkmazlar.

Vahiy 3:10 Sözüme uyarak sabırla dayandığın için, yeryüzünde yaşayanları denemek üzere bütün dünyanın üzerine gelecek olan deneme saatinden seni esirgeyeceğim.

Olayları sevinçle karşılayabilmek **'iman'**ın etkinlik alanına girer (İbraniler 11:36, I.Petrus 1:6-8; 4:13-16, Romalılar 8:35-37, II.Korintliler 12:9-10):

İbraniler 10:34 Hem hapistekilerin dertlerine ortak oldunuz, hem de daha iyi ve kalıcı bir malınız olduğunu bilerek mallarınızın yağma edilmesini sevinçle karşıladınız.

Vahiy 2:10 Çekmek üzere olduğun sıkıntılardan korkma! Bak, denenesiniz diye İblis içinizden bazılarını yakında zindana atacak. On gün sıkıntı çekeceksiniz. Ölüm pahasına da olsa sadık kal, sana yaşam tacını vereceğim.

(1:2) Aracılığı ile kurtulduğumuz *'Mesih'* adı bazı zamanlarda bir deneme sebebi olabilmektedir (Luka 6:22-23 *krş.* Elçilerin İşleri 5:41, Romalılar 8:17-18). Mesih adından dolayı insanlarca bazen reddedilme durumunda kaldığınızda sizlerin bu ayetteki sevinci yaşama (Romalılar 8:35-37) konusundaki tecrübeleriniz nelerdir?

Mesih imanından dolayı deneme ve acı çekme (Filipililer 1:29-30, İbraniler 10:34) konusunda siz kendinizi nasıl tanımlıyorsunuz?

1:3 Bilirsiniz ki, imanınızın sınanması dayanma gücünü yaratır.

Sınanma:

Bahsedilen pak bir sevinçte (1:2) ve sabırla sınanmalara direnebilmek, imanın Tanrısal bir amacı yerine getirmek için etkin kılınması ile mümkün olur. Dünya ise bu amacı her zaman anlamayabilir, hoş karşılayamayabilir. Ancak imanda olgun bir karakter gelişimi için de bu aşamalardan geçmek gerekir.

(Hİ.28) imanları sınanmasında sabırlı olabilenler diğer zamanlar da Tanrı'nın sağlayışına karşı şükran dolu olurlar. Böylece Baba Tanrı'nın sevgisinden emin olarak bütün yaratılışın tamamıyla O'nun elinde olduğunun güvencesinde yaşarlar.

imanın sınanması (I.Krallar 3:5):

Tekvin 22:1 Daha sonra Tanrı İbrahim'i sınadı. "İbrahim!" diye seslendi. İbrahim, "Buradayım!" dedi.

2 Tanrı, "İshak'ı, sevdiğin biricik oğlunu al, Moriya bölgesine git" dedi, "Orada sana göstereceğim bir dağda oğlunu yakmalık sunu olarak sun."

Tesniye 8:2 Tanrınız RAB'bin sizi kırk yıl boyunca çölde dolaştırdığı uzun yolculuğu anımsayın! Buyruklarına uyup uymayacağınızı, amacınızın ne olduğunu öğrenmek için sizi sıkıntılara sokarak sınadı.

Yuhanna 6:5 İsa başını kaldırıp büyük bir kalabalığın kendisine doğru geldiğini görünce Filipus'a, «Bunları doyurmak için nereden ekmek alalım?» diye sordu.

6 Bu sözü onu sınamak için söyledi, kendisi ne yapacağını biliyordu.

Sınanmalar her zaman birkaç seçenektan birine karar vermek durumu değildir:

Elçilerin İşleri 16:23 Onları iyice dövdürdükten sonra hapse attılar. Zindancıya, onları sıkı güvenlik altında tutmasını buyurdular.

24 Bu buyruğu alan zindancı onları hapisshenenin iç bölmesine atarak ayaklarını tomruğa vurdu.

(1:3) *'İmanın sınanması ve dayanma gücü'* arasındaki ilişkiye dikkat edin:

Romalılar 5:3-4 Yalnız bununla değil, sıkıntılarla da övünüyoruz. Çünkü biliyoruz ki, sıkıntı dayanma gücünü, dayanma gücü Tanrı'nın beğenisini, Tanrı'nın beğenisi de umudu yaratır.

Bu durumda insan olarak acı çekmekten kaçınma eğilimimiz, iman sayesinde kendisini sınanmalar karşısında Tanrı'ya güven ve dolayısı ile mücadele etme şeklinde belli etmelidir (II.Korintliler 4:17):

Romalılar 8:28 Tanrı'nın, kendisini sevenlerle, amacı uyarınca çağrılmış olanlarla birlikte her durumda iyilik için etkin olduğunu biliriz.

'İmanın sınanması ve dayanma gücü' konusu aynı zamanda bir sabır (Romalılar 8:24-25) konusudur (Koloseliler 1:11). Sabır konusunda örneğimiz ve duamız ise Mesih'in kendisidir:

II.Selanikliler 3:5 Rab yüreklerinizi Tanrı'nın sevgisine,
Mesih'in sabrına yöneltsin.

Böylece sınanma ve sabır konusundaki zayıflığımız bizleri Tanrı'nın sevgisinde ve Mesih sabrında güçlenmek için dua etmeye, burada yaptığımız gibi Kutsal Kitap okuma ve araştırmaya yönlendirmelidir.

1:4 Ve dayanma gücü de, hiçbir eksiği olmayan, olgun ve yetkin kişiler olmanız için tam bir etkinliğe erişsin.

Yetkin (I.Yuhanna 4:17-18):

Tekvin 17:1 Avram doksan dokuz yaşındayken RAB ona görünerek, "Ben Her Şeye Gücü Yeten Tanrı'yım" dedi, "Benim yolumda yürü, **kusursuz ol.**

II.Korintliler 13:11 Son olarak hoşça kalın, kardeşlerim. Yetkin olun, çağrımaya kulak verin, düşüncelerinizde birlik olun, esenlik içinde yaşayın. Sevgi ve esenlik kaynağı olan Tanrı sizinle birlikte olacaktır.

Efesliler 4:13 Sonunda hepimiz imanda ve Tanrı'nın Oğlunu tanımada birliğe, yetkinliğe ve Mesih'in doluluğundaki olgunluk düzeyine erişeceğiz.

İbraniler 6:1-2 Bunun için, ölü işlerden tövbe etmenin ve Tanrı'ya inanmanın temelini, vaftizler, elle kutsama, ölülerin dirilişi ve sonsuz yargıyla ilgili öğretinin temelini yeni baştan atmadan Mesih'le ilgili temel öğretileri aşarak yetkinliğe doğru ilerleyelim.

(1:4) 'Yetkin Kişi' olmak konusunda geçmiş yıllara bakarak kendinizde nasıl bir ilerleme görmektesiniz?

Yetkin Kişi olmak için çalışmanız size emredilmiştir. Bu konuyu din adamlarının veya teologların erdemlerinden biri gibi görme hatasını reddedin. Çünkü siz Mesih'te (Yuhanna 17:23) Yeni İsrail'i temsil ediyorsunuz:

Matta 5:48 Bu nedenle, göksel Babanız yetkin olduğu gibi, siz de yetkin olun.

Yakup Mektubuna bakarak *Yetkin Kişi* nasıl biridir, tanımlayınız. Örneğin: "*Yetkin Kişi Rab'bin gelişine bakan (5:7) biridir –sabırlı biridir; bedenini dizginleyen (3:2) biridir*" gibi ayetlere dayalı olarak tanımlamalar yapınız. Sonra da listeyi kendinizle karşılaştırınız.

Unutmayın, yekin kişi olmayı istemenin başlangıcı eksik, zayıf, yetersiz olduğunu bilmektir.

1:5 Eğer ki sizden birinin bilgelikte eksigi varsa, herkese cömertçe, azarlamadan veren Tanrı'dan istesin; ve Tanrı ona verecektir.

3:15-16 ve 3:17 ayetlerini karşılaştırdığımızda Tanrı'dan istemedikçe sahip olabileceğiniz dünyasal bilgeliğin ne kadar yararsız ve zararlı olduğunu görürüz.

(Hİ.117) kendisini sözünde açıklayan tek gerçek Tanrı'ya ihtiyacımızı ve sefaletimizi bilerek, Rabbimiz Mesih'ten dolayı bizlerin duasını dinlediğinden emin olarak içtenlikle dua etmeliyiz ve O'nun görkemli varlığının önünde kendimizi alçaltarak bilgelik istemeliyiz.

I.Krallar 3:9 Bu yüzden bana öyle sezgi dolu bir yürek ver ki, iyi ile kötüyü ayırt edip halkını yönetebileyim. Başka türlü senin bu büyük halkını kim yönetebilir!"
10 Süleyman'ın bu isteği Rab'bi hoşnut etti.
11-12 Tanrı ona şöyle dedi: "Mademki kendin için uzun ömür, zenginlik ve düşmanlarının ölümünü istemedin, bunların yerine adil bir yönetim için bilgelik istedin; isteğini yerine getireceğim. Sana öyle bir bilgelik ve sezgi dolu bir yürek vereceğim ki, benzeri ne senden öncekilerde görülmüştür, ne de senden sonrakilerde görülecektir (Meseller 2:3-6).

bilgelik:

"Bilgili olmak, bilgiyi Tanrı'nın yüceliği ve insanın iyiliği için kullanmayı bilmek, sağduyu ve öngörü sahibi olmak, akıllılık, tedbirli olmak, her zaman öğrenebilir olmak, öğrenmeye çalışmak ve araştırmacı olmak, yetkilerini ve yeterliliğini iyi bilmek ve bunları geliştirmeye çalışmak, rehberlik edebilmek, rehberlik almaya hazır olmak, beceri kazanmaya çalışmak, planlayıcı olmak, cesaretli olmak" şeklinde bilgeliği yorumlayabiliriz. Bütün bu özellikler Kutsal Üçlübir Tanrı'ya ve Tanrı'daki her şeye (*karakterine, işlerine, sözlerine, doğruluğuna v.s.*) dikkat eder ve başka insanlarla yaşamımızı etkiler. Böylece bilgelik, ilişkide bulunan kimseleri de etkiler. Böyle bir bilgelik ise Tanrı'dan istenir, çünkü bilgeliğin kaynağı O'dur.

(1:5) Bilgelik deyince aklımıza Kutsal Ruh gelmeli; çünkü bilgeliğe dahil olan her şey (*beceri, bilgi, anlayış, ustalık vb.*) Ruh'tan kaynaklanmaktadır (Çıkış 31:3 *krş.* Meseller 9:4-6; [Meseller 3:5-7 *krş.* Yakup 1:17; 3:17]).

Ayetin "... varsa, Tanrı'dan istesin; kendisine verilecektir" ifadesi bize Mesih'in çağrısını hatırlattığı gibi güven de telkin etmektedir (Matta 7:7-11):

Matta 7:7 "Dileyin, size verilecek; arayın, bulacaksınız; kapıyı çalın, size açılacaktır.

8 Çünkü her dileyen alır, arayan bulur, kapı çalana açılır.

Ve bu durum günah ve tekrarlanan düşüşlerine rağmen Tanrı'nın İsrail halkını (Yeremya 29:12-14) çağırmasını hatırlatmaktadır:

İşaya 55:6 Bulma fırsatı varken RAB'bi arayın, Yakındayken O'na yakarın.

7 Kötü kişi yolunu, Fesatçı düşüncelerini bıraksın; RAB'be dönsün, merhamet bulur, Tanrımız'a dönsün, bol bol bağışlanır.

8 "Çünkü benim düşüncelerim Sizin düşünceleriniz değil, Sizin yollarınız benim yollarım değil" diyor RAB.

9 "Çünkü gökler nasıl yeryüzünden yüksekse, Yollarım da sizin yollarınızdan, Düşüncelerim düşüncelerinizden yüksektir.

Ve yine Tanrı'nın bu çağrısı bizlere tövbe (Markos 16:14) konusunu hatırlatmaktadır. Tanrı'nın çağrısına verebileceğimiz ilk adım alçakgönüllülikle O'na dönmek olacaktır. Bu davet kutsal vaftiz tacı ile işaretlenmiş olmasına rağmen, Mesih'i ve Kutsal Kitap'ı unutmuşçasına yaşayanlara da bir teşviktir (Luka 15:20-22):

Matta 11:20-21 Sonra İsa, mucizelerinin çoğunu yapmış olduğu kentleri, tövbe etmedikleri için şöyle azarlamaya başladı: "Vay haline, ey Horazin! Vay haline, ey Beytsayda! Sizde yapılan mucizeler Sur ve Sayda'da yapılmış olsaydı, çoktan çul kuşanıp kül içinde oturarak tövbe etmiş olurlardı.

1:6 Yalnız hiç kuşku duymadan, imanla istesin. Çünkü kuşku duyan kişi rüzgârın sürükleyip savurduğu deniz dalgasına benzer.
7-8 Tüm yaşamında böyle değişken, kararsız olan adam Rab'den bir şey alacağını ummasın (4:8).

İlave Çalışma Notu: 1:6-8 / (WUİ.185) Tanrı'nın görkemini, kendi değersizliğimizi, ihtiyaçlarımızı, günahlarımızı kavrayarak dua etmeli, tövbekar, minnettar ve inançlı yüreklerle yaklaşmalı, anlayış, iman, içtenlik, hararet, sevgi ve dayanma gücüyle Tanrı'ya gelmeli, O'nu bekleyerek isteğine alçakgönüllülükle boyun eğmeliyiz (WİA.XXI/3, Hİ.117).

Sürüklenen, değişken, kararsız (II.Krallar 17:33):

Matta 6:22 "Bedenin ışığı gözdür. Gözünüz sağlamsa, bütün bedeniniz aydınlık olur.
23 Gözünüz bozuksa, bütün bedeniniz karanlık olur. Buna göre, içinizdeki 'ışık' karanlıksa, ne korkunçtur o karanlık!
24 "Hiç kimse iki efendiye kulluk edemez. Ya birinden nefret edip öbürünü sever, ya da birine bağlanıp öbürünü hor görür. Siz hem Tanrı'ya, hem de paraya kulluk edemezsiniz."

Böyle kararsız kimseler sahte öğretişlerin avı durumuna düşerler:

II.Petrus 2:14 Gözleri zinayla doludur, günaha doymazlar. Kararsız kişileri ayartırlar. Yüreği açgözlülüğe alıştırmış lanetli insanlardır.

Diğer yandan değişken, kararsız kimseler Kutsal Yazılar'ı çarpıtmaya (II.Petrus 3:16) meyilli kimselerdir.

(1:6) Mesih iman ile dua etmeyi öğretmiştir (Matta 21:21-22). *Ve iman olmadan Tanrı'ya hoşnut etmek olanaksızdır* (İbraniler 11:6).

Ve yine *iman* konusunda ve *dua* konusunda örneğimiz Mesih'tir. Doğru örneğe bakarak yürürsek Efesliler 4:14 ayetinin dediği gibi *"insanların kurnazlığıyla, aldatıcı düzenler kurmakta ki becerileriyle, her öğretinin rüzgarıyla çalkalanıp öteye beriye sürüklenen çocuklar olmayacağız."*

Ayetin '*rüzgar ile sürüklenme*' şeklindeki ifadesi bize yanlış öğretiş peşinden gidenleri ve onların yargılarını hatırlatmaktadır (II.Petrus 2:17):

Yahuda 12 Sevgi şölenlerinizde sizinle birlikte pervasızca yiyip içen bu kişiler birer kara lekedir. Yalnız kendilerini besleyen çobanlardır. Rüzgarın sürüklediği yağmursuz bulutlara, iki kez ölmüş, kökünden sökülmüş, sonbaharın meyvəsiz ağaçlarına benzerler.

13 Köpüğünü savuran denizin azgın dalgaları gibi ayıplarını çevreye savururlar. Serseri yıldızlar gibidirler. Onları sonsuza dek sürecek koyu karanlık bekliyor.

Öyleyse *"çeşitli garip öğretilerin etkisine kapılıp sürüklenmemek"* için (İbraniler 13:9) doğru örneğe bakarak yürümek *-iman ve dua ile yürümek-* için gayretli olmalıyız.

(7-8) *"Rab'den bir şey alacağını ummasın"* ifadesi 4:3 ayetindeki *"Dilediğiniz zaman da dileğinize kavuşamıyorsunuz. Çünkü kötü amaçla, tutkularınız uğruna kullanmak için diliyorsunuz"* şeklindeki sözü hatırlatmaktadır (İşaya 1:15,

Meseller 28:9).

Diğer yandan bu ifade Matta 23:13-29 ayetlerinde Mesih'in dönemin yasacı öğretisine dayananları yargıladığı sözlerini hatırlatmaktadır. Tanrı'nın Kutsal Sözleri'ne ve lütfuna uygun olmayan bir yürekle ve motivasyonla yapılan işlerin "vay halinize" dedirtecek kadar reddedileceği ve yargılanaacağı bir durumda olan böyleleri için "Rab'den bir şey alacağını ummasın" uyarısı yerindedir.

Bu yüzden *her bakımdan değişken, kararsız olan kişilere* 4:8 ayetinde "Tanrı'ya yaklaşın, O da size yaklaşacaktır. Ey günahkârlar, ellerinizi günahattan temizleyin. Ey kararsızlar, yüreklerinizi paklayın" uyarısı yapılmaktadır.

Etrafınızdaki dünyaya baktığınızda insanları hangi öğretilerini hangi konuların sürüklediğini görüyorsunuz?

1:9-10 Düşkün olan kardeş kendi yüksekliği ile, ve zengin olan ise kendi düşkünlüğüyle övünsün. Çünkü zengin adam bir kır çiçeği gibi solup gidecek.

Ayet burada bu dünyada kolayca ve sıklıkla karşılaşılabileceğimiz, bir ayartı haline dönüşebilecek konuya dikkatimizi çekmektedir. Öyleyse gurura ya da kıskançlığa dönüşebilecek bir konuda bilgelik şunu öğretir: Dünyasal olarak fakir bir insan ruhsal açıdan diğerlerinden daha zengin olursa, bu, her şeye tercih edilebilecek bir şeydir; gerçek ve göksel hazinenin sahibi olmanın sevincinde dünyada dayanabiliriz:

I.Korintliler 7:29-31 Kardeşler, şunu demek istiyorum, zaman daralmıştır. Bundan böyle, karısı olanlar karıla-

rı yokmuş gibi, yas tutanlar yas tutmuyormuş gibi, sevinenler sevinmiyormuş gibi, mal alanlar malları yokmuş gibi, dünyadan yararlananlar alabildiğine yararlanmıyormuş gibi olsunlar. Çünkü dünyanın şimdiki hali geçicidir.

I.Petrus 1:24-25 Nitekim,«İnsan soyu bir ota benzer.Tüm yüceliği de kır çiçeği gibidir. Ot kurur, çiçeği düşer. Ama Rab'bin sözü sonsuza dek kalıcıdır.»İşte size müjdelenmiş olan söz budur.

Diğer yandan zengin de fakir de farklı konularda bile olsa gurura düşebilir; kavgaya, çekişmeye, ayrımcılığa, adaletsizliğe bulaşabilir. O yüzden insanlar geçici olan şeyler yerine kalıcı olan şeylere bakmalıdırlar.

(1:9-10) Bu ayetlerdeki 'kardeş' sözü aynı zamanda 2:1-13 ayetlerindeki zengin ve fakir (*düşkün*) arasında ayrımcılığa düşenlere (Tesniye 15:7, 11 krş. Luka 1:52; 18:14, Mezmur 113:6-9, Yakup 4:10) bir hatırlatma yapıyor: zengin ve fakir olsun hepimiz Mesih imanında kardeşiz (aynı Baba'nın çocuklarıyız).

İmanlıların Rab ile övünmesi uygundur (Yeremya 9:23-24, Filipililer 3:3). Adlarımızın göklerde yazılı olması (Luka 10:20), Mesih'te mirasımızın olması (Romalılar) ve daha pek çok ayrıcalığımız Rab'deki sevincimiz ve övüncümüzdür (I.Petrus 2:9, Galatyalılar 4:4-5, 6, 7, Matta 25:34, Romalılar 8:1, II.Korintliler 5:21).

Kederli iken etrafındakilerin sıkıntılarını dağıtan, insanları teselli eden, kendi ihtiyaçlarına karşın imkanları ölçüsünde paylaşmada cömert (II.Korintliler 6:10) olan kaç kişi tanıyor-sunuz –bu bir Mesih karakteridir (Filipililer 2:6-8, II.Korintliler 8:9).

Böylece zengin olan imanlılar da Rab'bin karakterine (İşaya 57:15; 66:2, Matta 5:3) bakarak dünyada geçici olan şeylerin gururundan kaçınarak sevinebilmeliydi. 4:13-14 ayetlerindeki "kısa süre görünen, sonra yitip giden buğu gibi-siniz" şeklindeki ifade boş şeyler ile övünenlere kim olduğunu hatırlatma açısından yerinde bir uyarıdır.

Dünyasal zenginlik ve maddiyat konusunda hiç kendinizi test ettiniz mi? "Zenginliğinde yoksul gibi, yoksulluğunda zengin gibi yaşamak" konusuna nasıl bir tanım getirirsiniz?

1:11 Güneş yakıcı sıcakıyla doğar ve otu kurutur. Otun çiçeği düşer, ve görünüşünün güzelliği yok olur.³² Zengin adam da aynı şekilde kendi uğraşları içinde solacaktır.

12 Ne mutlu denemeye dayanan kişiye! Çünkü denemeden başarıyla çıktığı zaman, Rab'bin kendisini sevenlere vaat ettiği yaşam tacını alacaktır.

Önceki ayette 'çiçeğin düşmesi ve güzelliğinin yok olması' konusuna değinilmişti. Bu ifade aynı zamanda Mesih'in tohum benzetmesini hatırlatmaktadır (Matta 13:3-7).

Çünkü Müjde sadece Mesih'tedir, Müjde Mesih'tendir; Müjde sadece Mesih'te kök salıp ürün verebilir. Bu yüzden bu ayette "ne mutlu" şeklindeki ifade Mesih'in bereketlemelerini hatırlatması bakımından (Matta 5:3-11) yerinde bir ifadedir.

³² Mezmur 9:5-6; 103:15-16 (I.Petrus 1:24-25), İşaya 40:6-7; 51:12

yaşam tacı:

I.Korintliler 9:25 Yarışa katılanların hepsi kendilerini her yönden denetlerler. Böyleleri bunu çürüyecek bir defne tacı kazanmak için yaparlar, biz ise *hiç çürüyecek bir taç* için yaparız.³³

(1:11) 5:1-7 ayetlerine bir ön gönderme yapılmaktadır. Benzer şekilde Mezmur 73:3-12, 18:20; 49:5-14 ayetleri böyle kimselerin yıkımına dikkat çekmektedir.

Bu durumda zenginliğine, gücüne, mevkisine güvenerek yaşayanlar, dünyaya çıplak gelip dünyadan bir şey götürmeyecekleri (Vaiz 5:15) gerçeğine göre yaşamaya dönmezlerse zenginlikleri onlara bir ayartı olarak galip gelmiş olacaktır (Luka 12:16-21 *krş.* I.Korintliler 29-31).

Ancak bizler *'yaşayan bir umuda, göklerde saklı olan çürümez, lekesiz, solmaz bir mirasa'* sahip (I.Petrus 1:4) kimse-ler olarak yaşamalıyız.

(1:12) Mesih'e kul (1:1) olursak denenmeler (1:2-4) o zaman bir bereket (5:11) yolu olacaktır (I.Petrus 5:4).

1:13 Ayartılan kişi, «Tanrı beni ayartıyor» demesin. Çünkü Tanrı kötülüklerle ayartılmadığı gibi, kendisi de kimseyi ayartmaz.

İlave Çalışma Notu: 1:13 / (BİA.13) Tanrı her şeyi kutsal arzusuna göre yönlendirir ve yönetir. Ancak Tanrı, günahın yazarı değildir ve işlenen günahlar yüzünden suçlanamaz (WİA.III/1).

³³ I.Petrus 5:4, II.Timoteyus 4:8 (Vahiy 3:11; 4:10)

1:2 ayetinde imanlı kimselerin denenmeleri Mesih'teki zafere bakarak karşılaması istenmektedir. 1:12 ayeti de denenmeler aracılığı ile Mesih'te bereketleneceğimizi, Tanrı'nın dayanabilmemiz (5:11) için bizlere yönelik koruması hakkında öğrettiğinden; bu ayette "*Tanrı beni ayartıyor*" demenin imanlı düşüncesi olmadığını görüyoruz. Çünkü açıklandığı üzere böyle bir iddia Tanrı'nın karakteri ile çelişmektedir: Tanrı ayartılamaz, Tanrı kimseyi ayartmaz...

İnsanların günaha düşmesi için tuzak kurmak şeytanın kullandığı bir yoldur. Ancak Tanrı bir kimsenin imanda güçlenmesi için (Meseller 17:3), ruhsal temizlik ve paklık için (Malaki, 3:1-3) denemeler ile yüzleşmesine izin verir. İbrahim örneğinde (Tekvin 22, İbraniler 11:17) olduğu gibi zorluklarda Tanrı'ya güven ile iman güçlenir:

I.Petrus 1:6 Bu nedenle şimdi kısa bir süre çeşitli denemeler sonucu acı çekmeniz gerekiyorsa da, sevinçle coşmaktasınız.

7 Böylelikle içtenliği kanıtlanan imanınız, İsa Mesih görüldüğünde size övgü, yücelik, onur kazandıracak. İmanınız, ateşle arıtıldığı halde yok olup giden altından daha değerlidir.

Diğer yandan "*Tanrı ayartılamaz ve kimseyi ayartmaz*" şeklindeki ifade bizi Tanrı'nın kutsallığı hakkında düşünmeye yönlendiriyor:³⁴

³⁴ I.Samuel 6:20, Mezmur 99:9, İşaya 6:3 (Hezekiel 39:7, Habakuk 1:13, Vahiy 4:8).TANRI'NIN KUTSALLIĞI DA

Çıkış 15:11 "Var mı senin gibisi ilahlar arasında, ya RAB?"

Senin gibi kutsallıkta görkemli, heybetiyle övgüye değer,
Harikalar yaratan var mı?

(1:13) Tanrı ayartmaz. Ancak yaşadığımız dünyaya baktığımızda birbirini ayartan pek çok insan görürüz. İmanlıların görevi herkesin karşılaştığı benzer durumları iman ile karşılamak ve bu şekilde düşüslere direnmektir (1:2, 12).

Ve Mesih'e kul olmadıkça kendi gücümüzle bunu yapamayız. Unutmayın, bereketlenmiş olanlar başkalarına da bereket olacaktır.

Ayartılara karşı durabilmek için sizin tavsiyeleriniz nelerdir?

1:14 Herkes, kendi arzularıyla sürüklenir ve aldanarak ayartılır.

4:1-3 ayetleri bu ayeti daha fazla açıklamaktadır. Diğer yandan bu ifade insanın Adem'den gelen düşmüşlüğünü (*kendi arzularıyla*) hatırlatmaktadır (Meseller 4:23):

Tekvin 6:5 RAB baktı, yeryüzünde insanın yaptığı kötülük çok, akli fikri hep kötülükte (8:21, Matta 7:21;

TANRI'NIN DOĞRULUĞUNU (Ezra 9:15, Mezmur 48:10; 97:2; 119:137; 145:17, Yeremya 23:6) VE İLAHİ MÜKEMMELLİĞİNİ (Tesniye 32:4, Eyüp 37:23, Mezmur 18:30 [8:1], Vaiz 3:14, İşaya 12:5; 28:29, Matta 5:48) DÜŞÜNDÜRÜYOR.

15:18-19, Romalılar 7:11).

Efesliler 4:22 Önceki yaşayışınıza ait olup aldatıcı arzularına göre bozuk olan eski adamı üzerinizden soyup atın;

1:14-15 / I.Petrus 2:11 Sevgili kardeşler, size yalvarırım, **cana karşı savaşılan bedensel tutkularından kaçın.**³⁵ Çünkü bu dünyada yabancılar ve konuklarsınız.

1:13-14 / (WIA.V/4) Tanrı'nın sonsuz gücü, araştırmayan bilgeliği ve sınırsız iyiliği, O'nun sağlayışında öylesine sergilenmiştir ki, düşüş ve bundan sonraki tüm diğer insanların ve meleklerin günahların izin verme yoluyla değil, fakat bunları kendi kutsal amaçları doğrultusunda çok yönlü bir şekilde kullanır. Tanrı günahı onaylamaz, günah yaratıklar tarafından işlenmektedir.

1:14 / Kötü Aruzlar:

Sayılar 11:4, Meseller 21:10; 30:15, Habakuk 2:5, Markos 4:19, I.Korintliler 10:6, Efesliler 2:3 [Yakup 4:2], I.Yuhanna 2:16

(1:14) Kişileri kendi bedenlerinde savaşılan tutkuları (4:1-2 krş. Tekvin 6:5) ayartıya sürükler.

Sizin için ayartı olabilecek şeyleri hiç liste yapmayı düşündünüz mü? Sürekli kaçınmaya çalıştığınız ve mücadele etmek zorunda olduğunuz ayartılar var mı?

³⁵ Meseller 6:25, Matta 5:28, Romalılar 13:14, Galatyalılar 5:16, Koloseliler 3:5, I.Selanikliler 4:5, II.Timoteyus 2:22

Bazen ayartılar siz hiçbir şey düşünmezken karşınıza çıkar; başka bir deyişle ayartılar sizin hazır olmanızı beklemez (II.Samuel 11:2).

Yaşam kaynağı olan yüreği korumak (Meseller 4:23) üzerine düşününüz (Tesniye 4:9, Meseller 28:26; 3:5; 22:5, Markos 14:38, İbraniler 12:15).

1:15 Sonra arzu gebe kalınca günah doğurur. Ve günah olgunlaşınca da ölüm getirir.

Romalılar 6:23 Çünkü günahın ücreti ölüm, Tanrı'nın armağanı ise Rabbimiz Mesih İsa'da sonsuz yaşamdır (Eyüp 15:35, Mezmur 7:14).

(1:14-15 / WUİ.25) Adem'in ilk günahı yüzünden doğrululuğunu yitirmesi, doğasının bozulması, iyilik yapamaz duruma gelmesi ve kötülüğün her türüne eğilimli hale gelmesi bütün insan soyunun günahlı konuma gelmesine sebep olmuştur. Tüm suçlar bu Özgün Gunahtan kaynaklanır (WİA.IX/1, WUİ.151, 195).

Arzu gebe kalınca (Tekvin 3:6; 4:5-8) ... günah, ölüm getirir. Bu durumda 1:14-15 ayetlerine baktığımızda günah hakkında düşünmemiz gereken noktalar olduğunu görürüz:

Günahın Kaynağı: Tekvin 3:6, Mezmur 51:5, Matta 15:19 (4:1 ayeti de bu konuya değinmektedir).

Günahın Meyvesi: Tesniye 32:32, İşaya 5:2, Hoşeya 10:1, 13, Matta 7:17, Galatyalılar 5:19-21.

Günahın Cezası: Tekvin 2:17, 3:19 [Tesniye 32:51], I.Tarihler 10:13, Meseller 11:19, Hezekiel 18:4, Romalılar 5:12, Romalılar 6:23
Ruhsal Ölüm: Tekvin 2:17, Hezekiel 18:4, Romalılar 8:6, Yakup 5:20, Vahiy 21:8

(1:15) Bu ayet Tekvin 3:6, 19 ayetlerini anımsatmaktadır (Matta 26:14, 16, 47-61).

Bedenin arzuları (1:14) günahı, günah da ölümü getirir (Elçilerin İşleri 5:1-10).

Günahı iyi anlamamız gerekiyor. Günah kendi gücümüzle mücadele edebileceğimiz bir konu değildir. Günahı kurtuluş ve özgürlük Mesih aracılığı ile mümkündür (Romalılar 5:12, 17-19; 6:21-23).

Mesih bilgisi günahı anlamamızda, günah ile mücadelede ve günahkar kişiye bakışımıza nasıl bir yenilenme getiriyor?

1:16 Sevgili kardeşlerim, aldanmayın!

1:16 / Matta 24:4, I.Korintliler 6:9; 15:33, Galatyalılar 6:7, Efesliler 5:6, II.Selanıklılar 2:3, I.Yuhanna 3:7

- aldanmayın, sadece Tanrı'dan isteyin (1:5)
- aldanmayın, sürüklenip savrulmayın (1:6-8)
- aldanmayın, Tanrı kimseyi ayartmaz (1:13).
- aldanmayın, iyi armağanlar başka yerden değil, Mesih'te bizlere Baba olan Tanrı'dan (1:17) gelir.
- aldanmayın, iyi eylemleri olmayan iman kimseyi kurtaramaz (2:14).

- aldanmayın, övgü ve sövgü aynı ağızdan çıkmaz (3:10).
- aldanmayın, kardeşini yeren ya da yargılayan kişi, Yasa'nın uygulayıcısı değil, yargılayıcısı olur (4:11).
- aldanmayın, sadece Tanrı'dan isteyin, çünkü “*gökten verilmedikçe kimse bir şey alamaz*” (Yuhanna 3:27).
- aldanmayın, günah işleyen Tanrı Egemenliği'ni miras alamaz (I.Korintliler 6:9-10).

Mesih kendisini tuzağa düşürmek isteyen kimselere “*Siz Kutsal Yazılar'ı ve Tanrı'nın gücünü bilmediğiniz için yanılıyorsunuz*” diye cevap vermiştir (Matta 22:29, Markos 12:27). Öyleyse ‘aldanma (yanılma)’ konusu 1:13-15 ayetlerinde gördüğümüz ayartı ve günah ile ilgilidir. Kutsal Yazılar'ı anladıkça ve Tanrı'yı tanıdıkça günahı daha iyi anlayacağız. Bu da *mükemmel armağan* olan Mesih'teki kurtuluşun ne denli sarsılmaz, harika, güçlü, gerçek, değişmez olduğunu anlamamıza yardım edecektir. Diğer yandan Kutsal Yazılar'ı ve Tanrı'nın gücünü bilmekle; dünyasal ve aldatıcı sözlerle ayartıya teslim olmamak ve günaha köle olmamak arasında bir ilişki vardır:

Koloseliler 2:8 Dikkatli olun! Mesih'e değil de, insanların geleneğine, dünyanın temel ilkelerine dayanan felsefeyle, boş ve aldatıcı sözlerle kimse sizi tutsak etmesin.

- aldanmayın; Kutsal Yazılar'ı ve Tanrı'nın gücünü tanıyın, yanılmayın; boş ve aldatıcı sözlerle kimse sizi tutsak etmesin.

(1:16) “*Aldanmayın*” uyarısına bakarak yaşadığınız çevrede yaygın olan aldatıları (1:22, 26) gözden geçiriniz (Luka 21:8 Galatyalılar 6:3, I.Korintliler 3:18; 6:9-10; 15:33, I.Yuhanna 1:8).

II.Timoteyus 2:18 Diriliş olup bitti diyerek gerçek yoldan saptılar. Şimdi de bazılarının imanını altüst ediyorlar.

Koloseliler (2:4) 8 Dikkatli olun! Mesih'e değil de, insanların geleneğine, dünyanın temel ilkelerine dayanan felsefeye, boş ve aldatıcı sözlerle kimse sizi tutsak etmesin.

İnandığımız ve yaşadığımız şeyleri Kutsal Kitap ile test emeliyiz. İmanımızı Kutsal Kitap ile test emeliyiz. Çünkü yanılıp yanılmadığımızı bize *sadece Kutsal Yazılar* gösterebilir. Ve bizler bir kilise ailesi ile paydaşlık içinde devam ettiğimiz sürece aldanma noktalarımızı en iyi bir şekilde görebiliriz. Çünkü Mesih'teki paydaşlığımız birbirimizde bir ayna gibi hatalarımızı zayıflıklarımızı görebilmemizi sağlar. Ve yine bizler düzenli ve sürekli bir biçimde Kalam okuyarak ve dua ederek kendimizi aldatılar ve ayartılara karşı koruyabiliriz.

1:17 Her nimet, her mükemmel armağan yukarıdan, kendisinde değişkenlik ya da döneklık gölgesi olmayan Işıklar Babası'ndan gelir.

Tanrı'nın cömertçe bağışlayan karakterine (1:5) bu ayette bir başka bir açıdan bakılmaktadır. Tanrı aynı zamanda iyi armağanlar verendir (Efesliler 2:2-6, 8, Titus 3:4-6, Mezmur 84:11, II.Korintliler 4:6):

Mattha 7:11 Sizler kötü yürekli olduğunuz halde çocuklarınıza güzel armağanlar vermeyi biliyorsanız, göklerdeki Babanız'ın, kendisinden dileyenlere güzel

armağanlar vereceği çok daha kesin değil mi?

I.Yuhanna 4:10 Tanrı'yı biz sevmiş değildik, ama O bizi sevdi ve Oğlu'nu günahlarımızı bağışlatan kurban olarak dünyaya gönderdi. İşte sevgi budur.

1:17 / (WİA.II/1) diri ve gerçek olan, varlıkta ve yetkinlikte sınırsız ve tümüyle pak olan Ruh, gözle görülemeyen; bedeni ya da farklı kısımları olmayan, doğasında tutkularına göre farklılık göstermeyen; sınırsız, değişmeyen, ebedi, kavranılamayan, her şeye gücü yeten; en bilge, en kutsal, en özgür, en mutlak olan; her şeyi en doğru ve değişmez olan isteğine göre kendi yüceliği için yönlendiren; en seçen, en lütufkar, en merhametli, en sabırlı olan, iyilikte ve gerçekte bol olan, günahları, suçları ve kötülükleri bağışlayan; kendisini itinayla arayanları ödüllendiren; hükümlerinde en adil ve en korkunç olan, her türlü günahtan nefret eden ve suçluyu asla haklı çıkarmayan yalnızca tek bir Tanrı vardır (WİA.III/1; V/4, WUİ.7, WKİ.4, BİA.1, Hİ.118, 125).

1:17 ayeti **Tanrı'nın değişmezliğini** (Sayılar 23:19, Malaki 3:6, I.Samuel 15:29) çok güzel özetliyor ve aynı zamanda bize **Mesih'in değişmezliğini** hatırlatıyor (İbraniler 13:8, Vahiy 1:8).

Tanrı ışıktır, Tanrı aydınlatır, O'nda gölge olmadığı için Tanrı sadece iyi armağanlar verir; Tanrı'ya ait olduğumuz dünyada görünür bir işareti olarak O bizleri iyi olan armağanları ile bereketler. O halde bu ayet Hristiyanlara bir güvence veriyor: Tanrı sonsuz değişmezliğinde, günah

ve düşünle dolu dünyada bizlerin hayatlarını yenilenme ve kurtuluş getirmek istiyor.

Böylece bedeli Kurtarıcı Rab Mesih İsa tarafından ödenen yeniden doğuşu almış olanların topluluğu, yeni insanlık soyu Tanrı'nın yaratılışının en üst noktasıdır (1:18). Tek tek her bir kişi imana geldiğinde bedeli ödenmiş yeni yaratılışın başlangıcına geliyor.

Koloseliler 1:15 Görünmez Tanrı'nın görüntüsü, bütün yaratılışın ilk doğanı O'dur.

20 O'nun çarmıhta akıtılan kanı aracılığıyla esenliği sağlamış olarak yerde ve gökte olan her şeyi O'nun aracılığıyla kendisiyle barıştırmaya razı oldu.

Her mükemmel armağan (Matta 13:11, Elçilerin İşleri 5:31, Romalılar 6:23):

Şabat (Sebt) armağanı ve Sonsuz bir isim: İşaya 56:4-5

Ruhsal Anlayış: Yeremya 24:7

Yeni Bir Yürek: Hezekiel 11:19

Ruhsal Dinlenme: Matta 11:28 (İbraniler 4:8-9)

Kutsal Ruh: Tekvin 41:38, Luka 11:13

Sonsuz Yaşam: Yuhanna 10:28

Ruhsal Taç: Vahiy 2:10

Bilgelik: Yakup 1:5; 3:17, Meseller 9:10

Kutsal Ruh'un meyvesi (Galatyalılar 5:22)

Bu mükemmel armağanların güvencesi ise **Tanrı'nın ve Mesih'in** (1:1) **Değişmezliği**dir (Mezmur 102:27).

(1:17) İnsanlar kötü yürekli olduğu halde Tanrı bizlere mükemmel armağanlar vermek istiyor. Şaşırtıcı... ama lütuf

böyle bir şeydir: hak edilemez –*hak edilemez olduğu için lütüftür*. Öyleyse Tanrı'ya daima şükretmeliyiz.

Tanrı'nın iyi olan armağanları:

Çıkış 4:11 –söz yeteneği.
Meseller 2:6 –bilgelik, bilgi, anlayış.
Matta 11:25-26 –Tanrı'nın isteği.
Elçilerin İşleri 5:31 –tövbe ve bağışlanma.³⁶
Romalılar 6:23 –sonsuz yaşam.
Romalılar 11:30 –merhamet.
Efesliler 2:4 –kurtuluş.
I.Yuhanna 4:10 –sevgi.

Sizin “*mükemmel ve iyi olan armağan*” tanımınız nedir?

1:18 O, yarattıklarının bir anlamda ilk meyveleri olmamız için bizi, kendi isteği uyarınca, gerçeğin bildirisiyle yaşama kavuşturdu.³⁷

ilk meyve [Çıkış 22.29, Levililer 2.12, Tesniye 18.4; 26.2

³⁶ Tanrı O'nu kendi sağına Önder ve Kurtarıcı olarak yükseltti; İsrail'e günahlardan dönüşü (tövbeyi) ve günahların bağışlanmasını sağlasın diye.

³⁷ GERÇEĞİN BİLDİRİSİ: WUI 4. **Kutsal Yazılar'ın Tanrı Sözü oldukları ne şekilde belirgindir?** Kutsal Yazılar haşmeti ve saflığı; tüm kısımlarının birbirleriyle gösterdiği uyum; amacı, tüm yüceliği Tanrı'ya vermek olan bütünün kapsamı; ışığı ve gücüyle günahkarları ikna etmesi ve değiştirmesi, inananları kurtuluşa erişmek üzere teselli vermesi ve bina etmesiyle Tanrı Sözü olduklarını ortaya koyarlar: ancak, insanın yüreğinde Kutsal Yazılar aracılığıyla ve Kutsal Yazılar'la birlikte tanıklık eden yalnızca Tanrı Ruh'u tek başına Kutsal Yazılar'ın Tanrı'nın Sözü'nün kendisi olduğu konusunda insanı tam olarak ikna etme yetisine sahiptir.

Nehemya 10.35]:

Hasattan ilk alınan ürünün en iyi, en seçilmiş kısımları Tanrı'ya sunulurdu (Çıkış 23:19; 34:26, Levililer 23:9-19, Hezekiel 44:30):

Çıkış 23:19 Toprağınızın seçme ilk ürünlerini Tanrınız RAB'bin Tapınağı'na getireceksiniz...

İsrail halkı vaat edilen topraklara gittiği zaman ilk yetişen ürünü sunu olarak sunulmak üzere kâhine götürecekti (Levililer 23:10); halk aslında bunu yaptığında, Tanrı'ya ait bir halk olarak yerin bütün ulusları içinden seçilmiş ve çağrılmış olmanın ne kadar özel bir şey olduğunu düşünmesi ve Tanrı'ya daha fazla şükretmesi gerekirdi. Böylece İsrail halkı ilk ürünü Tanrı'ya sunduğunda kendilerinin de bütün ulusların içinde ilk hasat edilmiş seçkin bir topluluk olduğunu görmesi gerekliydi:

Yeremya 2:3 İsrail RAB için kutsal bir halk, Hasadının ilk ürünüydü...

Tanrı'daki çağrısını ve ayrıcalığını sıklıkla unutan İsrail sürekli düştü ve Tanrı için ayrılmış kutsal bir halk, RAB'bin öz halkı (Tesniye 14:2) olma misyonunu unuttu. Ancak Tanrı kendi planından vazgeçmedi; İsrail'in yapmadığını tam ve mükemmel bir şekilde yapmak için Mesih'i kurtarıcı olarak gönderdi. Öyle ki, Mesih'te seçilmiş olan Tanrı halkı Mesih'in sözlerine ve işlerine bakarak bütün uluslar arasında Mesih gibi yaşasın. Çünkü Mesih gerçek İsraili idi.

Böylece Yahudiler ve diğer uluslar arasındaki engel duvarını ve düşmanlığı çarmıh aracılığı ile kendi bedeninde kardırarak, insanları Tanrı'ya yakın kıldı (Efesliler 2:13-16); ve “*Mesih bizi her suçtan kurtarmak, arıtıp kendisine ait, iyilik etmekte gayretli bir halk yapmak üzere kendini bizim için feda etti*” –Titus 2:14.

Yani Mesih kendi bedeninde Yahudileri ve diğer ulusları yeni bir insan yaratmak üzere aşlamış oldu (Romalılar 11:17-18). Böylece Eski Ahit'teki İsrail halkı için olan vaat ve bereketler aynı şekilde Mesih'te bütün uluslara verildi; ve Grek, Yahudi ayrımı kalmaksızın, Mesih'te hepsi tek bir halk olabildi:

I.Petrus 2:5 O sizi diri taşlar olarak ruhsal bir tapınağın yapımında kullansın. Böylelikle, İsa Mesih aracılığıyla Tanrı'nın beğenisini kazanan ruhsal kurbanlar sunmak üzere kutsal bir kâhinler topluluğu olursunuz.

9 Ama **siz seçilmiş soy, Kral'ın kâhinleri, kutsal ulus, Tanrı'nın öz halkısınız.** Sizi karanlıktan şaşılasi ışığına çağıran Tanrı'nın erdemlerini duyurmak için seçildiniz.

Böylece mektubun başındaki selamlama ayetindeki “*dağılmış olan on iki oymağa*” ifadesi yenilenmiş insanlığımızın başı olan Mesih'te anlamına ulaşıyor. Mektubun Yahudilikten gelen Hristiyan okuyucuları Mesih imanının Eski Ahit'ten beri var olduğunu; uluslardan gelen Hristiyanlar ise on iki havari (elçi) ile birlikte Eski Ahit

temelindeki vaat ve bereketlere paydaş oldukları görerek sevineceklerdi.

Bu yüzden “ilk ürün” ifadesi aynı zamanda Yahudi kökenli Hristiyanlara İsrail’in olması gereken ama başaramadığı ayrıcalıktan dolayı reddedilmeyip Mesih’te lütuf ile kabul edildiğini hatırlatmaktadır. Benzer şekilde uluslardan gelen Hristiyanlar da asla kendilerinin olmayan vaat ve bereketlere sadece Mesih’teki lütuf ile kavuşmuş olduklarını hatırlamalıydılar.

Tanrı’nın armağanları (1:17), bu düşmüş dünyada Tanrı’ya ait bir halk olarak yaşamamız için bizi bu dünyadaki diğer uluslardan “ilk meyve” olmak üzere işaretlemiştir.

gerçeğin bildirisiyle yaşama kavuşturdu (Romalılar 6:5, II.Korintliler 5:17):

Yuhanna 1:13 Onlar ne kandan, ne bedeninin isteğinden, ne de insanın isteğinden doğdular; tersine, Tanrı’dan doğdular.

Koloseliler 1:20 O'nun çarmıhta akıtılan kanı aracılığıyla esenliği sağlamış olarak yerde ve gökte olan her şeyi O'nun aracılığıyla kendisiyle barıştırmaya razı oldu.

Efesliler 2:4 Ama merhameti bol olan Tanrı bizi çok sevdiği için, suçlarımızdan ötürü ölü olduğumuz halde, bizi Mesih’le birlikte yaşama kavuşturdu. O'nun lütfuyla kurtuldunuz.

Tanrı, yarattıklarının ilk meyveleri olmamız için; Tanrı, O'na ait olmamız için biz gerçeğin bildirisiyle yaşama kavuşturdu (Efesliler 2:4-5, Koloseliler 1:20-22, II.Selanıkliler 2:13-14, I.Petrus 1:3-4, 23):

Romalılar 8:29 Çünkü Tanrı önceden bildiği kişileri Oğlu'nun benzerliğine dönüştürmek üzere önceden belirledi. Öyle ki, Oğul birçok kardeş arasında ilk doğan olsun.

30 Tanrı önceden belirlediği kişileri çağırdı, çağırdıklarını akladı ve akladıklarını yüceltti.

31 Öyleyse buna ne diyelim? Tanrı bizden yanaysa, kim bize karşı olabilir?

Bedeli Mesih İsa tarafından ödenen bizler, Tanrı'nın Mesih aracılığı ile yaptığı YENİ YARATILIŞININ ilk meyveleriyiz.

(1:18) Eski Ahit'te ilk meyvenin (ya da ilk ürün –ürünün turfandası) Tanrı'ya sunulması ile, Mesih'in bizleri Tanrı'ya sunması arasındaki bağlantıya baktığınızda, Tanrı'ya ait bir halk olmanın, Tanrı için seçilmiş ya da Tanrı için ayrılmış halk olmanın ayrıcalığını en son ne zaman hatırladınız –ya da bu konuda düşündünüz? Tanrı'nın seçkin halkı (I.Petrus 2:5, 9), bütün uluslardan Tanrı'nın kendine ayırdığı bir halk olmanın sevincini gündelik yaşamda düşünmüyorsanız ya da bunları hatırlamıyorsanız *“iblisin ayartıları”* hakkındaki tanımınızı gözden geçirmeniz gerekir. Bu ayrıcalığın teşvikinden uzakta kalmak, bir anlamda sevincini unutmak da bir ayartıdır –*dünyanın, benliğin şeytanın ayartısıdır.*

“Bizleri kendi isteği uyarınca, gerçeğin bildirisiyle yaşama kavuşturdu” ifadesi bizlere her zaman Mesih'te (Mesih

aracılığı ile –Yuhanna 1:13) bağışlanan yaşam ve kurtuluşu hatırlatır (Romalılar 8:29-31, Efesliler 2:4-5):

Yuhanna 3:5 İsa şöyle yanıt verdi: "Sana doğrusunu söyleyeyim, bir kimse sudan ve Ruh'tan doğmadıkça Tanrı'nın Egemenliği'ne giremez.

Öyleyse yaşamlarımız Tanrı'ya ve Rab Mesih'e kul (1:1) olan bir kimseyi işaret etmelidir: "*Mesih'e ilk umut bağlayan bizler, O'nun yüceliğinin övülmesi için yaşayalım*" (Efesliler 1:12).

1:17 ayetinin çalışırken en sonunda "Sizin '*mükemmel ve iyi olan armağan*' tanımınız nedir?" diye sormuştuk. Bu soruya 1:18 ayeti ise "*Tanrı bizi gerçeğin bildirisiyle yaşama kavuşturdu*" diyerek diriliş armağanına sahip olduğumuzu hatırlatıyor.

1:19 Sevgili kardeşlerim, şunu aklınızda tutun: herkes dinlemekte çabuk, konuşmakta yavaş, öfkelenmekte de yavaş olsun.

Bu ayette bize gündelik yaşamda (*yaşamın her alanında – sadece kilisede değil*) nasıl olmamız gerektiğini söylemektedir. Özellikle "*öfkelenmekte de yavaş*" şeklindeki ifade bu düşünceyi destekliyor. Ancak "*aklınızda tutun, dinlemekte çabuk olun, konuşmakta yavaş olun*" şeklindeki ifade [*imanlı olmanın gereği olarak kilisede herkesin bildiği gibi*] aynı zamanda bir tapınma prensibidir:

Vaiz 5:1 Tanrı'nın evine gittiğinde davranışına dikkat et. Yaptıkları kötülüğün farkında olmayan akılsızlar gibi kurban sunmak için değil, dinlemek için yaklaş.
2 Ağzını çabuk açma.

Tanrı'nın önünde hemen konuya girme,
Çünkü Tanrı gökte, sen yerdesin,
Bu yüzden, az konuş.

Bu durumda “*aklınızda tutun –bilirsiniz; bildiğiniz bu şeyi tutun; bildiğiniz şeyde kalın*” ifadesini “*Tanrı'nın Sözleri'ne bağlı kalın*” şeklinde düşünmek doğru olacaktır (Tesniye 6:4-9, Nehemya 8:3, 18; 9:3 *krş.* Markos 2:2, Luka 15:1, Luka 19:47-48).

Bu anlayış ile hareket bizi Vaiz ayetlerindeki tapınma prensibine götürmektedir. Bu durumda Kelam ve dua ile (Tanrı ile) birlikte yürümekte başarısız olanlar sosyal yaşamda ‘*öfke*’ konusu dahil diğer konularda da başarısız olacaklardır.

Meseller 8:32 *Ey oğullar, şimdi böylece dinleyin beni:*
Bereketlenmiştir yolumu tutanlar.
33 Öğretişimi dinleyin ve bilge olun,
Ve ihmal etmeyin *onu*.
34 Bereketlenmiştir beni dinleyen,
Her gün kapılarımı gözleyen,
Kapımın eşiklerinde bekleyerek.
35 Çünkü beni bulan yaşam bulur
Ve RAB'bin beğenisini kazanır.

Dinlemekte çabuk (*Meseller 5:7, 12-14; 19:20 13:1*), konuşmakta yavaş olmak (*1:26; 3:1-26, Meseller 10:19;*

13:3; 21:23)³⁸ ve öfkelenmekte yavaş olmak (*Meseller 15:18; 25:28, Vaiz 7:8-9*)³⁹ aynı zamanda bir özdenetim konusudur.

Özdenetim '*kişisel disiplin, kendini kontrol dikkati, serinkanlılık*' ile ilişkilendirilebilir. İnsanın, Tanrı'nın Mesih'teki amacına uygun olarak yaşaması ve öylece hizmet etmesi için; insanın sözlerini, işlerini, düşüncesini, duygularını Tanrı'nın Mesih'teki amacı ile uyumlu hale getirebilmesi için kendisini denetlemesi, Kelami prensipleri edinmesi özdenetim ile mümkündür. Aksi takdirde insani zayıflıklarımız doğruyu bildiğimiz halde doğru davranışı ihmal etmeye sebep olabilir. Böylece benliğimizi çarmıha germek, zayıflıklardan kaçınarak, Tanrısal amaca uygun olanı benimseyerek ve Kelami bir davranış modeli olarak yaşamlarımıza yerleştirme disiplini için özdenetime ihtiyacımız vardır. Ancak bunların özünde "*Tanrı'yı sevmek ve bu yüzden insanı sevmek*" kararı vardır; bu da bizlerin günaha direnmesi için gereklidir. Ve bunu yerinde ve uygun bir şekilde dengelemek yine bilgelik gerektirir.

1:19-27 [4:11] ayetleri "*duymak ve yapmak*" konusuna değiniyor. "*Duymak ve Yapmak*" yeniden doğuş ile ilgilidir (I.Petrus 3:4). Yeni bir Ruh (Hezekiel 36:26) ile Tanrı'dan doğmak (Yuhanna 1:13; 3:3) gerekir. Mesih'te olan yeni yaratılışımız (II.Korintliler 5:17) Tanrı Sözü'nü

³⁸ Meseller 15:2 Bilginin dili bilginin kabul edilmesini sağlar Fakat ahmakların ağzından ahmaklık fıskırır. 17:27 Sözlerini dizginleyen bilgisi vardır Ve sakin ruhlu biri anlayışlı bir adamdır.

³⁹ Meseller 14:29 Öfkelenmekte yavaş olanın anlayışı büyüktür Fakat çabuk kızan ahmaklığı yükseltir.

Yapmaya Güç ve İstek Verdiği Gibi kurtuluşumuz da “Mesih’te Olmak” ile ilişkilidir (Titus 3:4-6).

“*Duymak ve Yapmak*” ayrıca bilgelik ile ilişkilidir; dili dizginlemek, dili doğru kullanmak ile ilişkilidir (Meseller 10:19; 15:2, Yakup 1:26; 3:1-2).

Böylece dünya, benlik ve şeytanın baskısı altında yaşayanlara Hristiyanların vereceği tanıklık açısından; ve galip bir yaşam sürmek açısından ilahi bilgeliği kazanmış olmanın önemi ortaya çıkıyor [*çünkü 1:20-21...*].

(1:19) Katıldığınız kilisedeki bir ibadette vaaz için ve vaaz içinde okunanlardan hariç, ibadet süresince toplam kaç dakika Kutsal Yazılar’dan okumak için zaman ayrılmıştır?

Nehemya 9:3 Oldukları yerde durup günün dörtte biri boyunca Tanrıları RAB’bin Yasa Kitabı’nı okudular. Günün öbür dörtte birindeyse günahlarını itiraf ederek Tanrıları RAB’be tapındılar.

Kişisel dua hayatınızda durum nasıl? Gündelik Kalam okuma ve dua ne kadar zamanınızı alıyor? Günün en çok zamanını alan uğraşınız nedir?

Tanrı ile vakit geçirmekte düzenli ve düzeyli bir pratikleri olmayan kişilerin, gündelik yaşamın diğer alanlarında başka insanlarla olan ilişkisinde sabırlı, dinlemekte ve öfkelenmekte yavaş bir tutum içinde olmayı başarabilmeleri için; başkalarıyla uzlaşabilmek, başkalarını anlayabilmek, kendisini doğru biçimde anlatabilmek açısından başkalarıyla ilişkilerinde saygın, pak, doğru bir yerde olabilmeyi koruyabilmeleri için bu ayeti tekrar tekrar gözden geçirmeleri gerekecektir.

Bu ayetteki “*aklınızda tutun*” şeklindeki ifade sizler için ne ifade ediyor? İnsanlar *bildikleri şeyleri aklında tutabilirler*, bilmediklerini değil... Örneğin trafik kuralları ile ilgili bir sınavda bazı soruları bilemeyebilirsiniz. Ancak *kırmızı ışık* herkes için bilinen bir konudur. Fakat bir gerçek vardır ki, her gün gazete ve televizyonlarda *Kırmızı Işık* ihlali sebebiyle pek çok mal ve can kaybına ve sakatlanmalara sebep olan kazalara tanık oluruz. Bu durumda “*aklınızda tutun*” şeklinde tercüme edilen bu ifade bize zaten bildiğimiz ama tutmadığımız bütün şeylerle yüzleştirmemizi gerektiriyor.

1:20 Çünkü insanın öfkesi, Tanrı'nın istediği doğruluğu sağlamaz.

21 Bunun için her türlü pislği ve her tarafa yayılmış olan kötülüğü üstünüzden sıyrıp atarak, içinize ekilmiş ve canlarınızı kurtaracak güçte olan sözü alçakgönüllülükle kabul edin.

İnsanın öfkesi ve Tanrı'nın istediği doğruluk arasında bir zıtlık vardır. Bu yüzden göksel bilgelik kendisini barışçıl bir şekilde ifade eder (3:17) ve Tanrı'nın istediği doğrulukta kalanlar barış yapıcıları doğruluk ürününi biçerler (3:18). Ama önceki ayeti de göz önüne alırsak (aklınızda tutun; dinlemede çabuk, konuşmakta yavaş olun –3:19), insanın öfkesi Tanrı ile ve insanlar arasındaki ilişkilerin doğru bir şekilde ilerleyip gelişmesine yardım etmez (II.Timoteyus 2:24-26).

(1:21 / WUI.108) ikinci emirdeki sorumluluklarımız Tanrı'nın kendi sözünde düzenlediğine uygun olarak dinsel tapınışı yerine getirmeyi gerektirir: Mesih'in isminde dua ve şükran sunmak; sözü okumak, vaaz etmek ve dinlemek; sakramentleri

uygulamak ve almak; kilise yönetimi ve disiplini; ve bunun hizmeti ve korunması; dinsel oruç; tüm sah- te tapınışı reddetmek.

“Her türlü pislği ve her tarafa yayılmış olan kötülüğü üstünüzden sıyrıp atın” uyarısını 3:17-18 ayeti ile birlikte değerlendirelim. Çünkü atılanların yerine yeni bir şey koymamız gerek: *“pak, barışçıl, yumuşak, uysal, merha- met ve iyi meyvelerle dolu olan gökten inen bilgeliği alın; barış ekin, doğruluk ürünü biçin.”*

“Her türlü pislği ve her tarafa yayılmış olan kötülüğü üstünüzden sıyrıp atın” uyarısına ‘atılmasının anlamı’ açısından bakarsak şöyle cevap vermemiz yerinde olur (Romalılar 13:12-14, Koloseliler 3:8-9 *krş.* Efesliler 4:21-25):

Hezekiel 18:31 İsyanlarınızı kendinizden uzaklaştı- rın. Yeni bir yürek, yeni bir ruh edinin. Neden öle- ceksiz, ey İsrail halkı?”

çinize ekilmiş:

Tanrı, kendi Sözü’nün sürekli aklımızda, yüreklerimizde olmasını arzulamıştır (Tesniye 6:6, Hezekiel 36:26-27).

Böylece Mesih’in hizmeti bir anlamda yaşam sözünün içimize ekilmesidir (4:8, Efesliler 1:13, I.Korintliler 15:2):

Yuhanna 6:63 Yaşam veren Ruh'tur. Beden bir yarar sağlamaz. Sizlere söylediğim sözler ruhtur, yaşamdır (Romalılar 6:17; 11:17-18 *krş.* İbraniler 4:2; 2:2-3).

(1:20-21) 1:19 ayetine bağlı olarak dūşündüğümüzde Tanrı'nın doğruluğunun yaşamlarımız aracılığı ile görünür olması açısından dünyasallığı üzerimizden sıyırıp atmamız ve alçakgönüllülikle Tanrı Sözü'ne sarılmamız istenmektedir. Bu yol aynı zamanda Mesih karakterinin bizde yerleşmesi için gereklidir:

II.Timoteyus 2:24 Rab'bin kulu kavgacı olmamalı. Tersine, herkese şefkatle davranmalı, öğretme yeteneği olmalı, haksızlıklara sabırla dayanmalıdır.

25 Kendisine karşı olanları yumuşak huyla yola getirmeli. Gerçeği anlamaları için Tanrı belki onlara bir tövbe yolu açar.

“Her türlü pisliliği ve her tarafa yayılmış olan kötülüğü üstünüzden sıyırıp atın” şeklindeki uyarı Kutsal Kitap boyunca Tanrı'nın günahattan tövbeye (itaatsizlikten itaate) çağırmasını hatırlatıyor (Romalılar 13:12-13, Koloseliler 3:5-8).

Böylece *“atın”* ve *“kabul edin”* emri gözlerimizi bize Mesih'te bağışlanan şeylere çeviriyor (Yuhanna 6:63, 68) ve iman ile Mesih'te sahip olduğumuz konumu sahiplenmeyi teşvik ediyor (Romalılar 11:17-21).

1:22 Ama kendinizi aldatarak Tanrı sözünü yalnız duymakla kalmayın, sözün uygulayıcıları da olun (4:17).

1:19 ayetini *“aklınızda tutun ve uygulayın”* şeklinde özetlersek, bu ayette de mesaj benzerdir: *şimdi işittiğiniz bu sözleri uygulayın [çünkü 4:17...].*

Matta 7:21-27 ayetlerinde Mesih *“sözlerimi duyup uygulayan herkes, evini kaya üzerine kurmuş olur; sözlerimi duyup da uygulamayan herkes, evini kum üzerine kurmuş*

olur” diyerek uyarmıştır (Matta 12:50, krş. Koloseliler 3:17, I.Yuhanna 2:3-7, III.Yuhanna 11):

Luka 6:46 (11:28) Niçin beni 'Ya Rab, ya Rab' diye çağırıyorsunuz da söylediklerimi yapmıyorsunuz?

Yuhanna 13:17 **Bildiğiniz bu şeyleri yaparsanız, ne mutlu size!**

Romalılar 2:13 Çünkü Tanrı katında aklanacak olanlar Yasa'yı işitenler değil, yerine getirenlerdir (Filipililer 4:8-9).

(1:21-22 / WUİ.160) Tanrı'nın sözünü işitenler dikkatle dinlemeli, hazırlanmalı ve dua etmelidir. İşittiklerini Kutsal Yazılar'da sınamalı, gerçeği iman, sevgi, uysallık ve zihin açıklığıyla Tanrı'nın sözünü işitir gibi almalıdır. Bunun üzerinde derin düşünmeli, öğüt almalı, yüreklerinde saklamalı ve meyvesini hayatlarında sergilemelidir (WUİ.108).

(1:22) 26. ayete geldiğimizde Yakup tekrar benzer bir uyarı yaparak *aldatı* içinde yaşayanları uyaracaktır. Kişiler neden aldanma içinde yaşar? Bazen bu durum yanlış öğretilerden dolayı (İşaya 40:20) bazen de gururdan dolayı (Obadya 3) olur. Böylece Yakup "*aldanmayın*" uyarısında bulunurken kişileri uyarmak istemektedir; ve kişilerin kendilerini gözden geçirmeleri (I.Korintliler 3:18); ve kişilerin kendilerini denetleyerek (I.Korintliler 6:9-10) bir uyanış yaşamalarını arzulamaktadır:

I.Korintliler 15:33 Aldanmayın, "Kötü arkadaşlıklar iyi huyu bozar."

Çevrenizde gördüğünüz aldatılar nelerdir ve bunun için çözüm önerileriniz var mı?

1:23 Eğer bir kimse sözün dinleyicisi olup da uygulayıcısı olmazsa, aynada kendi doğal yüzüne bakan adama benzer.

Duymak ve yapmak hakkındaki bu ayet, iman ve eylem hakkındaki 2:14-26 ayetlerinin bir ön hazırlığıdır.

aynada kendi doğal yüzüne bakan adam:

Kutsal Yazılar canlarımız için ayna gibidir. 1:22 ayeti de “*duymakla kalmayın, sözün uygulayıcıları olun; yoksa kendinizi aldatmış olursunuz*” diyerek günah işlemeye karşı benzer bir uyarı içindeydi. “Kutsal Yazılar’a bakma ve anlamama, Kutsal Yazılar’ı duyma ve unutma eğilimi içinde” olmak şeklinde verilmek düşünce insanın günah sebebi ile içinde bulunduğu zayıflığa dikkat çekmektedir.

Diğer yandan duymak ve uygulamak da bir bilgelik meselesidir.

sözün dinleyicisi olup da..:

SÖZÜ duymak bizleri uygulamaya yönlendirmelidir. Yoksa ‘*unutkan kişi*’ (1:24) olursunuz. Ancak ‘*etkin uygulayıcı*’ olanlar (1:25) bereketlenecektir (1:23 krş. 2:14-16, Luka 6:47-49).

(1:23) Luka 6:46-49 ayetlerinde Mesih benzer bir uyarı yapmaktadır (Matta 7:26-27): “*Müjde’yi duydunuz, öyleyse şimdi bunu yaşamlarınıza uygulayın*” demek istemektedir.

Benzer şekilde Luka 7:1-10 ayetlerinde imanını gündelik yaşamda etkin kılan bir yüzbaşı görmekteyiz. Bu kişi Müjde

ve Mesih önünde kendini alçaltarak yaşayan (Luka 7:6) bir kimsedir. Bu yüzden Mesih tarafından övülmüş ve bereketlenmiştir.

O halde Yakup tarafından *“imani gündelik yaşama uygulayın, imanı işler ile etkin kılın”* öğretisinin özünde Mesih vardır.

1:24 Adam kendini görür, sonra gider ve nasıl bir kişi olduğunu hemen unuttur.

25 Oysa mükemmel yasaya, özgürlük yasasına yakından bakan ve ona bağlı kalan, unutkan dinleyici değil de etkin uygulayıcı olan adam, yaptıklarıyla mutlu olacaktır.

1:24 ayeti bizlere Mesih’in sözlerini dinleyen ve mucizelerine rağmen O’na itaat etmeyen, O’nu suçlayan, O’nu reddeden diğerlerini hatırlatmaktadır (Luka 7:39). Diğer yandan bu ayet Müjde’nin sadece söz ile değil, yaşanarak ortaya konulduğunda nasıl Kutsal Ruh ve kudret ile etkin olduğunu da hatırlatmaktadır (I.Selanikliler 1:5).

1:24 ayetindeki unutan kişinin tersine 1:25 ayeti işittiği gerçeğe bağlı kalan (uygulayan) ve bereketlenen kişiye dikkat çeker. Öyleyse Rab’bin hırsız gibi gelecek olduğunu bilen bizler kutsallık içinde yaşamalı ve Rab’bin yolunu izleyerek devam etmeliyiz (II.Petrus 3:10-13). Özgürlük yasası altında özgür kimseler olarak Müjde’yi yaşamlarına uygulayanlar (I.Petrus 2:16) bereketleneceklerdir (*yaptıklarıyla mutlu olacaklardır*).

(1:23-25 WİA.XIX/6) gerçek imanlılar işler antlaşmasındaki yasa altında olmasalar da Kutsal Yasa'da Tanrı'nın isteğini ve sorumluluklarını öğrenirler, Yasa aracılığıyla kirliliklerini görürler; günahlılıklarının bilincine ulaşırlar, bu nedenle alçalır ve günahattan nefret ederler, Mesih'e ve O'nun itaatinin mükemmelliğine ne kadar çok ihtiyaçları olduğunu açık bir şekilde görürler. Yasa'nın günaha karşı olan yargısında, günahın sonucu olarak bu hayatta kendilerini ne gibi güçlükler bekleyebileceğini görürler. Yasa içindeki vaatler de, Tanrı'nın itaate ne kadar değer verdiğini ve bunlara uyanların nasıl bereketlendiğini görürler.

mükemmel yasa (2:12):

Bu ifade bize Mezmur 19:7-9 ayetlerini hatırlatmalıdır:

Mezmur 119:96 ... Ama senin buyruğun sınır tanımaz.

97 Ne kadar severim yasanı!

Bütün gün düşünürüm onun üzerinde.

98 Buyrukların beni düşmanlarımdan bilge kılar,

Çünkü her zaman aklımdadır onlar.

99 Bütün öğretmenlerimden daha akıllıyım,

Çünkü öğütlerin üzerinde düşünüyorum.

100 ... Çünkü senin koşullarına uyuyorum.

101 Sakınırım her kötü yoldan,

Senin sözünü tutmak için.

104 Bu yüzden nefret ediyorum her yanlış yoldan.⁴⁰

105 **Sözün adımlarım için çıra,**

⁴⁰ Bu yüzden nefret ediyorum her yanlış yoldan (Meseller 14:15 *krş.* II.Korintliler 13:5, İşaya 8:20). Kelami anlamda günahattan nefret etmek doğruluğu sevmekle mümkündür.

Yolum için ışıktır.

Böylece Mezmur 119 ayetleri gibi Yakup 2:12 ayeti özgürlük yasasının söz ve eylem ile yaşanmasını vurgular.

Özgürlük yasası (Romalıları 7:12, Galatyalılar 5:1):

Tanrı bizi Mesih'te dünyadan, benlikten, şeytandan özgür kılmıştır. Günaha hayır diyebilmemiz için, bilgisizliğin karanlığını aydınlatan Mesih'te bizler insanların boyunduruğundan (Matta 23:13-14 vd.) özgür kılınmış olduk. Müjde aracılığı ile gerçeğin bilgisini tanıyıp yönsüz ve çobansız yaşamın boşluğundan ve tehlikelerinden özgür kılınmış olduk.

Yuhanna 8:36 Bunun için, *Oğul sizi özgür kılar, gerçekten özgür olursunuz.*

Romalıları 8:2 Çünkü yaşam veren Ruh'un yasası, Mesih İsa sayesinde beni günahın ve ölümün yasasından özgür kıldı.

Galatyalılar 5:13 Kardeşler, **siz özgür olmaya çağrıldınız.** Ancak özgürlüğünüz doğal benliğe fırsat olmasın. Birbirinize sevgiyle hizmet edin.

(1:25 / WIA.XIX/2) günaha düşüşten sonra Kutsal Yasa yetkin bir doğruluk yasası olarak Tanrı tarafından on emir şeklinde verildi:

(1:25 / WUİ.160) Tanrı'nın sözünü işitenler dikkatle dinlemeli, hazırlanmalı ve dua etmelidir. İşittiklerini Kutsal Yazılar'da sınamalı, gerçeği iman, sevgi, uysallık ve zihin açıklığıyla Tanrı'nın sözünü işitir gibi almalıdır. Bunun üzerinde derin düşünmeli, öğüt

almalı, yüreklerinde saklamalı ve meyvesini hayatlarında sergilemelidir.

(1:25 / WKİ.90) Söz'ün kurtuluş için etkin olması için, ona gayret, hazırlık ve duayla yaklaşmamız; onu iman ve sevgiyle kabul etmemiz, yüreklerimizde saklamamız ve yaşamlarımızda uygulamamız gerekir.

(1:24) İnsanlar sıklıkla kendilerinin kim olduğunu unutma eğilimindedirler. Luka 7:36-39 ayetlerinde de benzer bir durum görmekteyiz: Ferisinin biri Mesih'i evine çağırıyor, o sırada kentte günahkâr olarak tanınan bir kadın eve gelerek Mesih'in ayakları dibinde ağlayıp O'nun ayaklarını öpüyor; değerli bir yağı Mesih'e sunuyor. Ferisi ise bunu görünce *"Bu adam peygamber olsaydı, kendisine dokunan bu kadının nasıl bir günahkâr biri olduğunu anlardı"* diye aklından geçiriyor.

Ferisi neden böyle düşünüyor? Çünkü kendisini Ferisi yapan değerlere bakıyor (vaat, antlaşma, ondalık, oruç, dua, kelam v.s.) ve bu yüzden kendisinin günahsız olduğunu, daha kutsal olduğunu düşünüyor. Benzer şekilde eğer bizler *"bir kilise üyesiyim, kiliseyi ondalıklarım ile destekliyorum, kilisenin hizmetlerine gönüllü yardım etmeye çalışıyorum, etkinliklerine düzenli katılıyorum"* gibi v.s. işlerimize odaklanırsak Ferisi örneğinde olduğu gibi (Luka 18:11) başkalarına gururla bakmaya başlarız.

Günah işleyen ya da imanda zayıf olan kimselere *"ben onlar gibi günahkar değilim"* şeklinde bir bakış açısı Müjde'deki düşünceye uygun değildir. Kutsallık, günahı tanımdır: "...Günahkârların en kötüsü benim" (I.Timoteyus 1:15). Kutsallık, günahlardan kurtuluş, günahların affı için Mesih'ten başka bir yol olmadığını kabul etmektir.

(1:25) Emir ve yasaklara Mesih'e bağıllık ile baktığımızda bunlar bizler için özgürlüktür (Yuhanna 8:31-32). Ve bu anlamda Tanrı'nın Yasası mükemmeldir (Romalılar 7:12). Tanrı'nın Yasası mükemmel olduğu için de bize zayıflığımızı, güçsüzlüğümüzü, günahlılığımızı gösterir (Romalılar 7:22-23). Yasa bir ayna gibi bize gerçekte kim olduğumuzu gösterdikçe bizler de kurtuluşumuz için Mesih'e ne denli bağımlı olmamız gerektiğini (Romalılar 7:25) anlarız (Elçilerin İşleri 2:42; 13:43; 26:22):

Yuhanna 15:9 "Baba'nın beni sevdiği gibi, ben de sizi sevdim. Benim sevgimde kalın. 10 Eğer buyruklarımı yerine getirirseniz sevgimde kalırsınız, tıpkı benim de Babam'ın buyruklarını yerine getirdiğim ve sevgisinde kaldığım gibi...

Öyleyse *unutkan dinleyici değil de etkin uygulayıcı olmamız* Mesih ile mümkündür (Luka 11:28, I.Korintliler 15:58).

1:26 Kendini dindar sanıp da dilini dizginlemeyen kişi kendini aldatır. Böylesinin dindarlığı boştur.

1:22 Tanrı sözünü yalnız duymakla kalmayın, sözün uygulayıcıları da olun. Yoksa kendinizi aldatmış olursunuz.

Gerçek dindarlık ile dilini dizginlemek arasında bir bağlantı vardır. 1:26 ayetinin ifadesi Tanrı katında "ikiyüzlü" olan kimselere açık bir cevap niteliğindedir: Matta 6:2, 16; 12:1-2; 23:1-4, 13-14, 23, 27, Galatyalılar 6:3.

Bu ayeti 1:19; 3:2-6 ayetleriyle birlikte düşününüz.

Gerçek dindarlık dili dizginlemek ve dili doğru kullanmak için dua eder:

Mezmur 141:3 Ya RAB, ağızıma bekçi koy,
Dudaklarımın kapısını koru!

Diğer yandan dili doğru kullanmak ile bilgelik arasında bir ilişki vardır:

Meseller 10:31 Doğru kişinin ağızı bilgelikle taşar
Fakat sapkın dil kesilecektir (13:2-3).
15:2 Bilgenin dili bilginin kabul edilmesini sağlar
Fakat ahmakların ağızından ahmaklık fışkırır.
19:1 Kendi doğruluğunda yürüyen yoksul bir adam
daha iyidir
Dudaklarında sapkınlık olan ve ahmak birinden.

Gerçek dindar kimseler sadece *ağızından kötü söz çıkmayan* değil; aynı zamanda *başkalarının gelişmesine yarayacak olanı söyleyendir* (Efesliler 4:29). Hristiyanlar sadece budalaca konuşmalardan, bayağı şakalardan kaçınmaz ama dilini şükretmek için ve gerçekten yana olarak lütfkarca kullanır (Efesliler 5:4):

Koloseliler 4:6 Sözüünüz tuzla terbiye edilmiş gibi her zaman lütufla dolu olsun. Böylece herkese nasıl karşılık vermek gerektiğini bileceksiniz.

Çünkü Hristiyanlar Tanrı sözünü sadece dinleyen değil, sözün uygulayıcıları olan kimselerdir (1:22). Ayetin "*dilini doğru kullanmayanların dindarlığı boştur*" şeklindeki ifadesi boş dindarlığın kabul olmadığı bir başka ayeti hatırlatır (Markos 7:7):

Matta 15:7 Ey ikiyüzlüler! İşıya'nın sizinle ilgili şu peygamberlik sözü ne kadar yerindedir: 'Bu halk dudaklarıyla beni sayar, Ama yürekleri benden uzak.

Diğer yandan dili terbiye edilmiş olarak kullanmak – *Kelam'dan duyduğunu uygulamak (1:22)- imanın eylemle etkin kılınması* konusuna başka bir örnektir.

(1:26) Bu ayete bakarak dilimizi doğru kullanmak hakkında açıkça bir fikir sahibi olduk. Diğer yandan buradaki prensibi görmemiz lazım: bir yol doğru görünebilir, ancak Kelam bu konuda ne diyor, buna dikkat etmeye özen göstermeliyiz (Meseller 16:25, Luka 8:18 *krş.* Matta 15:9):

I.Korintliler 3:18 Kimse kendini aldatmasın. Aranızdan biri bu çağın ölçülerine göre kendini bilge sanıyorsa, bilge olmak için "akılsız" olsun!.

Önceki ayetteki *unutkan dinleyici değil de etkin uygulayıcı olmamız* konusundaki uyarıyı dikkate alırsak, etkin uygulayıcı olarak dilimizi doğru kullanmak ve diğer yandan da yaşamlarımızı Müjde'ye göre düzenlemek konusunda sorumluluğumuz olduğunu görmemiz gerekir (2:20 *krş.* Meseller 19:1, Mezmur 32:9):

I.Korintliler 15:2 Size müjdelediğim söze sınıksız sarılırsanız, onun aracılığıyla kurtulursunuz. Yoksa boşuna iman etmiş olursunuz.

1:27 Baba Tanrı'nın gözünde temiz ve kusursuz olan dindarlık kişinin, öksüzlerle dulları sıkıntılı durumlarında ziyaret etmesi ve kendini dünyanın lekelemesinden korumasıdır.

Tanrı İsrail'e böyle muhtaç kimseleri gözetmek konusunda sorumluluk vermiştir (Tesniye 14:29, Hezekiel 22:7).

26. ayet dilin kontrolü konusuna odaklanmışken, bu ayeti 27. ayete '*dindarlık*' kelimesi bağlamaktadır. Böylece '*gerçek dindarlık*' hakkında düşünürken 26-27 ayetlerini birlikte değerlendirmemiz yerinde olur. Öyleyse gerçek dindarlık kendini hem söz ile hem de eylem ile belli ediyor (I.Petrus 3:10).

'Temiz ve kusursuz olan dindarlık' ile göksel bilgelik arasında bir benzerlik vardır: *paktır, sonra barışçıldır, yumuşaktır, uysaldır, merhamet ve iyi meyvelerle doludur, kayırcılığı, ikiyüzlülüğü yoktur* (3:17).

Tanrı'nın gözünde temiz ve kusursuz olan dindarlık Tanrı'nın yüzünü görmeyi arayan dindarlıktır (Matta 5:8). Bu yüzden de merhamet ve iyi meyveler doludur; çünkü Mesih'in merhamet hizmetini bilir; tüm ihtiyaç sahibi olan kimselere Mesih'in bir eli gibi olmaya çalışır (İşaya 1:16-17). Yani Tanrısal dindarlık imanın sevgi eylemi ile etkin kılınması (Galatyalılar 5:6 *krş.* Galatyalılar 2:10; 6:10) şeklinde kendisini ifade eder.

(1:27) Temiz ve kusursuz dindarlık (Luka 1:6) göksel bilgelğin dünyaya yansımaya sebep olur (*çünkü iman ve itaat pasif bir durum değil, aktif bir eylemdir –Mezmun 119:1*).

İmandan doğan sevgi etraftaki diğerlerinin yaşamı ile ilgilenir (Galatyalılar 6:9-10). Çünkü imandan doğan sevgi (Galatyalılar 5:6) yaşadığı çevreye Müjde'yi yerleştirmek

ister (*Müjde'yi götürmek ister*).

'*Temiz ve kusursuz dindarlık*' tanımı muhtaç kimselerle ilgilenmeyi ve kişinin kendisini dünyanın lekelemesinden korumasını kapsıyor.

'*Temiz ve kusursuz dindarlık*' adına yaptığınız ve dikkat ettiğiniz konuları özetleyiniz.

Yakup 2. Bölüm

Araştırma ve Tartışma Konuları:

1-13 –ayrımcılık, adaletsizlik.

14-26 –işleyen iman.

2:1 Kardeşlerim, yüce Rabbimiz İsa Mesih'e iman edenler olarak insanlar arasında ayrım yapmayın.

ayrım yapmayın (Galatyalılar 2:3, 10, 11-21):

Ayrım yapmak (Matta 11:19) ikiyüzlülük anlamına gelmektedir (Luka 12:1, I.Timoteyus 4:1-3):

Matta 23:(32-34) 28 Dıştan insanlara *doğru kişilermiş gibi görünürsünüz, ama içte ikiyüzlülük ve kötülükle dolusunuz.*

Titus 1:15 Yüreği temiz olanlar için her şey temizdir, ama yüreği kirli olanlar ve imansızlar için hiçbir şey temiz değildir. Çünkü onların hem zihinleri, hem de vicdanları kirlenmiştir.

16 Tanrı'yı tanıdıklarını ileri sürer, ama eylemleriyle O'nu inkâr ederler. Söz dinlemeyen, hiçbir iyi işe yaramayan iğrenç kişilerdir.

Luka 5:29 Sonra **Levi, evinde İsa'nın onuruna büyük bir şölen verdi. Vergi görevlileriyle başka kişi-**

lerden oluşan büyük bir kalabalık onlarla birlikte yemeğe oturmuştu.

30 Ferisiler'le onların din bilginleri söylenmeye başladılar. İsa'nın öğrencilerine, "**Siz neden vergi görevlileri ve günahkârlarla birlikte yiyip içiyorsunuz?" dediler.**

Fakat elçisel iman Mesih'e inanan herkesi eşit bir şekilde, ayırım gözetmeksizin kabul eder (Elçilerin İşleri 20:21; 24:24, II.Petrus 1:1). Bu yüzden "*ayırım yapmayın*" emri (2:1-6, 9) Müjde'nin doğası ve Tanrı'nın karakteri (Luka 5:31-32) ile yakından ilişkilidir:

Koloseliler 3:11 Bu yenilikte Grek ve Yahudi, sünnetli ve sünnetsiz, barbar, İskit, köle ve özgür ayırımı yoktur. Mesih her şeydir ve her şeydedir.

Luka 19:10 Nitekim İnsanoğlu, kaybolanı arayıp kurtarmak için geldi.

Dışsal değerlere göre karar verenler veya ayırım yapanlar Tanrı'nın hoşnutluğu olan noktanın tam tersine hareket etmiş olurlar:

Koloseliler 3:25 Haksızlık eden, ettiği haksızlığın karşılığını alacak. Hiçbir ayırım yapılmayacaktır.

Tanrı'nın çağrısı hem Yahudiler'i hem de ulusları kapsadığından (Elçilerin İşleri 1:8; 20:21), insanlar arasında zengin fakir, kentli köylü, yerli göçmen şeklinde veya bizden olan uluslardan olan şeklinde ayırım yapmak Tanrı'nın karakterini dünyaya yanlış tanıtmak olur. Tanrı özellikle

kendi halkının ayrımcılık yapan kimseler olmasını istemez:

Romalılar 2:11 Çünkü Tanrı insanlar arasında ayırım yapmaz.

Efesliler 6:9 Ey efendiler, siz de kölelerinize aynı şekilde davranın. Artık onları tehdit etmeyin. Onların ve sizin Efendinizin göklerde olduğunu ve insanlar arasında ayırım yapmadığını biliyorsunuz.

Diğer yandan kilise içinde yapılan bir ayrımcılık sevgi ruhuna karşıt ve Hristiyan vicdanına aykırıdır (krş. Koloseliler 1:4, I.Timoteyus 1:19).

Kutsal Kitap'ın '*Kilise Öğretisi*' kilisede herkesi "*Mesih'in doğruluğu sayesinde bizimkiyle eşdeğer bir imana kavuşmuş*" olarak görmeyi gerektirir (II.Petrus 1:1).

(2:1) Ayetin "*Yücelik Rabbine imanı kişilere saygı ile tutmayın*" yönündeki uyarısı dikkat çekicidir. Yüce Rab Mesih'e iman etmek ve bu imanı kişilere itibar etmeye bulaştırmak, yanlış kimselere bilerek boyun eğmek sanki "*iki efendiye kulluk etmek*" gibi bir düşünceyi çağırıştırılmaktadır. İnsanlar arasında *ayırım yapmak* ve '*yüce Rab İsa Mesih'e iman etmek*' sizce de birbirleri farklı olan konular olması gerekmiyor mu?

Ayetin '*yüce*' ifadesine dayanarak baktığımızda, ayrımcılık konusu Tanrı'nın Sözü'ne ve karakterine zıt bir tavır olarak karşımıza çıkar.

Mesih'e Rab olarak iman edenler *insanlar arasında ayırım yapmakla* (2:1-4, krş. 1:27; 3:17) değil *imana ve temiz*

vicdana sarılanlar (I.Timoteyus 1:19) olarak; insanları seven kimseler (Koloseliler1:4) olarak tanınmalıdır. Mesih'e ait olanlar *yani O'nun yücelik içinde gelmesini bekleyenler* olarak (Titus 2:13) insanlar arasında ayırım yapmak (Meseller 24:23; 28:21) Mesih'i haksızca yargılayan ve eleştiren kimselere benzemek olacaktır (Levililer 19:15, Tesniye 16:19 *krş.* Matta 27:16-18, 20-27, I.Petrus 22:23, Matta 22:15-16).

Diğer yandan ayırım yapmak Mesih'in hizmetini yanlış tanıtmaktadır. *'Kaybolan oğul'* benzetmesini düşünün (Luka 15:11-32). Bu oğul adeta babasından miras payını isteyerek onu öldürmüş oluyor. Ve payına düşeni günah içinde geçen yıllar boyunca harcadıktan sonra yokluk içinde eve dönünce, *'günahta kaybolmuş, suç ve günahlarda ölmüş'* biri iken kurtuluşa kabul ediliyor (Luka 15:32, Romalılar 5:6, Hezekiel 34:16). Mesih günahkarı ayırmıyor, günahkarı Müjde'ye davet ediyor, günahkarı kurtarmak istiyor ve tövbe kapısını kapatmıyor (I.Timoteyus 1:13-16).

2:2 Çünkü eğer toplandığımız yere altın yüzüklü, şık giysiler içinde bir adam gelirse ve fakir bir kişi de kötü giysiler içinde gelirse;

3 Ve şık giysiler giyinen adama bakıp ona, "Sen burada, iyi bir yerde otur" der, fakire de "Sen orada dur" ya da "Ayaklarımın dibine otur" dersiniz;

4 Siz de kendi aranızda ayırım yapmıyor ve kötü düşünceli yargıçlar olmuyor musunuz?

"Zengin ve Yoksul" farklılığı bu dünyada karşılaştığımız önemli bir zıtlıktır (1:9-11; 2:1-13). Tanrı Sözü ve buna bağlı olarak Tanrı'dan istediğimiz bilgelik bizlere bu konuda Kelami olan yaklaşımı kazandıracaktır.

kötü giysiler içinde fakir bir adam:

Dünyasal makamı olmayan, zenginlikten uzak bir yaşam biçimi ile, güzel giysileri de olmayan Vaftizci Yahya için Mesih'in şu sözleri dikkat çekicidir:

Matta 11:7 Yahya'nın öğrencileri ayrılırken İsa halka Yahya'dan söz etmeye başladı. "Çöle ne görmeye gittiniz?" dedi. "Rüzgarda sallanan bir kamış mı?

8 Söyleyin, ne görmeye gittiniz? **Pahalı giysiler giymiş bir adam mı?** Oysa pahalı giysi giyenler, kral saraylarında bulunur.

9 Öyleyse ne görmeye gittiniz? Bir peygamber mi? Evet! Size şunu söyleyeyim, gördüğünüz kişi peygamberden de üstündür.

10 'İşte, habercimi senin önünden gönderiyorum; O önden gidip senin yolunu hazırlayacak' diye yazılmış olan sözler onunla ilgilidir.

11 Size doğrusunu söyleyeyim, kadından doğanlar arasında Vaftizci Yahya'dan daha üstün biri çıkmamıştır. Bununla birlikte, Göklerin Egemenliği'nde en küçük olan ondan üstündür.

Öyleyse üniformaya, pahalı markalara, dünyasal güçlere ve yetkilere, dünyasal zenginliğe ve üne itibar etmenin arkasında olan ayrımcılık ruhu, kişilerin başka önemli diğer şeyleri –*Vaftizci Yahya'nın davetinde olduğu gibi*– ruhani şeyleri kaçırmamasına sebep olabilir.

Diğer yandan Mesih de kendisini yoksul kimseler⁴¹ ile özdeşleştirmiş (Luka 2:6-7, II.Korintliler 8:9); yüceliğini ve zenginliğini bırakarak aramıza gelmiştir (Filipililer 2:7-8):

Luka 9:58 İsa ona, "Tilkilerin ini, kuşların yuvası var, ama İnsanoğlu'nun başını yaslayacak bir yeri yok" dedi.

Bu ayetlerdeki *hor görülen, onuru kırılan yoksul kişi* gibi Mesih de benzer bir şekilde hor görülmüştür (İşaya 53:3).

ayırım yapmak:

1:9-11 ayetlerine bakarak kalıcı değerlere odaklanmak, geçici yani dünyasal olan şeyleri doğru değerlenmek gerekir. Böylece 'ayırım yapmak' konusunu *dünyasal değerler* üzerinden değil *göksel değerler* üzerinden düşünmemiz gerekir. Yakup bir anlamda mektup boyunca yanlış yaptığımız ayrımların yerine doğrularını koymamızı ister: "zengin ve fakir arasında ayırım yapmayın; iman eden ve etmeyen arasındaki farka bakın; sizi soyanlara ve iman ettiğiniz yüce ada küfredenlere değil (2:6-7), iman zenginliğine önem verin" demek istemektedir. Bu şekilde "ayırım yapmak" pozitif bir eylem olur. Kelam bizden Mesihsel olan ile Mesihsel olmayan arasında bir ayırım ve seçim yapmamızı –yanlışla bulaşmayıp- bu şekilde paklığımızı korumamızı bekler.

⁴¹ Yoksul kimseler gibi yaşamış (Markos 6:3), yanında para olmadığı durumlar olmuştur (Matta 17:27).

Böylece 2:2-4 ayetlerindeki insanlar arasında ayırım yapmak konusuna Kutsal Kitap açısından “**insanların eşitliği**” konusuna dikkat etmeliyiz (Galatyalılar 3:28):

Meseller 22:2 Zengin ve yoksul ortak konuda bir araya gelir:

RAB onların hepsinin yaratandır.

Elçilerin İşleri 10:28 Onlara şöyle dedi: «Bir Yahudi'nin başka ulustan biriyle ilişki kurmasının, onu ziyaret etmesinin töremize aykırı olduğunu bilirsiniz. Oysa Tanrı bana, hiç kimseye murdar ya da kirli demem gerektiğini göstermiştir.

Romalılar 10:12 Çünkü Yahudi ve Grek ayrımı yoktur, aynı Rab hepsinin Rabbidir. Kendisine yakaranların hepsine karşı eli açıktır.

kötü düşünceli yargıçlar:

Yakup'un okuyucularının büyük çoğunluğu Yahudi kökenliydi. Bu yüzden '*kötü düşünceli yargıçlar*' ifadesi onlara Eski Ahit'ten bazı bölümleri hatırlatacaktır (Mezmun 94:20; 109:31):

Mezmun 58:1 Ey yöneticiler, gerçekten adil mi karar verirsiniz?

Doğru mu yargılıyorsunuz insanları?

2 Hayır! Hep **haksızlık tasarlarsınız içinizde, Zorbalık saçar elleriniz yeryüzüne.**

Mezmun 82:2 "Ne zamana dek haksız karar verecek, Kötüleri kayıracaksınız?"

3 Zayıfın, öksüzün davasını savunun,
Mazlumun, yoksulun hakkını arayın.

4 Zayıfı, düşkünü kurtarın,
Onları kötülerin elinden özgür kılın."

Ve yine '*kötü düşünceli yargıçlar*' ifadesi Mesih'in vaazlarını da hatırlatmaktadır (Tesniye 1:16-17, Matta 7:1-5):

Yuhanna 7:24 Dış görünüşe göre yargılamayın, yargınız adil olsun.

Ayrımcılık yapmak ve güvenilir olmak arasında bir ilişki vardır. Olumlu anlamda ayrımcılık yaparak doğruluğu, adaleti, kutsallığı tercih eden kimselere maddi konularda güvenmemiz biraz daha kolaydır. Haksızlığı seçen ve zenginlerin *-güçlülerin-* tarafını tutan kimselerin yüreklerinin maddiyata, güce, zenginliğe bağlanması şaşırtıcı değildir. Hristiyanlar parayı da doğru öğretiyi de Tanrı'nın yüceliği ve başkalarının esenliği, refahı için kullanan (II.Korintliler 6:10); ve yoksul olsa bile '*iyilikten yana zengin, eli açık ve paylaşmaya istekli*' (I.Timoteyus 6:18), maddi konularda güvenilir olan kimseler (Luka 6:11) olmalıdırlar.

Diğer yandan insanlar arasında ayırım yapmak konusu bize Korint kilisesinin hatasını hatırlatmalıdır (I.Korintliler 1:11-13):

I.Korintliler 3:21 Bu nedenle hiç kimse insanlarla övünmesin. Çünkü her şey sizindir.
22 Pavlus, Apollos, Kefas, dünya, yaşam ve ölüm, şimdiki ve gelecek zaman, her şey sizindir.
23 Siz Mesih'insiniz, Mesih de Tanrı'nındır.

İster maddiyat ister önderlik konusu olsun, herkes kendi yararını değil, topluluğun ve başkalarının yararını gözetmelidir (Romalılar 15:2, Filipililer 2:4). Böylece Hristiyanlar, insanların *tökezleyip düşmesine* sebep olan diğerlerine benzememelidir (I.Korintliler 10:32-33). Açık-tır ki, dünyasal yaklaşımlarla ayırım yapmak yanlış yargıla-ra ve yanlış yönlendirmelere sebep oluyor.

(2:2-4) Zengin ve fakir kişi arasında yapılan ayrımcılığa 6-7. ayetlerde de Yakup tekrar karşı çıkacaktır. Ancak kişile-rin dünyasal anlamda zengin ya da fakir olup olmaları değil, Mesih'e nasıl bir sevgi ile bağlı oldukları daha önemlidir. Mesih dünyaya gelirken yüceliğini, zenginliğini bir kenara bırakmış ve bizleri kurtarmak için fakir olmuştur (Filipililer 2:6-8). Böylece onun fakirliği ile bizler zengin olmuşuzdur (II.Korintliler 8:9).

Buradaki ayrımcılık konusundaki yaklaşım bize başka bir tür ayrımcılığı hatırlatmalıdır. Çünkü insanlar arasında her zaman '*zengin-fakir*' ayırımı yoktur. Luka 7:36-50 ayetlerinde Mesih başka bir tür ayrımcılığa da bir cevap veriyor: "*ben kutsalım, diğeri günahkar*" şeklindeki ayrımcılığa karşı çıkı-yor. Bu meseldaki günahkar kadın Mesih'in lütfu ile o kadar zenginleşiyor ki (2:5), çok değerli bir yağın tamamını Mesih'e sunuyor —elinde olan en pahalı şeyi, elindeki tek değerli şeyi Mesih'e veriyor. Oysa o meseldaki diğer kişiler, bu günahkar kadına göre daha zengin olan kişiler Mesih'e karşı bu kadar cömert olamıyorlar. Diğer yandan bu fakir kadın günahların-dan ıstırap duyuyor ve Mesih'teki bağışlayıcılığa kavuşmak için tüm yürekle ve tüm alçalışla kendisini Mesih'e sunuyor. Ancak bu kadından daha zengin durumda olan Ferisi ise bu denli bir merhameti çirkin buluyor; ve kendi doğruluğuna dayanarak günahkarı hor görüyor.

2:5 Dinleyin, sevgili kardeşlerim: Tanrı, bu dünya-

da yoksul olanları imanda zenginleşmek ve kendisini sevenlere vaat ettiği egemenliğin mirasçıları olmak üzere seçmedi mi?

dünyada yoksul olanların imanda zenginleştirilmek üzere seçilmesi:

Tanrı, insanları dünyasal değerlere göre ölçmez; Tanrı insanların sahip olduğu iyi davranışlarına ya da içlerindeki erdemlerine göre değil, her şey üzerindeki mutlak hükmedişi ile karar verdiğinden bu dünyanın standartlarına göre zayıf, düşük, fakir olanlara kendi sözünde açıkladığı üzere özel ilgi gösterir (2:5 *krş.* İşaya 29:19, Luka 6:18, I.Korintliler 1:26-29):

Matta 11:5 Körlerin gözleri açılıyor, kötürümler yürüyor, cüzamlılar temiz kılınıyor, sağırlar işitiyor, ölüler diriliyor ve Müjde yoksullara duyuruluyor.

Tanrı, insanları kendi krallığına farklı yerlerden, farklı durumlardan çağırır ve bunu kendi gücünü, kendi görkemini sergilemek için yapar. Böylece gerçek dindarlık, dünyada zayıflık ve güçsüzlük içinde yaşayanlara; dullara, öksüzlere, hastalara, muhtaç kimsesizlere özel ilgi gösterir; gerçek dindarlık ayırım gözeterek zengin veya güçlü tarafta yer almaz (1:27):

Luka 6:20 İsa, gözlerini öğrencilerine çevirerek şöyle dedi: «Ey yoksul olanlar, ne mutlu size, Tanrı'nın Egemenliği sizindir!

I.Korintliler 1:27 Ama Tanrı, bilgeleri utandırmak için dünyanın saçma saydıklarını, güçlülere utandırmak için de dünyanın zayıf saydıklarını seçti.

28 Tanrı, dünyanın önemli gördüklerini hiçe indirmek için, dünyanın önemsiz, soysuz ve değersiz gördüklerini seçti.

29 Öyle ki, Tanrı'nın önünde hiçbir insan övünmesin.

Diğer yandan Mesih'in fakirliğini göz önüne alarak bu ayeti değerlendirmeliyiz (Luka 9:57-58, II.Korintliler 8:9 krş. Matta 25:42). Ve yine 'yoksul ve zengin' teması bize Luka 16:19-23 ayetlerini hatırlatmaktadır (Luka 12:21).

2:5 ayeti yoksullara yönelik (İşaya 29:19) vaat içermektedir. Bu vaat göksel mirastır (Mezmur 24:6; 68:10; 69:33; 109:31; 104:12, İşaya 11:4). Ve Tanrı samimi imana değer verir, bereketlerini de "Mesih'te" bize lütfeder:

[koruma] Mezmur 12:5 "Şimdi kalkacağım" diyor RAB,
"Çünkü mazlumlar eziliyor,
Yoksullar inliyor,
Özledikleri kurtuluşu vereceğim onlara."

[sağlayış] İşaya 25:4 Çünkü onların öfkesi
Duvara çarpan sağanak gibi yükselince,
Sen yoksulun, sıkıntı içindeki düşkünün kalesi,
Sağanağa karşı sığınak,
Sıcağa karşı gölgelik oldun.

[dualara cevap] İşaya 41:17 Düşkünlerle yoksullar su arıyor, ama yok.

Dilleri kurumuş susuzluktan.
Ben RAB, onlara yanıt vereceğim,
Ben, İsrail'in Tanrısı, onları bırakmayacağım.

Böylece 2:5 ayeti ruhsal zenginlik konusuna da değinir (İbraniler 11:26):

Meseller 8:18 Zenginlik ve onur benimledir

Kalıcı servet ve doğruluk da.

10:22 RAB'bin bereketidir zengin eden

Ve RAB buna dert katmaz.

13:7 Kendini zengin gösteren biri vardır fakat hiçbir şeyi yoktur,

Kendini fakir gibi gösteren *biri* vardır ama varlığı çoktur.

Efesliler 1:18-20 O'nun çağrısından doğan ümidi, kutsallara verdiği mirasın yüce zenginliğini ve iman eden bizler için etkin olan kudretinin aşkın büyüklüğünü anlamamız için, yüreklerimizin gözleri aydınlansın diye dua ediyorum. Bu kudret, Tanrı'nın, Mesih'i ölümden diriltirken ve göksel yerlerde kendi sağında otururken O'nda sergilediği üstün güçle aynı etkinliktedir.

Efesliler 3:8-9 Tüm kutsalların en değersiziydim. Yine de Mesih'in akıl ermez zenginliğini uluslara müjdeleme ve her şeyi yaratan Tanrı'da öncesizlikten beri gizli tutulan sırrın nasıl düzenlendiğini tüm insanlara açıklama ayrıcalığı bana verildi.

(2:5) Tanrı'nın yoksullara olan ilgisi (İşaya 29:19, Matta 5:3) sizin hizmetinizi ve tanıklığınızı ne şekilde etkiliyor?

Mesih bilgeleri utandırmak için dünyanın önemsiz, değersiz, yoksul, güçsüz gördüklerine ilgi göstermiş ve onlardan biri gibi olmuştur (Luka 9:57-58). Mesih hem alçalışla aramıza gelip hizmet etmekle hem de çarmıhı aracılığı ile bu dünyayı yargılamıştır. Çünkü Mesih'in alçalışı ve çarmıh güçsüzlüğü Müjde'nin gücünü daha da görünür kılmıştır (Luka 16:19-31, I.Korintliler 1:26-29).

Öyleyse Mesih'siz olarak yoksulluğun da zenginliğin de (gücün ya da güçsüzlüğün de) birer denenme veya ayartı olabileceğini göz önüne alarak (1:9-10) varlıkta ya da yoklukta Rab için yaşamak (1:12) esas alınmalıdır (Luka 13:32).

2:6 Ama siz yoksulun onurunu kırdınız. Sizi sömüren zenginler değil mi? Sizi mahkemelere sürükleyen onlar değil mi?

2:15 ayetlerinden sonra bu ifade, okuyucuların imanlarını gözden geçirmelerini gerektirmektedir. Çünkü “*ayrım yapmayın (2:1), ayrım yapmak kötü yürekli yargıçlar gibi olmaktır (2:2-4), Tanrı'nın zayıf, güçsüz, düşkün kimselere özel ilgisi vardır (2:5)*” şeklinde özetleyebileceğimiz gerçeklere rağmen ‘yoksulun onurunu kırmak’ imanını sorgulanmasını gerektirir. Kendilerine zulmeden o tür zenginlerin tarafını tutmak, böyle kötü kimselerin diğerleri üzerinde egemenlik uygulamasını sağlamlaştıracaktır.

Yakup'un bahsettiği gibi dünyasal değerlere bağlanmış olan zengin (güçlü) kimseler, Tanrı'nın özel ilgisi olan yoksul ve düşkün kimseleri sömürüp onları mahkemelere sürükleyen kimseler olmaları yanında, benzer şekilde inananlara da böyle davrandıkları halde, Hristiyan olduğunu

düşünen kimseler nasıl böyle haksız bir taraftan olabilir ve ayırım gözetebilir?

Kardeşlere yapılan bir kötülük Mesih'e yapılmış sayıldığı halde, ayırım yapmak Yasa'ya karşı gelmek olur (2:9-10).

Ve 2:2-3 ayetleri ayrımcılık (5:4, 6, İşaya 3:14-15, Amos 2:6)⁴² yapan kimseleri "*kötü düşünceli yargıçlar gibi davranmış*" olmakla suçlamaktadır (Mezmur 14:6):

Meseller 14:31 Fakiri ezen onun Yaratanı'nı hor görür

Fakat yoksula lütfekar olan Yaratan'ı onurlandırır (17:5).

Vaiz 9:15 Kentte yoksul ama bilge bir adam vardı. Bilgeliğiyle kenti kurtardı. Ne var ki, kimse bu yoksul adamı anmadı. 16 Bunun üzerine, "Bilgelik güçten iyidir" dedim, "Ne yazık ki, yoksul insanın bilgeliği küçümseniyor, söyledikleri dikkate alınmıyor."

Bu ayet Kutsal Kitap'ın hor görülen kurtarıcı hakkındaki ifadesini de çağrıştırmaktadır:

İşaya 53:3 İnsanlarca hor görüldü, yapayalnız bırakıldı. Acılar adamıydı, hastalığı yakından tanıdı. İnsanların yüz çevirdiği biri gibi hor görüldü, O'na değer vermedik (Yuhanna 8:49).

⁴² Ayrımcılık ve yoksul kimselerin mahcup duruma düşürülmesi Korint kilisesi içindeki karmaşıklıklardan biriydi (I.Korintliler 11:22).

(2:6) Ayrım yaparak ve yoksul kimselere “Ayaklarımın dibine otur” demekle (2:2-4) ya da onları savunacak kimse olmadığından onları sömürmekle (5:4) ya da onları önemsememekle (5:6) yoksulların onurunu kırmak Tanrı'nın insana verdiği değeri inkar etmek olacaktır. Unutmayın ki, Tanrı yoksul kimseler aracılığı ile de yaşamlarımıza yenilenme, teşvik, bereket (Vaiz 9:15-16) getirmek istemektedir. Ve Tanrı'nın böyle kimselere olan ilgisi (Mezmur 14:6; 10:14-18; 12:5) insanlara karşı ayrımcılık yapan, yoksullara, güçsüzlere küçümseme ile bakan kimseleri korkutmalıdır (Meseller 22:16; 14:31, Elçilerin İşleri 4:1-3, 26-29).

2:7 Ait olduğunuz Kişi'nin yüce adına küfreden onlar değil mi?

Çağrıldığıımız ad olan ‘Hristiyan’ adı, bizler için çarmıha çıkan Kurtarıcı'nın adından kaynaklanmaktadır.

yüce ad:

İşaya 9:6 Çünkü bize bir çocuk doğacak,

Bize bir oğul verilecek.

Yönetim onun omuzlarında olacak.

Onun adı Harika Öğütçü, Güçlü Tanrı,

Ebedi Baba, Esenlik Önderi olacak.

Luka 1:31 Bak, gebe kalıp bir oğul doğuracaksın, adını İsa koyacaksın.

Filipililer 2:9 Bunun için de Tanrı O'nu pek çok yükseltti ve O'na her adın üstünde olan adı bağışladı.

10-11 Öyle ki, İsa'nın adı anıldığında göktekiler, yerdekiler ve yer altındakilerin hepsi diz çöksün ve her dil, Baba Tanrı'nın yüceltilmesi için İsa Mesih'in Rab olduğunu açıkça söylesin.

Vahiy 19:12 Gözleri alev alev yanan ateşe benzer. Başında çok sayıda taç vardır ve üzerinde kendisinden başka kimsenin bilmediği bir ad yazılmıştır.

Vahiy 19:16 Kaftanı ve kalçası üzerinde şu ad yazılıydı: `KRALLARIN KRALI VE RABLERİN RABBİ`

2:1-7 ayetleri kötülerin geçici olan rahatlığını ve bolluğunu anlatan Mezmur 73'ü hatırlatmaktadır. Ama Mezmur 73:18-19 ayetlerinde onların alacağı yargıda, yaşadıkları gönencin kötü biteceğini söylemektedir.

Böyleleri Mesih'e '*aldatıcı*' diyebilen (Matta 27:62-63), O'nu aşağılayan (Luka 22:64-65, Matta 12:24) kimselerdir. Ancak Mesih'in yüce adı övgüye layıktır (İşaya 7:14, Matta 1:23, Elçilerin İşleri 4:12) ve her adın üzerindedir (Filipililer 2:9):

Mezmur 111:9 O halkının kurtuluşunu sağladı,
Antlaşmasını sonsuza dek geçerli kıldı.
Adı kutsal ve müthiştir.

(2:7) Yaşamlarıyla Kurtarıcımıza küfür eden kimselerin tersine, yaşamlarımız Mesih'e övgü getirecek şekilde adanmış olmalıdır. Her durumda Mesih'ten nasıl büyük bir lütuf ile bereketlenmiş, ne kadar çok bağışlanmış kimseler olduğumuzu hatırlayarak yaşamalıyız (I.Timoteyus 1:12-15).

Ayırım yaparak muhtaç kişiyi aşağılayan kimseler ya da ayırım yaparak haksızdan yana olan kimseler, böyle zayıf, korumasız, muhtaç kimseleri kurtaran Mesih'i aşağılamış olurlar. Bu tür bir ayrımcılık aynı zamanda merhametsizlik anlamına gelir. Bu da, günahkara merhamet edip onu kurtar-

ran Tanrı'ya karşı gelmek olur. Ancak yaşamlarımız ait olduğumuz Tanrı'nın yüce adına övgü getirmelidir.

Mesih bize nasıl dua etmeyi öğretti? “*Göklerdeki Babamız, Adın kutsal kılınsın...*” Yaşamlarımız, “*ait olduğumuz Kişi'nin yüce adına küfreden*” kimselerin aksine sözleriyle ve işleriyle Tanrı'ya onur getirecek şekilde insanların iyiliği için etkin olmalıdır.

2:8 «Komşunu kendin gibi sev» diyen Kutsal Yazı'ya uyarak Kralımız Tanrı'nın Yasası'nı gerçekten yerine getiriyorsanız, iyi ediyorsunuz.

Mesih Yasa ve peygamberlikleri iki buyrukta özetlemiştir: *Tanrı'yı sevmek ve konuşunu kendin gibi sevmek* (Matta 22:35-39). Bu Krallığın Yasası'dır. Öyleyse Yakup burada Mesih'ten ve Yasa'dan alıntı yapmış olarak 2:1-8 ayetlerinde bahsettiği insana yönelik haksızlık ve kötülüklerin ne anlama geldiğini gözden geçirmememizi ister. Bu durumda “*Tanrı'yı severseniz insanı da seversiz*” demek istemektedir. Böylece 2:6-8 ayetlerinde okuyucuların imanlarının zayıflığını görmeleri istenmektedir.

Böylece Tanrı'ya olan sevgimizi ve dolayısı ile insana olan sevgimizi gözden geçirdiğimizde 1:26-27 ayetlerinde tanımını yaptığımız ‘*gerçek dindarlık*’ konusunda her kişi nasıl bir ilerleme içinde olduğunu kendisi değerlendirebilecektir. Bu durumda 2:8 ayetini ‘*Özgürlük Yasası*’ tanımını içinde de düşünmemiz yerinde olur (2:12; 1:25 krş. I.Petrus 2:9).

Yine “birbirinizin yükünü taşıyın, böylece Mesih’in Yasası’nu yerine getirirsiniz” diyen Yazı’ya göre (Galatyalılar 6:2), Yakup’un buradaki uyarısı yerindedir. 2:1-7 ayetlerine baktığımızda kilise topluluğunda yanlış bir durum olduğu açıktır. Ancak Yakup’un bu ayetteki ‘olumlu’ cümle yapısı aynı zamanda yumuşak huyluluk işaretidir; ve olaylara nasıl müdahale etmek konusunda hepimiz için bir örnektir.

Romalılar 13:8 Birbirinizi sevmekten başka hiç kimseye bir şey borçlu olmayın. Çünkü başkalarını seven, Kutsal Yasa’yı yerine getirmiş olur.

Öyleyse gerçek dindarlık ve özgürlük yasası açısından baktığımızda 2:1-13 ayetleri topluluktan bazılarının ‘Kutsal Ruh’un yönetiminde ve özgürlüğünde yaşamak’ konusunu (Galatyalılar 5:13-16) gözden geçirmeleri gerekecektir.

(2:8 / WİA.XIX/2) on emir iki levhaya yazılı olarak verildi: İlk dört emir Tanrı’ya karşı, kalan altı emir ise insana karşı olan sorumluluklarımızı içeriyordu. (WİA.XIX/5) ahlaksal yasa aklanmış olan insanlarla birlikte diğerlerini de sonsuza dek bu yasaya itaate bağlar; Mesih bu yükümlülüğü Müjde’de geçersiz kılmaz, tersine tamamlar.

(2:8) Tanrı’nın Krallığı altında yaşayan kimseler özgürlük yasası (2:12) altında yaşayan kimselerdir. Dünya size baktığınızda kölelikten özgürlüğe getirilmiş kimseler olduğunuzu görmelidir (I.Petrus 2:10).

Mesih'in çarmıh zayıflığı ile önce alay eden bir dünya görmekteyiz; ancak Mesih dirilişinden itibaren insanları kendisine çekmektedir. Benzer şekilde dünya bizlerin zayıflığında etkin olan Müjde'nin gücüne tanık oldukça iman da çoğalacaktır. Öyleyse "nasıl yaşamalıyız?" konusuna dikkat etmeliyiz (I.Petrus 2:9).

"Komşunu kendin gibi seveceksin" emrini kendi gücümüzle yaşayamayız. Yaşamlarımızı Mesih'in gücü altına getirince Tanrı'yı sevmek ile başlayan yenilenme ile birlikte insanı sevebiliriz (Matta 22:37-39). Bu emir bize Luka 10:25-37 ayetlerini hatırlatmaktadır: Tanrı'nın Krallığı ve özgürlük yasası altında yaşayan kimseler merhametli bir yürek ile her zayıf, güçsüz kimseye Tanrı'nın şefkatini taşıyarak yaşayan kimselerdir.

2:9 Ama insanlar arasında ayırım yaparsanız, günah işlemiş olursunuz; Yasa tarafından, Yasa'yı çiğneyenler olarak suçlu bulunursunuz.

10 Çünkü Yasa'nın her dediğini yerine getiren, ama tek bir noktada ondan sapan kişi bütün Yasa'ya karşı suçlu olur.

11 Nitekim «Zina etme» demiş olan, aynı zamanda «Adam öldürme» demiştir. Eğer sen zina etmez, ama adam öldürürsen, Yasa'yı çiğnemiş olursun.

Bu ayette de Eski Ahit'in öğretisinin bir kenara bırakılmayacağını bir kez daha hatırlamaktayız. Yakup, Eski Ahit'ten verdiği örneklerle Tanrı'nın Kutsal Yasa'da verdiği hiçbir şeyin önemsiz olmadığını gösteriyor. Çünkü Kutsal Yasa bizlere Tanrı'nın karakterini gösteriyor. Yasa'nın bütün kurallarını tutup birini çiğnemek de (*insanlar*

arasında ayrımcılık yapmak gibi), Yasa'ya karşı suç işle-
mektir.

2:8-9 ayetine yeniden bakarak 2:10-11 ayetinin ne söyle-
diğini düşündüğümüzde açığa çıkan şey şudur: Yasa'nın
bütün kurallarını yerine getirip, sadece insanlar arasında
ayırım yapmış olmak bile Tanrı'nın gözünde önemsiz bir
konu değildir (Romalılar 2:11, Koloseliler 3:25, I.Petrus
1:17). Çünkü «Komşunu kendin gibi sev» diyen emre kar-
şılık, [*fakir*] komşumuzu sevmekten kaçınmak ve zengin-
lerin tarafını tutmak Kutsal Yasa'yı hafife almak olur:

Tesniye 1:17 Yargılarken kimseyi kayırmayın; küçüğe
de, büyüğe de aynı gözle bakın. Hiç kimseden kork-
mayın. Yargı Tanrı'ya özgüdür. Çözemeyeceğiniz bir
sorun olursa bana getirin, ben gerekeni yaparım.

İnsanlar arasında ayırım yapmak (2:1-4, 9) adil olmamak
anlamına gelir (Levililer 19:15). Mesih'i yargılayan ada-
letsiz kimseleri hatırladığımızda insanlar arasında ayırım
yapmak ve adil olmamak, kötülük yapan kalabalığı izle-
mek olur (Tesniye 16:19, Meseller 18:5; 24:23):

Çıkış 23:2 Kötülük yapan kalabalığı izlemeyeceksiniz.
Bir davada çoğunluktan yana konuşarak adaleti sap-
tırmayacaksınız.

Böylece “*Yasa'ya karşı suçlu olur*” diyen 2:10 ayeti “*Ya-
sa'nın sözlerine uymayan, onları onaylamayan lanetlidir*”
diyem sözünü hatırlatmaktadır (Tesniye 27:26). Mesih de
Kutsal Yasa'ya ilişkin olarak (Matta 5:18) buyrukların en

küçüğünü bile çiğneyenlerin Göklerin Krallığında en küçük sayılacağını hatırlatmıştır (Matta 5:19):

Galatyalılar 3:10 Yasa Kitabı'nda yazılı olan her şeyi sürekli yerine getirmeyen herkes lanetlidir.

Ve yine 2:11 ayeti de *Yasa'yı çiğnemiş olursun*” ifadesi ile 10. ayet ile paralellik göstermektedir:

Levililer 4:13 Eğer bütün İsrail topluluğu bilmeden günah işler, RAB'bin buyruklarından birinde yasaklanmış olanı yaparsa durum gözden kaçsa bile suçlu sayılır.

(2:9) Yüzbaşı Kornelyus iman ettiği zaman bu imanının Mesih'te büyümesi için Tanrı ona Petrus'u dinlemesini söylemişti (Elçilerin İşleri 10). Diğer yandan o dönem kültüründe dindar insanların uluslardan kimseler ile yaklaşması pek mümkün değildi. Bu yüzden Tanrı, Petrus'a bir görüş vererek onun yüreğini başka uluslardan kimselere müjdelemek için değiştirmişti. Bu yüzden Petrus *'Tanrı'nın insanlar arasında ayırım yapmadığını, ulusuna bakmaksızın iman edenleri kabul ettiğini'* (Elçilerin İşleri 10:34-35) vurgulamıştır.

Bu yüzden Yakup Mektubunun insanlar arasında ayırım yapma konusuna ilişkin ayetlerinin (2:1-13) temelinde Mesih'in Müjdesi'ndeki şu sözler yatmaktadır.

Luka 6:31 İnsanların size nasıl davranmasını istiyorsanız, siz de onlara öyle davranın.

32 «Eğer yalnız sizi sevenleri severseniz, bu size ne övgü kazandırır? Günahkârlar bile kendilerini sevenleri sever.

33 Size iyilik yapanlara iyilik yaparsanız, bu size ne övgü kazandırır? Günahkârlar bile böyle yapar.

34 Verdiğiniz geri almak umudunda olduğunuz kişilere ödünç verirsiniz, bu size ne övgü kazandırır? Günahkârlar bile verdikleri kadarını geri almak koşuluyla günahkârlara ödünç verirler.

Öyleyse bizler ayrımcılık yaptığımızda Mesih'e karşı gelen Ferisiler gibi davranmış olmaktadır (Luka 15:1-2). Böyle davranmakla da Tanrı'nın lütfuna karşı gelmiş oluruz. Çünkü Tanrı'ya biz bir şey ödemediğimizden önce Tanrı bize Biricik Oğlunu vermiştir:

Romalılar 5:8 Tanrı bize olan sevgisini şununla kanıtlıyor: biz daha günahkârken, Mesih bizim için öldü.

(2:9-11) Sevmek ve Yasa'yı tutmak (Romalılar 13:8-9) birbiri ile ilişkili şeylerdir. Öyleyse toplulukta herkes kendi bilgisini, kendi zamanını, kendi yeteneklerini, kendi imkanlarını başkalarıyla paylaşmakla, herkes kendisine göre güçsüz olanı korumuş ve bereketlemiş olacaktır (Galatyalılar 6:2).

Bizler bu şekilde ayırım yapmaksızın, cömertçe ve birbirimizin yararını gözeterek yaşadıkça Tanrı'nın bize emanet ettiği talantı (Matta 25:14-30) doğru kullanmış olacağız.

2:12 Özgürlük Yasası'yla yargılanacak olanlar gibi konuşun ve davranın.

Özgürlük Yasası (1:25; 2:8) Mesih benzerliğinde ilerlemek içindir (II.Petrus 1:4-8):

Filipililer 4:8 Sonuç olarak, kardeşlerim, gerçek, saygıdeğer, doğru, pak, sevimli, hayranlık uyandıran, erdemli ve övülmeye değer ne varsa, onu düşünün.

Ve Mesih'in yüceliği ile bize verilen vaatler ve Mesih'in erdemleri ile birlikte yürümekle dünyaya "*dünyadan Tanrı'ya ayrılmış bir halk*" olmanın farkını belli etmiş oluruz. Ve dünyadan ayrılmış bir halk olarak yaşamak, kim olduğumuzu ve kime ait olduğumuzu belli eder (I.Petrus 2:9-12).

(2:10-12 WİA.XIX/2) Mesih'teki özgürlük On Emri çiğnemeye müsaade etmez.

(2:10-11 WİA.XIX/5-6) Hristiyanlar işler antlaşmasında olduğu gibi yasa altında olmasalar da, yasa aracılığıyla aklanıp ya da mahkum edilmeseler de; Yasa'dan Tanrı'nın isteğini ve kendilerinin sorumluluklarını öğrenirler, günahın bilincine ulaşırlar, ve günahattan nefret ederler, Mesih'e ve O'nun itaatinin mükemmelliğine ne denli gereksinimleri olduğunu daha açık bir şekilde görürler. Böylece alçakgönüllü bir şekilde düşmüşlüklerini ve tutkularını dizginleyebilirler.

(2:12) Tanrısal Krallığın Özgürlük Yasası'na göre yaşamak (Koloseliler 3:23-24, Meseller 3:6, Romalılar 14:7-8, I.Yuhanna 3:18, Filipililer 1:9-11, I.Selanikliler 4:1-9) sizin için neyi ifade ediyor?

Koloseliler 3:17 Söylediğiniz, yaptığınız her şeyi Rab İsa'nın adıyla, O'nun aracılığıyla Baba Tanrı'ya şükrederek yapın.

Kendimizde olan bir erdeme, yaptığımız iyi işlere dayanarak yaşamıyoruz. Benzer şekilde sonsuzluktaki yaşamımız da Mesih'in yaptığı aracılıkla kurtuluşu alacaktır. O halde benliğe dayanarak işler yapmaya çalışmak gururdandır. Oy-

sa Hristiyanların kurtulmuş kişiler olarak yaşaması gerekir – kurtulmaya çalışan kimseler olarak değil.

2:13 Çünkü yargı, merhamet göstermemiş olana karşı merhametsizdir. Merhamet, yargıya galip gelir.

merhamet yargıya galip gelir (merhamet yargıya karşı övünür):

Merhamet zaferlidir: Günahı gazap ile mahvetmeye yetkin olan Tanrı'ya, yargı kürsüsünde hiç kimse merhamet görmeyi hak ettiğini ileri süremez. Ancak Tanrı lütfekar bir şekilde Mesih'te kendi yüce merhametini vermeyi isteyebilir.

İnsanların adil birer yargıçmış gibi taraf tutarak ayrımcılık yapmak hakkı yoktur. Bu yüzden herkese merhametli bir şekilde adaletli davranmalıyız. “yargı, merhamet göstermemiş olana karşı merhametsizdir” diyerek açıkça yapılan bu uyarı sadece ayrımcılığı yargılamıyor; “ekinleri biçen işçilerin haksızca alıkonulan ücretleriyle boğazlanacağınız güne hazırlandınız” diyerek merhametsizliği, dolayısı ile insanı sevmeyi emreden yasaya itaatsizliği yargılamaktadır (5:4-5, Luka 16:25, Matta 7:21):

Meseller 21:13 Yoksulun feryadına kim kulak tıkarsa Kendisi feryada düşecek ve cevap verilmeyecektir.

Zekeriya 7:9 “Her Şeye Egemen RAB diyor ki: ‘Gerçek adaletle yargılayın; birbirinize sevgi ve sevecenlik gösterin.

10 Dul kadına, öksüze, yabancıya, yoksula baskı yapmayın. Yüreğinizde birbirinize karşı kötülük tasarlamayın.’

(2:13) Haksızlıkla ayrımcılık yapanlar ve muhtaç kimseye karşı merhametsiz olanlar (5:4), başkalarına uyguladıkları aynı ölçü yargılanacaklardır (Matta 7:1-2).

Diğer yandan bu ifade bize Mesih’in ikinci gelişini hatırlatmaktadır (Matta 25:41 vd.).

2:14 Kardeşlerim, eğer bir kimse iyi eylemleri yokken imanı olduğunu söylerse, bu neye yarar? Öyle bir iman o kimseyi kurtarabilir mi?

Bu ayet, sonraki 15, 18, 26 ayetlerinin bir başlangıç sözü gibi oluyor. Ancak bu konunun ön hazırlığı olarak 1:16, 22-25 ayetlerini düşünebiliriz.

İyi işler üretmeyen iman kurtaran iman değildir. 4:17 ayeti Tanrı’nın hoşnut olduğu iyi işi yapmayanın aynı şekilde günah işlediğini söyler.

Böylece konu, ayrımcılık yapan ya da merhametsizce işçilerin ücretini alıkoyan kimselerin tersine, sadece iyi işler yapmak değildir. I.Timoteyus 4:8 ayeti “*şimdiki ve gelecek yaşamın vaadini içeren Tanrı yolunda yürümek her yönden yararlıdır*” diyerek dikkatimizi Mesih’teki özgürlük yasasına çekiyor. Yani konu sadece iyi işler yapmak değil Tanrı yolunda yürümektir.

Bu yüzden Mesih'in "doğruluğunuz din bilginleriyle Ferisiler'inkini aşmadıkça, Göklerin Egemenliği'ne asla giremezsiniz" şeklindeki uyarısı yerindedir (Matta 5:20; 7:21-23):

Matta 23:23 Vay halinize ey din bilginleri ve Ferisiler, ikiyüzlüler! Siz nanenin, dereotunun ve kimyonun ondalığını verirsiniz de, **Kutsal Yasa'nın daha önemli konularını -adaleti, merhameti, sadakati- ihmal edersiniz.** Ondalık vermeyi ihmal etmeden asıl bunları yerine getirmeniz gerekirdi.

Mesih'in emri O'nun sözlerini duymakla kalmayıp uygulamamızdır. Ancak buradaki itaat eylemi için Mesih'te olan sevgiye ve Kutsal Ruh'a [*diri imana*] dayanmaktan bahsediyoruz (krş. Galatyalılar 5:6, 13, I.Korintliler 13:2, I.Timoteyus 1:5, Titus 3:7-8):

Luka 6:49 Ama sözlerimi duyup da uygulamayan kişi, evini temel koymaksızın toprağın üzerine kuran adama benzer. Kabaran ırmak saldırınca ev hemen çöker. Evin yıkılışı da korkunç olur.

WİA.XIV / Kurtaran İman tanımına bakınız.

(2:14) Bu ayet sonraki 15-16. ayetleri ile daha açıklanabilir oluyor. Diğer yandan bu ayet "ayrım yapmayın" diye başlayan 1. ayetten itibaren sözleri ve eylemleri ile kişilerin kendilerini tartmasını ima ediyor.

Sizin kurtaran iman tanımınız nedir? Ama işler yaparken bunlar bir zorunluluktan değil, sevgiden (I.Korintliler 13:2-3,

Galatyalılar 5:6, 13) taşan eylemler olması Tanrı'da önemlidir. Ve işler Mesih'teki özgürlük yaşamının kendisinde olan bir şeydir (1:22-25 krş. Luka 6:49).

Ayetin “bir kimse iyi eylemleri yokken imanı olduğunu söylese, bu neye yarar?” ifadesine dönerek Nuh'un yaptığı işi hatırlayın. Ve ayetin “Öyle bir iman o kimseyi kurtarabilir mi?” diyen ikinci yarısına Nuh'un veya İbrahim'in yaptığı iş açısından baktığımızda 'kurtaran iman' tanımını daha da anlaşılabilir olmaktadır:

İbraniler 11:7 İman sayesinde Nuh, henüz olmamış olaylarla ilgili olarak Tanrı tarafından uyarılınca, Tanrı korkusuyla ev halkının kurtuluşu için bir gemi yaptı. Bununla dünyayı yargıladı ve imana dayanan doğruluğun mirasçısı oldu.

2:15 Eğer bir erkek ya da kız kardeş çıplak ve günlük yiyecekten yoksunken, 16 ve sizden biri ona, «Esenlikle git, ısınmanı ve doymanı dilerim» derse, ama beden gereksinimlerini vermezse, bu neye yarar?»⁴³

Yine ‘*iyi işler*’ merkezli bir bakış açısından ayrı olarak imanın sevgi ile etkin kılınmasını düşünmeliyiz (2:14). Çünkü eğer bir kimse çıplak ve aç ise (2:5), iman ve sevgi o muhtaç kişiye merhamet gösterir (İşaya 58:6-7, 10). Bu yüzden *titizce iyi işleri* olan Ferisi'nin duasına cevap verilmemesi (Luka 18:9-14) bize 2:13 ayetindeki yargıyı da açıklamaktadır:

⁴³ 2:15-16 ayetlerini Matta 25:35-36, I.Yuhanna 3:17-18 ayetleri ışığında değerlendiriniz.

Galatyalılar 5:6 Mesih İsa'da ne sünnetliliğin ne de sünnetsizliğin yararı vardır; **yararlı olan, sevgiyle etkisini gösteren imandır.**

Yakup iyi işler üretmeyen imanı göstermeye çalışırken bunu insanlara sevgi ve merhamet odaklı bir şekilde yapıyor (2:1-13). Diğer yandan bu ayetlerde kalpsizlik, bencillik,⁴⁴ acımazsızlık⁴⁵ cimrilik⁴⁶ yargılanmaktadır:

Luka 10:30 İsa şöyle cevap verdi: «Adamın biri Kudüs'ten Eriha'ya inerken haydutların eline düşmüş. Onu soyup dövmüşler ve yarı ölü halde bırakıp gitmişler.

31 Bir rastlantı olarak o yoldan bir kâhin geçiyormuş. Adamı görünce yolun öbür tarafından geçip gitmiş.

32 Bir Levili de o yere varıp adamı görünce aynı şekilde geçip gitmiş...

Mesih kendisine iman eden birine yapılan bir iyiliğin kendisine yapılmış gibi kabul edileceğini söylemiştir (Matta 25:35-36). Vaftizci Yahya da vaazında paylaşımcı olmaksızın bahseder (Luka 3:11). 2:13 ayetindeki “*merhametli olun; merhamet göstererek imanı etkin kılın*” şeklindeki düşünceye 15-16 ayetlerinde açıklama getirilmiş olur.

⁴⁴ Luka 18:35-39, Matta 27:42, Filipililer 2:21

⁴⁵ Matta 18:24-31 (Luka 10:32), **Mezmun 35:15** Ama ben sendeyleyince toplanıp sevindiler, Toplandı bana karşı tanımadığımı alçaklar, Durmadan didiklediler beni.

⁴⁶ Meseller 11:24; 21:13; 28:27, Matta 26:6-8

(2:15-16) “Bir kardeş çıplak ve günlük yiyecekten yoksunken” ifadesine 2:5 ayetindeki “Tanrı, bu dünyada yoksul olanları imanda zenginleşmek ve kendi egemenliğinin mirasçıları olmak üzere seçti” düşüncesinden baktığımızda, Yakup’un eleştirdiği ayrımcılık daha net anlaşılabilir oluyor (Matta 25:42-45):

Romalılar 12:9 Sevginiz ikiye bölünmüş olmasın. Kötülükten tiksiniyor, iyiliğe bağlanın.

2:17 Aynı şekilde, tek başına eylemsiz iman da ölüdür (2:26).

Bu ayeti sonraki 19-20 ayetleri iyi açıklıyor. Çünkü iman sadece bir bilgiyi anlamak ya da akıl olarak bilmek anlamına gelmiyor. Bu yüzden Pavlus’un “*imandan doğan ürün, imandan çıkan meyve olan etkinlik; iman ve sevgiye dayanan emek –iman ve eylem*” için olan şükranı (I.Selânikliler 1:2-3), iman işlerden ayırmayacağımızı göstermektedir.⁴⁷

ölü iman:

“Ölü iman” ifadesi, içinde gerçek yaşamın asla var olmadığı bir şeyi ifade ediyor. Yani ölü imana aklanma gelmez. 2:14 ayeti *kurtaran iman* konusuna değiniyor. 17. ayet de imanın Mesih’i izlemesi, Mesih’i taklit etmesi, Mesih’in bıraktığı örneğe göre meyve vermesini işaret ediyor. Yani burada Tanrı’ya ve Sözü’ne itaatın eylem olarak yaşama geçmesinden bahsediliyor. Bu durumda itaati olmayan bir

⁴⁷ İyi işlerden bağımsız iman ölü iken, *imandan bağımsız* iyi işler de ölü olur.

imanın *yaşayan* bir *iman* olmayacağını söylüyor (2:14, 19, 26).

iman:⁴⁸

Romalılar 14:23 Ama bir yiyecekten kuşkulanan kişi o yiyeceği yerse yargılanır; çünkü imanla yemiyor. İmanla yapılmayan her şey günahdır.

iyi işler (İbraniler 10:24):⁴⁹

Matta 5:16 Sizin ışığınız insanların önünde öyle parlansın ki, iyi işlerinizi görerek göklerde olan Babanızı yüceltsinler!

2:17-18 ayetlerine I.Petrus 2:12 ışığında bakınız:

I.Petrus 2:12 İnanmayanlar önünde olumlu bir yaşam sürün. Öyle ki, kötülük yapanlarmışsınız gibi size iftira etseler de, iyi işlerinizi görerek Tanrı'yı, kendilerine yaklaştığı gün yüceltsinler.

⁴⁸ Luka 17:5 Elçiler Rab'be, «İmanımızı artır!» dediler. Romalılar 10:17 Demek ki iman, haberi duymakla, duymak da Me-sih'le ilgili sözün yayılmasıyla olur (Galatyalılar 5:6, İbraniler 11:1, I.Yuhanna 5:4).

⁴⁹ I.Timoteyus 6:18 Onlara, iyilik yapmalarını, iyilikten yana zengin olmalarını, cömert ve paylaşmaya istekli olmalarını buyur. Titus 2:7-8 İyi olanı yaparak her konuda onlara örnek ol. Öğretilişinde dürüst ve ağırbaşlı ol, kimsenin kınayamayacağı doğru sözler söyle. Öyle ki bize karşı gelen, hakkımızda söyleyecek fena bir söz bulamayıp utansın.

I.Petrus Mektubundaki bu ayet imanının iyi işler ile doğrulanmasına işaret etmektedir:

Luka 10:36 «Sence bu üç kişiden hangisi haydutlar arasına düşen adama komşu gibi davranmış?»

37 Yasa uzmanı, «Ona acıyıp yardım eden» dedi. İsa ona, «Git, sen de öyle yap» dedi.

Yuhanna 5:36 Ama *benim*, Yahya'nınkinden daha büyük bir *tanıklığım* var. *Tamamlamam için Baba'nın bana verdiği işler*, şu yaptığım işler, beni Baba'nın gönderdiğine tanıklık ediyor.

Böylece bizler "*iman ve iyi işler*" konusuna bakarken bunları bir arada düşünmeyi de öğrenmeliyiz:

Hİ.64: Gerçek imanla Mesih'e aşılınmışlarından şükran meyveleri çıkmaması imkansızdır.

Mesih'teki iman kötü işler üretemeyeceği için iyi meyvelerle kendini gösterir. Bu yüzden de biz bu imana gerçek iman diyoruz:

Hİ.21: Gerçek iman nedir? Gerçek iman Tanrı'nın kendi Sözü'nde gerçek olarak açıkladıklarına yalnızca bilgi ya da bilinçsizce bir inanış değildir; Kutsal Kitap aracılığı ile Kutsal Ruh'un bende yarattığı (içimde var ettiği), başka bir katkı olmadan Mesih aracılığı ile bizler için kazanılan, başkaları için değil, fakat benim de işlediğim günahların bağışlandığı Tanrı önünde sonsuza dek aklandığım ve kurtuluş için kabul edildiğim, derin-köklü bir emin olmandır.

Böylece 2:12-13, 17 ayetlerine birlikte baktığımızda yargı günü kendi doğruluğu, kendi iyi işleri ile aklanabilecek kimse olmadığını görürüz. Ve bu kesin durum bizi Mesih'e her şey de ne kadar bağımlı olmamız gerektiğini hatırlatır.

(2:17) Ölü iman (2:26) konusu işlemeyen ya da etkin olmayan iman (2:14) konusudur. Ve yine bu durum kişilerin kendi sevgilerini gözden geçirmelerini (Romalılar 12:9, I.Korintliler 13:2-3, 13) gerektirir:

II.Petrus 1:5-7 İşte bu nedenle her türlü gayreti göstererek imanınıza erdemi, erdeminize bilgiyi, bilginize özdenetimi, özdenetimimize dayanma gücünü, dayanma gücünüze Tanrı yoluna bağlılığı, bağlılığınıza kardeşseverliği, kardeşseverliğinize sevgiyi katın.

8 Çünkü bu niteliklere artan ölçüde sahip olursanız, Rabbimiz İsa Mesih'i tanımakta etkisiz ve verimsiz olmazsınız.

9 Bu niteliklere sahip olmayan uzağı göremez, kördür. Eski günahlarından temizlendiğini unutmuştur.

2:18 Ama biri şöyle diyecektir: «Senin imanın var, ve benim eylemlerim var.» Eylemlerin olmadan sen bana imanımı göster, ben de imanımı sana eylemlerimle göstereyim.

Gerçek imana dair insanların gözlerine tek görünür kanıt Tanrı'ya itaatimizden gelen ve şükranlarımızı ifade ettiğimiz iyi işlerimizdir (2:14). Ve bu ayetin işaret ettiği iman ile etkin eylemin örneğini sonraki ayetlerde İbrahim'in tanıklığı (2:21-22) doldurmaktadır (3:13). Böylece imanın

kurtuluşumuzdan taşan bir etkinlikle kendisini ifade ettiğini ya da belli ettiğini söyleyebiliriz.

Galatyalılar 5:6 Mesih İsa'da ne sünnetliliğin ne de sünnetsizliğin yararı vardır; yararlı olan, sevgiyle etkisini gösteren imandır.

Bu ayetin ne dediğine bakın: *işler ile değil* (sünnet işi ya da sünnetsizlik işi), *Mesih'te sevgi ile etkin imanın* yararı vardır. Ve yine Matta 7:17 ayeti "*her iyi ağaç iyi meyve verir, kötü ağaç ise kötü meyve verir*" diyerek kurtaran imanın; yani *yeniden doğuşu* almış olmaktan kaynaklı (Romalılar 8:1, II.Korintliler 5:17) imanın meyvesi olduğuna dikkat çekilmektedir.

2:18 / WIA.XVI/2 iyi işler, Tanrı'nın buyruklarına itaat etmek amacıyla yapılırsa, gerçek ve yaşayan bir imanın meyvelerini ve kanıtlarını oluştururlar: İmanlılar bu işler aracılığıyla şükranlarını gösterir, güvencelerini güçlendirir, kardeşlerini bina eder, müjdenin gerçeğini çekici kılarlar, düşmanlarının ağzını kapatırlar ve Tanrı'nın önceden hazırladığı iyi işleri yapmak üzere Mesih'te yaratılmış olan bu kişiler Tanrı'yı yüceltirler ve bu kutsallık meyvelerine sahip olarak en sonunda sonsuz yaşama kavuşurlar.

(2:18 / WUI.32) Tanrı'nın lütfu karşılıksız bir şekilde günahkarlara bir Aracı sağlaması; ve bununla birlikte yaşam ve kurtuluş sağlamasıdır. İmanın var olması için tüm seçilmişlere Kutsal Ruh'u vaat edilmiş ve verilmiştir; böylece onlar kutsal itaate yeterli kılınmıştır.

(2:18) Sevgiyle etkin iman (Galatyalılar 5:6) iyi işler üretir:

İbraniler 11:6 İman olmadan Tanrı'yı hoşnut etmek olanaksızdır. Tanrı'ya yaklaşan, O'nun var olduğuna ve kendisini arayanları ödüllendireceğine iman etmelidir.

Ve iyi işler konusu iman ve sevgi konusu olduğu kadar bilgelik konusudur (3:13). Diğer yandan Tanrı kendi halkının her davranışta örnek olmasını ister (Titus 2:7, 14).

2:19 Sen, Tanrı'nın bir olduğuna inanıyorsun, iyi ediyorsun. Cinler bile buna inanıyor ve titriyorlar!⁵⁰

(2:19 / Hİ.21) 2:17 ayetine bakınız (Galatyalılar 5:6).

Tanrı'ya **“inanmak”** aynı zamanda O'na kişisel güveni talep eder. Bu da bütün yaşamımızı [*iyi işler dahil*] Tanrı'nın yüceliğine sunmayı getirir. Tanrı'ya inanmak; Tanrı'daki iman aynı zamanda bütün uluslar önünde *‘Tanrı'nın Tanıkları’* olmak demektir:

İşaya 43:10 "Tanıklarım sizlersiniz" diyor RAB, "Seçtiğim kullar sizsiniz. Öyle ki beni tanıyıp bana güvenesiniz, Benim O olduğumu anlayasınız. Benden önce bir tanrı olmadı, Benden sonra da olmayacak.
11 "Ben, yalnız ben RAB'bim, Benden başka kurtarıcı yoktur.

⁵⁰ 2:19 ayetini Matta 8:29, Luka 4:34 ayetleriyle dikkate alarak “gerçek imanın” değerlendirmesini yapınız.

“Tanrı'nın Tanıkları” olmak açısından bakıldığı zaman da iyi işler –imandan doğan meyveler- daha açıklanabilir oluyor. Çünkü Tanrı, tanıklarının meyvesiz olmasını istemiyor.

Mektup ‘Tanrı'nın ve Rab İsa Mesih'in kulu’ ifadesi ile başlamıştı. Bu tek Tanrı’yı kişisel olarak tanımamızı sağlayan Mesih’tir. Bu yüzden ‘yüce Rabbimiz İsa Mesih’e iman edenler’ diyerek (2:1) Kutsal Üçlübir Tanrı’ya dikkat çekilmiştir. Yakup’un ‘tek Tanrı’ tanımı bu böylece Mesih’in tanımı ile örtüşmektedir:

Yuhanna 17:3 Sonsuz yaşam, tek gerçek Tanrı olan seni ve gönderdiğin İsa Mesih’i tanımlar (I.Korintliler 8:5-6, Efesliler 4:4-6).

(2:19) Yakup kendisini “Tanrı'nın ve Rab İsa Mesih'in kulu” olarak tanımladığını (1:1) aklımızda tutarsak; yaşamlarımız kime inandığımızın, kime ait olduğumuzun tanıklığıdır. Bu durumda Tanrı'nın bir olduğuna iman edenlerin, mektubun geneline bakarak nasıl bir yaşam tanıklığı içinde olmaları gerektiği üzerinde düşününüz (Tanrı'nın bir olduğuna, var olduğuna inanan kişiye insanlar arasında ayırım yapmak (2:1) yakışıyor mu? Tanrı'ya inanan kişinin alçakgönüllülükle iyi eylemleri (3:13) olması gerekir gibi...).

Sizin “Tanrı'ya inanıyorum” diyen başkalarından farkınız nedir? Tanrı'ya olan kişisel güveniniz zorluklarda, baskılarda nasıl çalışıyor? Ayartılar ile karşılaştığınızda Tanrı'ya iman ve güven konusunda nasıl bir tanıklık sergiliyorsunuz? Tanrı'ya olan imanınız diğerlerine yardım ve merhamette (2:13, 15-16) kendisini belli ediyor mu?

2:20 Ey boş adam, eylem olmadan imanın yararsız olduğuna kanıt mı istiyorsun?

Ayetin '*boş adam*' ifadesi Meseller Kitabındaki bilgelikten uzak tipleri (*akılsız, budala, ahmak, aptal, tembel vs.*)⁵¹ hatırlatmaktadır. Bu durumda bu ifade bir yargı sözüdür. *Boş adam* bazen dindar biri gibi bile gözükebilir ama dindarlığı yargıda aklanamaz (1:26; 2:14):

Meseller 14:12 Bir yol vardır, bir adam için doğrudur
Fakat sonu ölümün yoludur (16:25).

(2:20) İnsanlar Mesih'e değil de, başka yollara bakarak yönlerini belirlemeye çalışırlarsa sevgi ile etkin olan imandan, bilgelikten, meyve üreten imandan uzaklaşırlar (Mezmur 94:8):

Koloseliler 2:8 Dikkatli olun! Mesih'e değil de, insanların geleneğine, dünyanın temel ilkelerine dayanan felsefeyle, boş ve aldatıcı sözlerle kimse sizi tutsak etmesin.

Öyleyse Mesih'siz bir şekilde iyi işlerine bakan, kendi erdemlerine güvenenler; imanını akli bilgi (bilme) durumu gibi düşünenler bu mektubun bütününe bakarak yaşam tanıklıklarını da gözden geçirmelidir.

2:21 Atamız İbrahim, oğlu İshak'ı sunağın üzerinde Tanrı'ya adama eylemiyle aklanmadı mı?

⁵¹ Boş iş yapan –Meseller 1:7; boş şeylerin peşinden giden – Meseller 12:11; faydasız (boş, hayal) iş peşinden giden –Meseller 28:19.

2:22 ayeti '*eylemlerle etkin iman; eylemlerle tam iman*' tanımlaması içinde bu soruya cevap vermiş oluyor. Bu durumda imanı başka bir konu, eylemi başka bir konu gibi ele almak imanı bölmek anlamına gelecektir.

2:21-24 ayetleri imanın eylemlerle etkin kılımışında İbrahim'i en merkez örnek gösterir (Romalılar 4:1-25, Galatyalılar 3:6-9, Tekvin 15:6, Luka 7:35).

Tanrı'nın İbrahim'i aklamasının insanlar önünde görünebilir bir kanıtı ise onun üzerine gelen bereketlerdir:

İşaya 51:2 Atanız İbrahim'e, sizi doğuran Sara'ya bakın. Çağırıldığında tek kişiydi İbrahim, Ama ben onu kutsayıp çoğalttım.

Böylece imanını işlerle etkin kılan İbrahim bir '*Tanrı Tanığı*' oldu.

Kendilerine "Biz İbrahim'in soyundanız" deyip de (Matta 3:9) imanda ve eylemde Mesih'in hoşnutluğunu aramamak zıt bir durum olur (2:18). Çünkü yargılandığında Tanrı önünde aklanabilecek kimse yoktur (Mezmun 130:3; 143:2). Tanrı'nın İbrahim'le yaptığı antlaşmanın (Tekvin 22:16-18) özü Mesih'tedir (İbraniler 11).

Yuhanna 8:39 "Bizim babamız İbrahim'dir" diye karşılık verdiler. İsa, "İbrahim'in çocukları olsaydınız, İbrahim'in yaptıklarını yapardınız" dedi.

(2:21) Tanrı'nın İbrahim'i bereketlemesinin (Tekvin 12:1-

3; 15:5) ne kadar önemli olduğunu İshak'ta görebiliriz. Çünkü Kutsal Kitap bütün İsrail soyunu "*Sara'nın doğurduğu çocuklar*" olarak vurgular (İşaya 51:2). Tek bir aileden doğan tek bir çocuk aracılığı ile doğan büyük bir ulus bize Tanrı'nın bereketlemesini, Tanrı'nın mutlak hükmedişi ile her şeyi yönetmesini çok net bir şekilde gösteriyor.

Yaşamlarımız İbrahim'i bereketleyen Tanrı'nın iyiliklerinin tanıklığı olmalıdır ve bizler de İbrahim gibi başkalarına bereket olmalıyız.

Mesih imanı ile bizler de İbrahim soyu oluyoruz. Bu durumda vaftizinizle size aşılarmış olan bereketlere sarılma konusunda gayretli olmanız gerekir. Ve İbrahim soyu olduğumuz için de "*tövbeye yaraşır meyveler veren*" bir şekilde yaşamamız gerekir (Matta 3:8-9).

2:22 Görüyorsun, onun imanı eylemleriyle birlikte etkindi; imanı, eylemleriyle tamamlandı.

Sevgi ile etkin iman, Tanrı'nın sözlerine *itaat eylemi* içindedir (2:18):

I.Yuhanna 2:5 Ama O'nun sözüne **uyan** kişinin Tanrı'ya olan sevgisi gerçekten yetkinleşmiştir. Tanrı'da olduğumuzu bununla anırsınız (Hezekiel 36:27).

Ve bu *itaat eylemi* Tanrı'nın sevgisini içimizde yetkin kılar (I.Yuhanna 4:14-18).

(2:22 / WİA.XI/2) Mesih'i ve O'nun doğruluğunu alıp, bunlara dayanma eylemi olan iman, aklanmanın gerçekleştiği tek yoldur: ancak iman aklanmış kişide tek başına değildir, diğer kurtaran lütufları

(aklanma, oğulluğa alınma, kutsallaşma gibi) beraberinde bulundurur (bkz. 2:18, WİA.XVI/2, WÜİ.32).

İman ve işleri ayrı konular gibi düşünmek yanlış olacaktır. İmanın etkinliği Kutsal Ruh'tandır (Hezekiel 36:26-27); diri iman Tanrı'yı hoşnut etme eylemi içindedir (Filipililer 2:13).

(2:22) Bu ayette *etkin iman* eylemlerle tamamlanmış bir iman olarak anlatılıyor. Ve İbrahim imanı bu durumda örnek gösteriliyor (İbraniler 11:17-19). Öyleyse bizler de bütün varlığımızla, evimiz, işimiz, imkanlarımızla her durumda Tanrı'ya birer hizmet aracı olmakta gayretli olmalıyız. Böylece sevgiye dayalı olan iman bizde etkin oldukça (I.Yuhanna 2:5, Galatyalılar 5:6), yaşamları boyunca korku ile yaşayan başkalarına göre bizler Mesih imanında olan cesaret ve özgürlükte (I.Yuhanna 4:17-18) yaşarız.

2:23 Böylelikle, «İbrahim, Tanrı'ya iman etti ve böylece aklanmış sayıldı» diyen Kutsal Yazı yerine gelmiş oldu. İbrahim'e de Tanrı'nın dostu denildi.

İbrahim'in imanı *iyi işler* ürettiğinde (Tekvin 22) Tanrı'ya tam güven ile ortaya itaat eylemi çıkıyor. Ancak İbrahim'e imanı kazandıran yaptığı iyi işler değildir; çünkü İbrahim iman ve aklanmayı daha önce alıyor (Tekvin 15:6, İşaya 41:8). Bu durumda iyi işler kurtulmuşluktan çıkan meyveler oluyor. Yani işler konusu Eski Ahit'te de Yeni Ahit'te de aynıdır.

... diyen Kutsal Yazı yerine gelmiş oldu:

22-23 ayetlerine birlikte baktığımızda Tanrı'nın amacının tarih boyunca nasıl gerçekleştiğini hatırlıyoruz. Yani Kut-

sal Yazılar her ne konuda ne söylemiş ise yerine gelecektir (Luka 4:21, Elçilerin İşleri 1:15-16).

(2:23) Yine aynı Kutsal Yazılar dünyaya şöyle diyor (I.Petrus 2:6):

Galatyalılar 3:22 Oysa İsa Mesih'e olan imana dayanan vaat iman edenlere verilsin diye, Kutsal Yazı bütün dünyayı günahın tutsağı ilan ediyor.

Öyleyse Tanrı dostu (İşaya 41:8) İbrahim'e bakarak bütün yaşamımızla Tanrı'ya layık olmaya çalışmalıyız. İbrahim'in hikayesini dinlemek birçoklarının hoşuna gider; İbrahim'in hayat hikayesi etkileyicidir. Ancak bizler de iman ile yaşarsak iman nasıl yaşadığımız dünyaya güzel bir tat ve tanıklık bıraktığını görebiliriz.

Mesih'in bizlere Tanrı ile dost olma ayrıcalığını nasıl büyük bir fedakarlık (Yuhanna 15:13-14) ile getirdiğine dikkat edersek; imana sarılarak yaşama ve Mesih'in uğruna canını verdiği diğer iman kardeşlerini gözetmede o denli gayretli oluruz.

Çevresinde '*Tanrı dostu –Tanrı'yı seven*' biri olarak tanınan kaç kişi tanıyoruz? Bu durumda sevgi ile etkin imandan taşan iyi işlerin yani itaat eylemlerimizin (Yuhanna 15:15-16) yaşadığımız çevreye ve çağa bırakacağı tanıklık da şu olmalıdır: *işte bu kişinin hayatında Kutsal Yazılar yerine geldi; bu kişi Tanrı'ya olan sevgisinden dolayı, Mesih ile dostluğundan dolayı Kutsal Yazılar'a göre yaşadı.*

2:24 Görüyorsunuz, insan yalnız imanla değil, eylemle de aklanır.

2:15-18 ayetlerine bakınca, iman ve eylemin birlikte var olmasının gerektiği açıktır (2:21-22). Ve yine önceki ayetlerdeki İbrahim örneğine dönersek; İbrahim Tanrı'ya iman ettiğinde Tanrı lütufkar bir şekilde ona aklanma bağısladı (Tekvin 15). Ve böylece İbrahim aklanmayı almış imanı ile *iyi işini (Tanrı'ya itaat eylemini)* ortaya koydu.

Yani bir kimsenin gerçek imana sahip olması onun ne yaptığı ve ne yapmadığı ile gösteriliyor. Yani iman sadece 'açıkladığımız' bir şey değildir; iman aynı zamanda 'yaşadığımız' bir şeydir.

(2:24) Sözlerimiz ve işlerimiz Mesih'in akladığı kişilere yararlı olmalıdır. Ve yine aklımız ve yüreğimiz bizi seven ve bizim için kendisini feda eden Mesih'e adanmış olmalıdır.

Bu durumda zaferli bir iman hayatı (Mezmur 18:32-36; 44:5-7) nasıl mümkün oluyor, daha anlaşılır oluyor (Efesliler 6:10-11).

2:25 Aynı şekilde, ulakları konuk edip değişik bir yoldan geri gönderen fahişe Rahav da bu eylemiyle aklanmadı mı?

26 Çünkü ruhsuz beden nasıl ölüyse, eylemsiz iman da ölüdür.

2:26 ayeti için 2:22 ayetine bakınız (WIA.XI/2).⁵²

İbrahim bilinen ve iman konusunda hemen akla gelen bir kişiliktir. Rahav ise İbrahim'den çok farklı bir kişiliktir

⁵² 2:14-26 ayetlerini Matta 5:16 ayeti ışığında değerlendiriniz

(Yeşu 2:1). Ancak bu kişileri benzer kılan şey ise aynı imandır (Yeşu 2:9-11). Rahav Tanrı halkının vaat edilen topraklara girebilmesi için yardım etmiştir.

Böylece iki farklı kişi bize Tanrı'nın lütfkar olarak bağışlayıcılığını göstermektedir. İkisi de günahlı olan bu kişiler iman ve aklanma konusunda Tanrı'dan bize gösterilen güçlü bir tanıklık ve güvence olmuşlardır.

21. ayette İbrahim ve eylemine paralel olarak aynı yaklaşım, bu ayette Rahav için de aklanmaya işaret etmektedir. Kuşkusuz hiçbir iş Tanrı'nın mükemmel olan yargısının taleplerini karşılayamaz. Bu işler Mesih'e bağlanmış bir imandan çıktığı için, Mesih'in tam mükemmel işinden dolayı kabul edilirler. Yani Mesih'in kendisi yaptığımız işin (imanımız da dahil) yerine sayıldığından Tanrı'da lütf ile kabul edilebilir oluyor (Romalılar 4:5-8; 3:22-26):

II.Korintliler 5:19 Şöyle ki Tanrı, insanların suçlarını saymayarak dünyayı Mesih'te kendisiyle barıştırdı ve barıştırma sözünü bize emanet etti.

2:25-26 ayetleri 17, 20, 24 ayetlerinin tekrar altını çizmektedir.

Gerek İbrahim, gerekse Rahav örnekleri hakkında düşündüğümüzde etkin imanın karakteri nasıl etkileyip kişiyi değiştirdiği ortaya çıkıyor. Korkak Petrus'un (Matta 26:74) daha sonra Mesih'e olan imanını nasıl sergilediğine dikkat edin:

Elçilerin İşleri 5:15 Bütün bunların sonucu, yoldan geçen Petrus'un hiç değilse gölgesi bazılarının üzerine düşsün diye halk, hasta olanları caddelere çıkartıp şilteler ve döşekler üzerine yatırır oldu.⁵³

Böylece 26. ayette 'ölü iman' tanımı anlaşılabilir oluyor. İman etmek tek başına bakıldığı zaman 'insanın aklında bilmesi ve yüreğinde emin olması' şeklinde bir eylem olarak gözüktür. Ancak bir imanı etkin kılan şey, o imanın yöneldiği varlıktır. Kendisini Kutsal Kitap'ta açıklayan Tanrı'yı Mesih'te tanıyıp kabul ettiğimizi göz önüne alırsak, 'bizler iman ettiğimiz için değil –bizler bir iş yaptığımız için değil- imanımızın Mesih'e bağlanmış, imanımızın Mesih'e yönelmiş olmasından dolayı imanımızın diri (gerçek) iman olduğunu anlamamız gerekir.

Böylece bizler *iman etmek dahil çok iyi işler yaptığımız için değil*, imanımızın Mesih'e bağlanmış bir iman olması sebebi ile, imanımızın diri iman (etkin iman) olması söz konusudur. Yani Kutsal Ruh'un bir kişiyi Mesih'e aşılmasından (II.Korintliler 5:21, Efesliler 1:17) ya da Kutsal Ruh'un bir kişide Mesih'i etkin kılması ile gerçekleşen imandan söz ediyoruz:

⁵³ Luka 9:53-54 ve I.Yuhanna 4:7 ayetini; Markos 5:5 ve Markos 5:15 ayetini; Yuhanna 4:18-19 ve Yuhanna 4:29 ayetini; Elçilerin İşleri 9:1 ve Elçilerin İşleri 21:13 ayetini; Elçilerin İşleri 16:24 ve Elçilerin İşleri 16:33 ayetini birbirleriyle kıyaslayınız.

Titus 3:4-6 Ama Kurtarıcımız Tanrı iyiliğini ve insana olan sevgisini açıkça göstererek bizi kurtardı. Bunu doğrulukla yaptığımız işlerden dolayı değil, kendi merhametiyle, yeniden doğuş yıkamasıyla ve Kurtarıcımız İsa Mesih aracılığıyla üzerimize bol bol döktüğü Kutsal Ruh'un yenilemesiyle yaptı.
7 Öyle ki, O'nun lütfuyla aklanmış olarak umut içinde sonsuz yaşamın mirasçıları olalım.

(2:25-26) Etkin iman, kişileri Mesih benzerliğine dönüştürür. Diri Tanrı'ya bağlanan iman, kişinin karakterini Mesih benzerliğine yönlendirir. Mesih'in lütfu (Luka 7:40-43; 15:1-2) günahkarları akladığında böylece onlar yeni birer kimseler olduklarına Rahav çarpıcı bir örnektir.

Böylece “*ruhsuz beden ve ölü iman*” ifadeleri (Matta 7:21 *krş.* Matta 12:50) bizlere **imanı** ve **güveni** neyin ve kimin üzerine kurduğumuz konusunda düşündürmelidir (Mezmur 146:3-4):

İşaya 2:22 Ölümlü insana güvenmekten vazgeçin. Onun ne değeri var ki?

Yaşadığınız çevrede insanlar sizi “*diri bir Kurtarıcı'yı takip eden –değişmiş ve dönüşmüş biri*” olarak mı tanıyor?

Yakup 3. Bölüm

Araştırma ve Tartışma Konuları:

1-12 –dili kontrol etmek.

13-18 –göksel bilgelik ve dünyasal bilgelik.

3:1 Kardeşlerim, biz öğreticilerin daha titiz bir yargılamadan geçeceğimizi biliyorsunuz; bu nedenle çoğunuz öğretici olmayın.

2 Çünkü hepimiz çok hata yaparız. Eğer bir kimse sözleriyle hiç hata yapmazsa, bütün bedenini de dizginleyebilen yetkin bir kişidir.

Levililer 10:3 Musa Harun'a şöyle dedi: "RAB demişti ki, 'Bana hizmet edenler **kutsallığıma** saygı duyacak
Ve halkın tümü beni yüceltecek."

Tanrı "*kendisine hizmet edenler aracılığı ile 'halkın tümü' kendisine itaatkar olsun*" diye uyarmıştır. Öyleyse önderlerin Tanrı Sözü'nü dikkatlice halka taşımaları gerekir, çünkü titiz bir yargılama söz konusudur (Hezekiel 3:17-18).

Kuşkusuz her insan [*önderler de*] çok şeyde tökezler. İlk günah ve düşüşün insanda açtığı yara (I.Krallar 18:46) ile düşmüş bir bedende ve düşmüş bir dünyada yaşamının

getirdiği güçsüzlük ile insanlar sıklıkla günahkar olduklarını unutsalar da Kutsal Kitap bize pak kimseler olmadığımızı hatırlatır (Galatyalılar 3:22):

Meseller 20:9 Kim <<Kalbimi temizledim,
Günahımdan arındım>> diyebilir?
Vaiz 7:20 Çünkü yeryüzünde hep iyilik yapan,
Hiç günah işlemeyen doğru insan yoktur.

Önderler hata yaptığı zaman bunun etkileri daha fazla olur. Çünkü önderlerin yanlışları kilise topluluğuna geçer (Matta 23:13-14). Önderler sözleriyle ve eylemleriyle, onu izleyen diğerlerince taklit edilirler (Matta 5:19).

Ancak dilini dizginlemesini bilmeyen (1:26) birinin öğretmenlik veya önderlik yapması uygun görülüyor [*I.Petrus 3:10*]. İnsanlar ağızından çıkan her söz için Tanrı'nın yargı kürsü önünde hesap verecektir (Matta 5:19; 12:34-37):

Matta 12:37 Kendi sözlerinizle aklanacak, yine kendi sözlerinizle suçlu çıkarılacaksınız.

Bu durum bütün insanlar için korkutucu bir gerçek olsa da Mesih'teki iman açısından da teşvik edicidir. Çünkü hiç kimsenin kendisini aklayabilecek bir durumda olmaması gerçeği, Mesih'e olan iman ve bağlılığı güçlendirmektedir.

Böylece Mesih'in benzer uyarısının (Matta 5:19) burada tekrar hatırlatıldığını görüyoruz. 3:1 ayeti öğreticilerin daha titiz bir yargılamadan geçeceğini belirtiyor:⁵⁴

Hezekiel 3:17 "İnsanoğlu, seni İsrail halkına bekçi atadım. Benden bir söz duyar duymaz onları benim yerime uyaracaksın.

18 Kötü kişiye, 'Kesinlikle öleceksin dediğim zaman onu uyarmaz, yaşamını kurtarmak amacıyla onu kötü yolundan döndürmek için konuşmazsan, o kişi günahı içinde ölecek; ama onun kanından seni sorumlu tutacağım.

İbraniler 13:17 Önderlerinizin sözünü dinleyin, onlara bağlı kalın. Çünkü onlar canlarınız için hesap verecek kişiler olarak sizi kollarlar. Onların sözünü dinleyin ki, görevlerini inleyerek değil bunun size yararı olmaz sevinçle yapsınlar.

(ÖZDENETİM) bütün bedenini dizginleyebilen yetkin kişi:

Elçilerin İşleri 24:25 Pavlus doğruluk, özdenetim ve gelecek olan yargı gününden söz edince Feliks korkuya kapıldı. «Şimdilik gidebilirsin» dedi, «fırsat bulunca seni yine çağırırım.»

⁵⁴ **II.Korintliler 2:16** Mahvolanlar için ölüme götüren ölüm kokusuyuz, kurtulanlar için yaşama götüren yaşam kokusuyuz. Böyle bir işe kim yeterlidir? 17 Biz birçokları gibi, Tanrı sözünü ticaret aracı yapanlar değiliz. Tanrı'dan gönderilen ve Mesih'e ait olan kişiler olarak Tanrı'nın önünde içtenlikle konuşuyoruz.

Romalılar 6:12 Bu nedenle bedenın tutkularına uymamak için günahın ölümlü bedenlerinizde egemenlik sürmesine izin vermeyin.

Yetkinliğin iman ile bağlantısını unutmayın. Sıkıntı ve zorluklarda iman bir denenme tecrübesinden geçer, böylece '*dayanma gücü, olgun, yetkin kişiler olmanız için*' işler (1:4). Ve yetkinlik de Tanrı'nın isteğini yerine getirebilmek için gereklidir (İbraniler 13:21).

Eğitimi, mevkisi, tecrübesi ve sorumluluğu ne olursa olsun insan mükemmel değildir (Filipililer 3:12, Vahiy 3:2):

Eyüp 9:20 Suçsuz olsam ağzım beni suçlar,
Kusursuz olsam beni suçlu çıkarır.

(3:2 / WİA.VI/5) bozulmuş olan insan doğası, yenden doğan insanlarda bu yaşam boyunca varlığını sürdürür (WUİ.149).

bedenini dizginleyen yetkin kişi:

3:2 ayetindeki bu ifade özdenetim konusunda bizleri uyandırıyor (Elçilerin İşleri 24:25, Romalılar 6:12):

Meseller 16:32 Kızmakta yavaş olan güçlüden daha iyidir

Ve ruhunu kontrol eden de bir kenti fethedenden *iyidir*.

25:28 Yıkılmış, sursuz bir kent *gibidir*

Kendi ruhunu denetleyemeyen bir adam.

II.Petrus 1:5-7 İşte bu nedenle her türlü gayreti göstererek imanınıza erdemi, erdeminize bilgiyi, bilginize

özdenetimi, özdenetimimize dayanma gücünü, dayanma gücünüze Tanrı yoluna bağlılığı, bu bağlılığımıza kardeşseverliği, kardeşseverliğimize sevgiyi katın.

3:1-2 ayetleri öğreten kişilerin yanlışları kolayca başkalarına aktarabildiğine dikkat çekiyor (Romalılar 2:17-24). Ancak Tanrı önder ve öğreten kişilerin, bütün halkı Tanrı'yı yüceltecek şekilde yetiştirmesi ister (Levililer 10:3 *krş.* Hezekiel 3:17-18).

3:1-12 ayetlerinde dili kontrol altında tutmak konusuna değiniliyor (1:26). Bir toplulukta önder olmasak da, toplum içinde yaşarken nasıl konuştuğumuza dikkat etmemiz gerekiyor; çünkü toplum, genellikle bir Hristiyanın nasıl davrandığına bakarak ***Mesih imanı hakkında bilgi edindiğini düşünmeye*** eğilimlidir. O zaman imanımızın sınındığı zamanlar dahil, kilise hayatınız dahil olmak üzere gündelik yaşamın her alanında bütün insanlara olan ilişkimizin arakasında *Tanrı'yı ve insanı sevmek* emri yer almalıdır. Böylece insana olan yaklaşımımızda dili doğru kullanmak konusunda dikkatli olmamız gerekiyor. Çünkü dili bilgelikle kullananlar hataları değil, doğru örnekleri topluma yerleştireceklerdir.

(3:2-13 / WÜİ.149). Tanrı'nın buyruklarını mükemmel bir şekilde yerine getirebilen kimse var mıdır? Hiç kimse, bu dünyada sahip olduğu herhangi bir lütufla Tanrı'nın buyruklarını mükemmel bir şekilde yerine getiremez, her gün düşüncelerinde, sözlerinde ve işlerinde bunlara karşı gelir.

(3:2-13/ WKİ.82). Düşüşünden beri, doğal hiç bir insanın Tanrı'nın emirlerini kusursuz bir şekilde yerine getirmeye gücü yetmemekle birlikte, düşünceleri, sözleri ve davranışlarıyla her gün onlara karşı gelmektedir.

(3:1) Toplumun önünde olmaları nedeni ile önderler bu dünyada titizlikle eleştirilirler. Bazen bu eleştiriler iyi niyetli olmayabilir (Matta 9:11). Ancak imanlılar olarak bize düşen, bir gün Mesih'in herkesi yargılayacağını (Matta 23:13-33) göz önüne alarak tüm eleştirilerden korunabilecek şekilde paklık ve kutsallıkta yaşamaktır (I.Petrus 2:12; 3:13-16, Efesliler 4:22-32, Romalılar 13:13, Matta 5:16, Titus 2:7-8).

(3:2) Yargılanmaktan bahseden 1. ayetten sonra "*hepimiz çok hata yaparız*" şeklindeki hatırlatma, aynı zamanda başkalarını eleştirmekte ve yargılamakta aceleci olmamak konusunda bizi uyarmaktadır. Kendisi çok mükemmel ve hatasızmış gibi başkalarını eleştirmek (Romalılar 3:10; 7:18-23) bu ayetin ruhuna aykırı biri durumdur.

Bu ayetin ikinci yarısı ise günahı dizginlemeye giden yolun dili denetlemekten geçtiğini hatırlatır. Başkalarını yargılamak ve dili dizginlemek konusunda örnek gösterebileceğiniz kaç kişi tanıyoruz? Sizce bu konuda sizi kaç kişi örnek gösterebilir?

İmanın çeşitli zorluklarla karşılaştığı zaman ortaya koyması gereken itaat eylemi, dil için de geçerlidir. Ayartılarla karşılaştığınızda imanınızı *doğru ve iyi işlerle* etkin kılma, imanı gündelik yaşamın her alanına uygulama yükümlüğü içindeyiz. Benzer şekilde zor zamanlar dahil, dilinizi *Tanrı'nın ve Mesih'in kulu* olan birine yakışır bir şekilde kullanarak da imanı gündelik yaşamın her alanına uygulama yükümlüğü içindeyiz.

3:3 Bize boyun eğmeleri için atların ağızlarına gem vurursak, onların bütün bedenlerini de yönlendirebiliriz.

4 Bakın, gemiler de o kadar büyük olduğu ve güçlü rüzgârlar tarafından sürüklendiği halde, dümeninin gönlü nereye isterse, küçücük bir dümenle o yöne çevrilirler.

5 Bunun gibi, dil de bedenin küçük bir üyesidir, ama büyük işlerle övünür. Bakın, küçücük bir kıvılcım ne kadar büyük bir ormanı tutuşturabilir!

6 Dil de bir ateş, bedenimizin üyeleri arasında bir kötülük dünyasıdır. Bütün varlığımızı kirletir. Cehennemden alevlenmiş olarak yaşamımızın gidişini alevlendirir.

Atın ağızındaki gem ve geminin dümeni küçük olan şeyler oldukları halde büyük işler başarırlar. Eğer dil zapt edilemiyorsa kontrol altına alınamayan yangın gibidir. Kişinin kendisine ve çevresine zarar verir (*dedikodu, yalan, iftira, yalan ant içmek, küfür v.s.*).

3:2 ayeti 'yetkin kişi' olmaktan bahsediyordu. Böylece 3:3-6 ayetleri de 'yetkin kişi olamama' durumunda doğabilecek riskleri ve kişinin içine düşebileceği durumları düşünmemizi istemektedir. Böylece Yakup'un buradaki dili, insanların Mesih'te yetkin olması için 'uyararak ve bilgelikle eğiterek Mesih öğretisi vermek' konusunda bir örnek teşkil etmektedir (*krş. Koloseliler 1:28; 4:12*).

Aynı şekilde dili dizginlemek konusuna 4:16 ayeti değinmektedir:

Mezmur 10:3 Kötü insan içindeki isteklerle övünür,
Açgözlü insan RAB'be lanet okur, O'nu hor görür
(52:1-4).

Meseller 25:14 Bulutlar ve yağmursuz rüzgar gibidir
Bir adamın vermediği hediyelerle övünmesi.

27:1 Yarın hakkında övünme

Çünkü bir günün neye sebep olacağını bilemezsin.

3:5 ayetindeki “*büyük işlerle övünür*” ifadesinden “**boş konuşma**”⁵⁵ hakkında düşünebiliriz:

Eyüp 15:2 "Bilge kişi **boş söz**lerle yanıt verir mi,
Karnını doğu yeliyle doldurur mu?

3 *Boş söz*lerle tartışır,

Yararsız söylevler verir mi?

Meseller 10:19 Kelimeler çoğaldığında suç kaçınılmazdır

Fakat dudaklarını dizginleyen bilgedir.

Vaiz 5:3 Çok tasa kötü düş,

Çok söz akılsızlık doğurur.

10:12 Bilgenin ağzından çıkan sözler benimsenir,

⁵⁵ Doğru öğreti sadece ne yapıp yapmadığımız ya da neye inanıp inanmadığımızı değil, gündelik yaşamın her alanını etkiliyor (Titus 1:10 Çünkü asi, boşboğaz, aldatıcı birçok kişi vardır. Özellikle sünnet yanlıları bunlardandır). Benzer şekilde Firavun, "RAB kim oluyor ki, O'nun sözünü dinleyip İsrail halkını salıvereyim?" şeklinde boş övünme (Mezmur 12:2) ile konuşmuştu (Çıkış 5:2 krş. II.Petrus 2:18).

Oysa akılsız kendi ağzıyla yıkımına yol açar.
13 Sözü'nün başı aptallık,
Sonu zırdeliliktir.

3:6 ayeti dil için “*ateş ve kötülük dünyası*” ifadesini kullanırken 4:11 ayeti “*Yasa'yı yermek, yargılamak*” ifadelerini kullandığında dilin kötü ifadelerle (2:7) başkasına zarar veren bir şekilde kullanılması (Meseller 1:10-14) konusunda bir uyarı yapmaktadır.⁵⁶

Efesliler 4:31 Her kötü niyetle birlikte her türlü kin, öfke, kızgınlık, bağırışma ve sövgü sizden uzak olsun.

Titus 3:1 İmanlılara, yöneticilerle yönetimlere bağlı olmaları, söz dinlemeleri ve iyi olan her şeyi yapmaya hazır olmaları gerektiğini hatırlat.

2 Kimseyi kötülemesinler. Kavgacı değil, uysal olsunlar. Tüm insanlara her zaman yumuşak davranınlar.

I.Petrus 2:1 Bu nedenle her kötülüğü, her hile ve ikiyüzlülüğü, kıskançlıkları ve bütün iftiraları üzerinizden sıyırıp atın.

bütün varlığımızı kirletir:

İbraniler 12:15 Dikkat edin ki, kimse Tanrı'nın lütfundan yoksun kalmasın. İçinizde, sizi rahatsız edecek ve birçoklarını zehirleyecek acı bir kök filizlenmesin.

Markos 7:23 Bu kötülüklerin hepsi içten kaynaklanır ve insanı kirletir.»

İşaya 59:3 Çünkü elleriniz kanla,

⁵⁶ Mezmur 5:9; 10:7, 36:3; 55:21, Matta 12:34, Romalılar 3:13

Parmaklarınız suçla kirlendi.
Dudaklarınız yalan söyledi,
Diliniz kötülük mırıldanıyor.

3:6 ayeti varlığımızı kirleten dilden sonra kirlenmiş varlığımızın sonunu “*Cehennemden alevlenmiş olarak yaşamamızın gidişini alevlendirir*” diyerek uyarı yapar:

Matta 5:22 Ama ben size diyorum ki, kardeşine karşı öfkelenen her kişi yargılanmayı hak edecek. Kim kardeşine aşağılayıcı bir söz söylese, Yüksek Kurul'un yargısını hak edecek. Kim kardeşine ahmak derse, cehennem ateşini hak edecek.

29 Eğer sağ gözün seni günaha sokarsa, onu çıkar, at. Çünkü vücudunun bir üyesinin yok olması, tüm vücudunun cehenneme atılmasından iyidir.⁵⁷

Varlığımızı kirleten dili, sadece kötü kelimeler, yalan, dedikodu veya iftira gibi konuların konuşulması anlamında değil; Kutsal Kitap konusunda yanlış öğretiyi vermek olarak da düşünmeliyiz:

Matta 23:15 «Vay halinize ey din bilginleri ve Ferisiler, ikiyüzlüler! Tek bir kişiyi dininize döndürmek için denizleri ve kıtaları dolaşırsınız. Dininize döneni de kendinizden iki kat daha cehennemlik yaparsınız.

⁵⁷ **Matta 10:28** Bedeni öldüren, ama canı öldürmeye gücü yetmeyenlerden korkmayın. Hem canı hem de bedeni cehennemde mahvedecek güçte olan Tanrı'dan korkun (Luka 12:5).

(3:3-6) Dindar olduğunu sanan kişiler (1:26) dillerini disiplin altında tutmak konusunda (Mezmun 39:1) dikkatli olmalıdır. Rüzgarın gemileri sürüklemesi gibi, dil de doğru kullanılırsa dinleyicileri doğru yöne, yanlış kullanılırsa dinleyicileri yanlış yöne yönlendirir (Mezmun 73:8-10, Meseller 26:20-21).

Dil için “*kötülük dünyası*” şeklinde yapılan uyarı etrafımızı nasıl bir dünya çevirdiğine dair dikkatli olmayı gerektirir. Bazen en yakınımız olan kişiler bile yanlış bir yol için teşvik olabilirler (Tesniye 13:6). Ve etrafımızdaki dünya dili yanlış kullanarak başkalarına kötü örnek olduğu gibi (Matta 12:24), bizleri de bu yolla kışkırtmak, kavga, çekişme ve bağırma gibi olumsuz durumların içine çekmeye çalışabilir. Diğer yandan dil için “*kötülük dünyası*” şeklindeki ifade insan olarak içimizdeki kötülüğü göz önünde bulundurmamayı gerektirir (Markos 7:20-22).

Diğer yandan imanlılar dillerini doğru bir şekilde kullanarak “*kötülük dünyası*” olan bu düşmüş dünyaya kazandırabilecekleri disiplin ve yenilenme için kendilerini sınamalıdır.

3:7 Her tür yabancı hayvan, kuş, sürüngen ve deniz yaratığı insan soyu tarafından evcilleştirilmiş ve evcilleştirilmektedir.

8 Ama dili hiçbir insan evcilleştiremez. Dil, öldürücü zehirle dolu, dinmeyen bir kötülüktür.

evcilleştirilemeyen dil (Romlular 3:10-18):

Mezmun 55:21 Ağzından bal damlar,
Ama yüreğinde savaş var.
Sözleri yağdan yumuşak,
Ama yalın birer kılıçtır.

57:4 Aslanların arasındayım,
Alev kusan insanlar arasında yatarım,
Mızrak gibi, ok gibi dişleri,
Keskin kılıç gibi dilleri (140:3).

6. ayette dil, ateş ve alev gibi ifade edildiğinden 7. ayetteki 'evcilleştirilemez' ifadesi daha açıklayıcı olmaktadır.

(3:7-8) 6. ayette dil için "cehennemden alevlenmiş, varlığını kirleten kötülük dünyası" ifadesi kullanılmıştı. 8. ayet ise dil için "öldürücü zehirle dolu, dinmeyen kötülük" ifadesini kullanır. Bütün bunlardan dilin yanlış kullanımının ne kadar tehlikeli olabileceğini (Mezmur 64:3-6, Romalılar 3:13-14) aklımızda tutmamız için önemli ifadelerdir. Dilin doğru kullanımını içine Mesih örneğini izlememiz gerekmektedir (Matta 6:9; 8:10; 23:33 karşı. Titus 1:11, 13, II.Timoteyus 4:1; 3:16).

3:9 Dilimizle Rab'bi, Baba'yı överiz. Yine dilimizle Tanrı'nın benzeyişinde yaratılmış olan insanlara söveriz.

Dil için önceden söylenen *atların gemi, geminin dümeni* ifadesi dilin gücünü ve etkisini vurgulamaktaydı (3:3-4). Yine 'ormanı tutuşturan küçük kıvılcım' şeklindeki örnek de dilin kontrol edilmediğinde sonuçlarının beklenmedik bir şekilde zor ve ağır olacağını (3:5) hatırlatmaktadır. Diğer yandan dilin yanlış kullanımının görünen sonuçlarından öte cehennem ile ilişkilendirilmesi (3:6) ile tehlikenin boyutlarına dikkat çekilmişti.

İnsanların hayvanları evcilleştirebilirken veya onları kontrol altında tutabilirken dili dizginleyememesi (3:7-8), dilin

gücü karşısında insanın zayıflığını dikkate almamızı gerektiriyor. Yani doğal olarak vücudumuz zehir karşısında nasıl güçsüz ise, düşmüş bir bedende düşmüş bir irade ile yaşıyor olmamızı dikkat alarak, dilin de tıpkı öldürücü bir zehir gibi insana zarar verebileceğini düşünmeliyiz (3:8).

Bu gerçekler karşısında *boş övünme ile konuşmak, bencil tutkular ile sözler söylemek, yalan sözler, küfür, yalan yemin, dedikodu, iftira, lanet okumak, gerçekleri saptırarak konuşmak, öfke ve nefreti güçlendirecek şekilde konuşmak, insanı küçümseyen ve alay eden sözler söylemek* vb. davranışların şeytanın kullandığı yollar olduğunu görmeli; ve bunu herkese böyle anlatmalıyız.

Böylece 3:9 ayeti dile getirilmesi gereken disiplinin gerekliliğini anlamamıza yardım ediyor. **Tanrı'nın benzeyişinde yaratılmış kimseler olarak dilinizi şeytanın kullandığı yollarda mı harcayacaksınız yoksa dilinizi yaratıldığınız surete layık olmaya çalışarak mı kullanacaksınız? Dilinizi övgü için mi sövgü için mi kullanacaksınız?**

Bu durumda Yakup, bu ayet ile okuyucularından uyarıları görmelerini ve Kelami prensipleri edinerek dili doğru kullanma konusunda adım atmalarını bekliyor. Tanrı'nın suretinde ve benzeyişinde yaratılmış bir kimseye yönelik sarf edilen sözler öncelikle yaratıcı Tanrı'nın bu yaratılışını aşağılamak ve küçümsemek olur. Dolayısı ile insana söylenen kötü sözler Tanrı'nın kendisine söylenmiş olur.

Öyleyse 3:1-2 ayetlerini hatırlayarak dindar kimselerin çok daha dikkatli olması gerektiğini hatırlayalım. Dindar

kimseler sadece kötü sözlerden sakınmakla kalmamalı, gerçeği açık bir dille anlatmalı, savunmalı ve öğretmelidir. Tanrı'nın paklığını, kutsallığını, adaletini, merhametini, lütfunu ilan etmekten çekinmemeli ya da utanmamalıdır:

I.Petrus 3:15 Mesih'i Rab olarak yüreklerinizde kutsayın. **İçinizdeki umudun nedenini soran herkese uygun bir yanıt vermeye her zaman hazır olun.**

II.Timoteyus 4:1-2 Tanrı'nın ve dirilerle ölüleri yargılayacak olan Mesih İsa'nın önünde, O'nun gelişi ve egemenliği hakkı için sana buyuruyorum: **Tanrı sözünü duyur.** Zaman uygun olsun olmasın, bu görevi sürdür. İnsanları tam bir sabırla eğiterek ikna et, uyar, isteklendir.

Diğer yandan 3:9 ayeti dilin yanlış kullanımına karşın, doğru kullanımın Tanrı'yı övmek olduğunu vurgular (I.Tarihler 29:11, İşaya 6:3):

Matta 15:31 **Halk, dilsizlerin konuştuğunu, çolakların sağlam oluverdiğini, körlerin gördüğünü, kötürümlerin yürüdüğünü görünce şaşı ve İsrail'in Tanrısını yüceltti.**

Elçilerin İşleri 4:21 Kurul üyeleri onları bir daha tehdit ettikten sonra serbest bıraktılar; onları cezalandırmak için hiçbir gerekçe bulamamışlardı. Çünkü bütün halk, olup bitenler için Tanrı'yı yüceltiyordu.

*Baba'yı övmek ve Tanrı'nın benzeyişinde yaratılmış insana sövmek (lanet okumak) konusundaki zıtlığa dikkat etmemiz gerekir. Çünkü Baba herkesin yaratıcısıdır:*⁵⁸

Tesniye 32:6 RAB'be böyle mi karşılık verilir,

Ey akılsız ve bilgelikten yoksun halk?

Sizi yaratan, size biçim veren,

Babanız, yaratıcınız O değil mi?

Malaki 2:10 Hepimizin babası bir değil mi? Bizi yaratan aynı Tanrı değil mi? Öyleyse neden atalarımızın yaptığı antlaşmayı bozarak herkes kardeşine ihanet ediyor?

Romalılar 3:29 Yoksa Tanrı yalnız Yahudilerin Tanrısı mıdır? Diğer ulusların da Tanrısı değil mi? Elbette diğer ulusların da Tanrısıdır.

Böylece insan özel bir surette yaratılmış olarak hatırlanmalı ve onun sahibinin Tanrı olduğu unutulmamalıdır. Bu da insana sövmek konusundaki yanlışı daha güçlü bir şekilde vurgular (Mezmun 59:12-13; 109:17).

(3:9) Dilimizi övgü ve tapınma için kullanırız (Mezmun 51:14; 108:1, Elçilerin İşleri 2:26); böylece dilimizi Tanrı'nın iradesi altına getirdikçe bedenlerimizi de kötülükten uzak tutmakta daha da güçleniriz. Çünkü övgü için kullanılan bir üyenin kötülük (lanet) için kullanılması uygun olmayan bir durumdur.

⁵⁸ I.Korintliler 8:5-6, Efesliler 4:4-6, İbraniler 12:9, I.Yuhanna 5:7

Tanrı'nın insanı kendi suretinde yaratmasını hatırladığımızda; dili yanlış kullanarak insana karşı kötü konuştuğumuzda, Tanrı'ya karşı kötü konuşmuş olacağımız açıktır.

Dilin evcilleştirilemez (3:8) olması insanın günaha düşmüşlüğüne vurgulamaktadır. Çünkü hayvanları evcilleştiren insan, aynı şeyi dil için yapamamaktadır. Bu durumda Günah ve zayıflık içinde olduğumuzu aklımızda tutarak konuşabilirsek, daha alçakgönüllü olarak konuşabiliriz. Çünkü başkasının hata ve günahına bakarak konuşurken kendimizin de günahlı olduğunu unuttuğumuz zaman dilimizle çok daha kolay hata yaparız. Öyleyse dünyada olan lanet okuma çokluğuna karşın dili dizginlemenin en iyi yolu dili övgü ile terbiye etmek olacaktır.

3:10 Övgü ve sövgü aynı ağızdan çıkar. Kardeşlerim, bu böyle olmamalı.

11 Bir pınar aynı gözden tatlı ve acı su akıtır mı?

12 Kardeşlerim, incir ağacı zeytin, ya da asma incir verebilir mi? Aynı şekilde, tuzlu su kaynağı tatlı su veremez.

Tanrı sahte ve yanlış dindarlığı yargılarken bu ayetlerdeki gibi sorgulamıştır (Yeremya 7:4-10):

Mezmur 50:16 Ama Tanrı kötüye şöyle diyor:

"Kurallarımı ezbere okumaya

Ya da antlaşmamı ağzına almaya ne hakkın var?

17 Çünkü yola getirilmekten nefret ediyor,

Sözlerimi arkana atıyorsun.

18 Hırsız görünce onunla dost oluyor,

Zina edenlere ortak oluyorsun.

19 Ağzını kötülük için kullanıyor,

Dilini yalana koşuyorsun.
20 Oturup kardeşine karşı konuşur,
Annenin oğluna kara çalarsın.

3:10-12 ayetleri “kötölüğe kötölükle, sövgüye sövgüyle değil, tersine, kutsamayla karşılık verin. Çünkü kutsanmayı miras almak için çağrıldınız” diyen ayeti hatırlatmaktadır (I.Petrus 3:9). Ve bu ayet Mesih örneğini izlememiz içindir (Romalılar 12:14).

11. ayete verebileceğimiz tek cevap ‘hayır’ olur. Böylece 12. ayet benzer şekilde soruyor ve cevabını veriyor. 3:9 ayetini açıklarken baktığımız iki ayeti hatırlayalım: I.Petrus 3:15, II.Timoteyus 4:1-2.

Burada dili doğru kullanma eyleminin bağımsız yapılan bir iyi iş olmadığını, Mesih imanına dayanan bir şekilde yapılması gerektiğini görüyoruz. Yani iman ve eylem...

Bu yüzden 10-12 ayetlerinde dilin de imanın işaret ettiği tarafta etkin olması gerektiği belli ediliyor.

(3:10-12) İlk günah ve düşüşün getirdiği yozlaşmışlık, bozulmuşluk o kadar derin ve kalıcı olduğu için halen dili konuşuyoruz. Çünkü insanlık bilimde, sanatta, eğitimde, teknolojide yaptığı tüm ilerlemelerine karşın bu ayetler boyunca bir şey ile yüzleşiyor: dil bir ateş olarak zarar vermeye devam ediyor (I.Korintliler 3:3, I.Timoteyus 5:13); köylü ya da kentli, işçi ya da memur, doktor ya da politikacı, toplumun hangi katmanına ait olursa olsun, söyledikleri ile kendisine ve başkalarına zarar veriyor, kendisine söylenenlerden dolayı öfkeleniyor, hakaret ediyor bazen küfrediyor.

İnsanlık sadece dili dizginlemek konusunda bu kadar güçsüz ve zayıf ise, genelde günahı nasıl dizginleyecek; benliğe, dünyaya, şeytana hangi güçsüzlüğünde direnebilecek? Hayır. İnsanlık kendi gücü ile günaha söz geçiremeyecek ve günaha direnemeyecek. Bu gerçek de bizi günahlardan kurtuluş için sadece Mesih'e gelmemizin ne denli kaçınılmaz olduğunu gösteriyor. Bu gerçek bizleri zayıflığımız ile yüzleştiriyor ve Mesih'in kurtuluşuna muhtaç olduğumuzu gösteriyor. Bu durumda yapabileceğimiz tek şey alçakgönüllülükle kendimizi kurtaramayacağımızı kabul edip Mesih'e Rab ve kurtarıcı olarak iman etmektir. Çünkü bu ayetler aynı zamanda yargıyı da çağrıştırmaktadır (Matta 7:16-19, Romalılar 11:16-21).

3:13 Aranızda bilge ve anlayışlı olan kim? Olumlu yaşayışıyla, bilgelikten doğan alçakgönüllülükle iyi eylemlerini gösterebilir.

Ayetin ikinci kısmı *“iyi yaşayışıyla eylemlerini bilgelik alçakgönüllülüğünde gösterebilir”*⁵⁹ şeklinde de tercüme edilebilir. 3:1 ayetindeki uyarı bu ayete gelince bilgelik ile birleşmiş oluyor. Ayrıca *‘iman ve eylem’* hakkındaki 2:18 ayeti burada *‘bilgelik ve eylem’* çağrısına dönüşüyor (3:13-5:20). Çünkü bahsedilen bilgelik gökseldir –yani iman gibi bilgelik de Mesih'ten beslenir.

3:13-5:11 ayetleri bir bütünlük içinde Bilgelik ve Tanıklık Yaşamı üzerine bir yaklaşım verir. Çünkü Tanrı'dan gelen bilgelik bize yumuşaklık, alçakgönüllülük, barışçı olmayı

⁵⁹ (Cosmades Tercümesi) Yakup 3: ¹³Aranızda bilge ve akıllı olan kimdir? Bilgelik özgü yumuşak huylulukla iyi yaşayıştan oluşan işlerini gösterebilir.

(3:13, 17) kazandırır. Böylece bizler de bilgeliği yaşamın her alanında Tanrı'yı hoşnut edecek bir şekilde kullanırız. Yakup bu ayetlerde "*böyle mi olmalı*" dercesine yanlış örnekleri dikkatimize sunar:

Göksel bilgelik ve dünyasal bilgelik (3:13-18),
Dil ve benlikte yaşam (4:1-6),
Bilgelik yaşamı (4:7-12),
Övünerek haddini aşmak (4:13-17),
Yanlış yoldan zenginlik (5:1-6),
Sabrın önemi (5:7-11)

Bu konuları '**bilgelik ve hayatımıza etkisi**' çerçevesinde değerlendiririz.

bilge ve anlayışlı olan kim?

İmanın ve eylemin birlikte olması yönündeki ayetlerden sonra konu bu işi nasıl yapacağımız sorusuna geliyor. İmanın eylem ile etkin kılınması bilgelik konusudur. Bilgelik, işlerimizi Tanrı'ya dayanarak yapmayı, Tanrı'yı hoşnut edecek şekilde ve Tanrı'ya övgü getirecek şekilde yapmayı gerektirir. Yani iyi işler kendimizi değil Tanrı'yı işaret etmelidir. Bunun için de göksel iman göksel bilgelik ile yaşamda etkin kılınmalıdır.

alçakgönüllülikle iyi eylemlerini gösterebiliriz:

Alçakgönüllü iyi eylemler görmek istersek Mesih'e ve O'nun hizmetine bakmalıyız. Bu durumda Mesih'i izlemek ve bilgelik yolunu izlemek benzer şeyler olarak karşımıza çıkmaktadır.

Kutsal Kitap'ın bilgelik literatüründe alçakgönüllülük ile ilişkilendirilmeyen taraf ise *akılsız, budala, ahmak, aptal* tiplerini ifade eder. Ve yine bu taraflar bilgiden ve bilgelikten uzak olmak ile, cahil ve anlayışsız olmak ile, gururlu ve boş konuşan olmak ile, ahlaki eğilimlerinde kötülüğe ve günaha meyilli olmak ile, tembellik ve kendini beğenmişlik ile ilişkilendirilir. Bu yüzden bilgelik de alçakgönüllülük ile birlikte yürür (3:17). Çünkü bilgelik açıkça dünyasal ve ruhani yaşamın kalitesini belirler (I.Petrus 2:9); ve bilgelik alçakgönüllülüğü [*ve diğer Mesihsel karakterleri*] içimizde büyütür (Koloseliler 3:12, I.Petrus 3:15-16):

I.Petrus 2:12 **İnanmayanlar arasında olumlu bir yaşam sürün.** Öyle ki, kötülük yapanlarımsınız gibi size iftira etseler de, iyi işlerinizi görenek Tanrı'yı, kendilerine yaklaştığı gün yüceltsinler.

Bu yüzden "*alçakgönüllülükle iyi eylemlerini göstere*" diyen ayet öncelikle Mesih'e ve işlerine bakmayı teşvik eder. Ama Yakup'un bütün mektup boyunca göstermeye çalıştığı şekilde Mesih'e ve işlerine alçakgönüllülükle bakmalı ve onları öylece yaşamlarımıza geçirmeye çalışmalıyız (2:18; 3:17, I.Petrus 2:12; 3:16).

(3:13) Alçakgönüllülük olmadıkça bilgelik yaşamı ve olumlu yaşamın iyi eylemleri de olmayacaktır (1:21; 3:17). Ancak alçakgönüllülük kendimizin tek başına olabilmeyi başarabileceği bir şey değildir. Çünkü Adem'den gelen orijinal günah sebebiyle benlik Tanrı'ya karşıttır. Alçakgönüllülük, Mesih'e teslim olduğunda Ruh'tan kaynaklanan bir meyve olarak yaşamlarımızda belirecektir.

Yani alçakgönüllülük –*Yakup'un ifadesi ile (1:1)*- Tanrı'ya ve Mesih'e kul olarak yaşamakla doğan bir şeydir. Böylece Ruh'ta yani Tanrı ile Mesih aracılığında diri bir paydaşlık içinde yürümek, bereketi ve esenliği getirecektir (Matta 11:29 karşılaştırma. Mezmur 25:9; 149:4, İşıya 29:19).

3:14 Ama yüreğinizde kin, kıskançlık ve bencillik varsa övünmeyin, gerçeği inkâr etmeyin.

kin, kıskançlık ve bencillik:

Kin ve kıskançlık çoğunlukla *kavga, çekişme, dedikodu* ortamını belirler. Bencillik çoğunlukla adaleti gözetmeden kendisine hizmet etmek ister. Bencillik bu açıdan açgözlülüğü de yanında getirir. Bunlar da kişileri sadece kendi arzularına hizmet etmek isteyen, Tanrısal olanı değil, kendi tutkularının tatmini arayan *ben-merkezli* kişiler yaparlar. Ben-merkezli kimseler kendi çıkarını, kendi yararını gözettiklerinden kilisede bir beden üyesi olarak devam etmekte zorlanırlar. Kendi işlerini öncelikli gördüklerinden kilise içinde birlik ve paydaşlık ruhuna uyum sağlayamazlar. Benzer şekilde böyleleri toplumsal yaşamda “*komşunu sev*” diyen emri yaşayamazlar.

Bu durumda bölümün başına baktığımızda ‘*dili kontrol etmek*’ konusunun “*alçakgönüllü*” olmaksızın başarılı olamayacağı açıktır. Ve yine kilise topluluğundaki kardeşlik yaşamına uyum sağlayamayan *ben-merkezli* kişilerin dünya ile dostluğa (4:4), boş övünmeye (4:13-14, 16), haksız kazanca (5:1-6) eğilim göstermeleri, **bilgelikten doğan alçakgönüllülük** olmamasının bir sonucu olarak vardır.

Böylece 3:14-15 ayetlerine birlikte baktığımızda 'gökten gelen bilgelik' ile 'dünyanın bilgeliği' arasındaki fark güçlü bir şekilde ortaya çıkar.⁶⁰

3:13 ayetinde bahsi geçen 'bilgelik' bu ayetten itibaren değişik açılardan tanımlanmaya başlıyor. Böylece 'kin, kıskançlık ve bencillik' ile ifade edilen yürek durumu 4:1-4 ayetlerinde kendisini 'kavgalar, çekişmeler' ile açığa vuruyor (I.Korintliler 3:3). Bu da dünyanın Mesih'ten uzaklığı ile içinde bulunduğu kaotik durumu net bir şekilde görmemize yardım etmektedir.

Kıskançlık⁶¹ Yusuf'un genç yaşta köle olmasına sebep olmuştur (Tekvin 37:11, 28); ve yine halkın ileri gelenleri kıskançlık sebebiyle etraflarındaki insanları Mesih'e karşı kışkırtıp O'nun Pilatus'a teslim edilmesi için çalışmışlardır (Matta 27:18).

Öyleyse kıskançlık sadece yürekte duran olumsuz bir duygu değil; kıskançlık, esir aldığı insanları kin ile öldürmeye

⁶⁰ I.Korintliler 1:19 Nitekim şöyle yazılmıştır:«Bilgelerin bilgeliğini yok edeceğim, zekilerin zekâsını boşa çıkaracağım.»
20 O halde bilge kişi nerede? Din bilgini nerede? Bu çağın hünerli tartışmacısı nerede? Tanrı, dünya bilgeliğinin saçma olduğunu göstermedi mi? 21 Mademki dünya, Tanrı'nın bilgeliğine göre Tanrı'yı kendi bilgeliğiyle tanımadı, Tanrı, iman edenleri, saçma sayılan bildiriyle kurtarmaya razı oldu; 29 Öyle ki, Tanrı'nın önünde hiçbir insan övünmesin. 30 Ama siz Tanrı sayesinde Mesih İsa'dasınız. O bizim için Tanrısal bilgelik, doğruluk, kutsallık ve kurtuluş oldu.

⁶¹ Elçilerin İşleri 5:14-17; 13:43-45

kadar giden değişik durumlara sürükleyebiliyor. Yani kıskançlığın nerede, ne zaman ne yapabileceğini önceden görmek her zaman mümkün değildir.

Ancak açıktır ki, kıskançlık yürekte saklandığında aslında bir süre sonra kendini mutlaka kötü bir eylem olarak dışarı atıyor. Bu yüzden Yakup *'övünmeyin, gerçeği inkâr etmeyin'* diyerek, günahın sahte dindarlıkla (*veya dünyasal bilgelikle*) sanki yokmuş gibi gösterilmeye çalışılması yerine itiraf edilmesine işaret ediyor.

Öyleyse **boş övünme** (Romalılar 2:17) günahı kişilerin içsel değil, dışsal görünüşünü ön plana çıkarıyor (Romalılar 2:23-25). Böylece kişiler kendi doğruluklarına güvenip başkalarına tepeden bakan kimseler olmaya başlıyorlar (Luka 18:19 vd.). Bu yüzden Yakup çözüm olarak Mesihsel karakter edinmeyi göstererek göksel değerleri işaret ediyor (3:17, I.Korintliler 13:4). Öyleyse dünyasal bilgelikten sıyrılıp kurtulmadıkça göksel bilgelik ile Tanrısal gerçeğe yaklaşamayız:

Romalılar 10:3 *Yahudiler* Tanrı'nın öngördüğü doğruluğu anlamadıkları ve kendi doğruluklarını yerleştirmeye çalıştıkları için Tanrı'nın öngördüğü doğruluğa boyun eğmediler.

(3:14, 16 / WÜ.148) onuncu buyruğun yasakladığı günahlar nelerdir? Onuncu buyruğun yasakladığı günahlar kendi mal varlığımızdan hoşnut olmamak, komşumuzun sahip olduğu şeylerden kederlenmek, ona ait olan varlığa karşı doğru olmayan duygular beslemektir.

3:14, 16 / WKİ.81 onuncu emirde yasaklanan nedir? Onuncu emir, kendi durumumuz hakkında bütün hoşnutsuzluğu, komşumuza haseti ya da onların iyi halinden ötürü üzölmeyi ve ona ait olan herhangi bir şeye karşı uygun olmayan her hareket ve isteği yasaklar.

3:14 ayetini Romalılar 2:21-23 ile karşılaştırınız (Elçilerin İşleri 5:17; 13:45, I.Korintliler 3:3).

(3:14) Bu ayete bakarken önceki ayetteki alçakgönüllölük konusu aklımızda olmalıdır. Alçakgönüllölük olmayınca da bu ayette bahsi geçen *'kin, kıskançlık, bencillik, boş övünme, gerçeği inkar ya da gerçeği yok sayma'* durumu ortaya çıkar. Gerçeği inkar etmek de gerçeğe rağmen yalan söylemek ve yalanı savunmak olacaktır.

Şimdi duruma 3:1 ayetinden bakarsak, imanlı kişilerin topluma örnek olma yoluyla da öğrettiklerini göz önüne alırsak, sözlerimizin ve gündelik yaşayışımızın (3:9-14, Matta 7:24, I.Timoteyus 4:12, I.Petrus 3:15-16; 2:12) yaşadığımız topluma doğrudan veya dolaylı olarak bir şeyler öğrettiği gerçeği karşısında kendimizi bir model olarak ortaya koyup koyamayacağımızı tekrar gözden geçirelim.

Alçakgönüllölük edinin, Mesih'i giyinin –Mesih sizden yansısın (Matta 11:28-30).

3:15 Böyle bir bilgelik, gökten inen değil, dünyadan, benlikten, cinlerden gelen bir bilgeliktir.

16 Çünkü nerede kıskançlık ve bencillik varsa, orada karışıklık ve her tür kötölük vardır.

3:14 ayetindeki “*kin, kıskançlık, bencillik*” ifadelerine 3:15-16 ayetlerinde de rastlıyoruz. Böylece gökten inen bilgeliği bunlarla kıyaslayabiliriz (3:17; 4:1-5).

Kıskançlık ve bencillik, karışıklık ve kötülüğü desteklediği için insanın insanla ilişkisini bozmaktadır. Yani bu durum ‘*insanı kendin gibi seveceksin*’ emrine karşı gelmektir. Göksel bilgelikten, dolayısı ile elçisel imandan uzak olmanın kişiyi düşürdüğü noktayı, kıskançlık ve bencilliğin yarattığı kaos ortamında kişiler tam olarak düşünüp değerlendiremeyebilirler. Ancak gerçek Mesih’in dediği gibidir:

Yuhanna 8:44 Siz babanız İblis'tensiniz ve babanızın arzularını yerine getirmek istiyorsunuz. O başlangıçtan beri katildi. Gerçeğe bağlı kalmadı. Çünkü onda gerçek yoktur. Yalan söylemesi doğaldır. Çünkü o yalancıdır ve yalancının babasıdır (II.Korintliler 11:13-15, I.Yuhanna 3:8-10).

(3:15-16) 3:13-16 ayetlerine birlikte bakarak göksel bilgelik ve şimdiki yaşamınız arasındaki ilişki hakkında düşününüz. Başlangıçtan beri katil ve yalancı olan iblis (Tekvin 3:1-5, Yuhanna 8:44) düşmüş benliği ve düşmüş dünyayı kullanarak insanları saptırmaya çalışır. O halde göksel bilgelikten uzak olanların düşüşü kaçınılmazdır. Bu yüzden ‘*kin, kıskançlık, bencillik, karışıklık, kötülük*’ konuları ile mücadele ederken ete ve kana karşı savaşmadığımızı göz önünde tutmalıyız (Efesliler 6:10, 11, 12).

Dünya ‘*kin, kıskançlık, bencillik, karışıklık, kötülük*’ kıskaçı altında ne yapıyor? Biri diğerine kıskançlıkla saldırıyor, diğeri öbüründen kin ile intikam alıyor. Biri diğerini yaralıyor,

diğeri yaralı halde öfke ile saldırıyor. O zaman etrafımızdaki dünya yaralı, hasta, güçsüz, umutsuz, acı çeken, nefret dolu, öfkeyle saldırıya ve öldürmeye hazır kalabalıklarla doludur.

Hristiyanlar Rab'bin üstün gücüne dayanarak (Efesliler 6:10) yaşayınca dünyanın birbirine yaptığı gibi değil, Mesih benzeri bir yol ile kötülüğü yeneceklerdir (I.Petrus 3:9; I.Petrus 2:22-23). Aksi takdirde Hristiyan kimseler de Yakup mektubun eleştirdiği *kin, kıskançlık, bencillik* duygularıyla hareket eden kimselere benzemiş olurlar (I.Yuhanna 3:12).

3:13-16 ayetleri bize Galatyalılar 5:19-20 ayetlerini hatırlatmaktadır. Ancak kilise esenliğin, düzenin, birliğin, şifanın, uzlaşmanın, sevincin, barışmanın, dostluğun yeridir:

I.Korintliler 14:33 Çünkü Tanrı karışıklık değil, esenlik Tanrısı'dır. Kutsalların bütün topluluklarında böyledir.

17 Ama gökten inen bilgelik her şeyden önce pak-tır, sonra barışçıl, yumuşak ve uysaldır. Merhamet ve iyi meyvelerle doludur. Kayırcılığı ve ikiyüzlülüğü yoktur.

3:16-17 ayetlerini karşılaştırdığımızda bu ayeti daha iyi anlıyoruz. Yüreğinde kin, kıskançlık ve bencillik olup da boş övünenler *iyi işleri* bencil tutkularla yapıyorlardır. Ancak göksel bilgelikteki *iyi meyveler* kişileri alçakgönüllülikle hizmete teşvik etmektedir.

Filipililer 2:3 Hiçbir şeyi bencil tutkularla ya da **boş övünmeyle** yapmayın. Her biriniz alçakgönüllülikle öbürünü kendinden üstün sayın.

3:17 ayetindeki niteliklere bakarak Yusuf'u hatırladığımızda, sonunda Firavun bile “*Bu adam gibi Tanrı Ruhuna sahip birini bulabilir miyiz?*” diyerek Yusuf'taki göksel bilgeliğin farkını belli ediyor (Tekvin 41:38).

Benzer şekilde Süleyman'ın halka iyi bir şekilde hizmet etmek için olan duası (I.Krallar 3:9, 10-12) Tanrı tarafından ona bilgelik verilerek cevaplanıyor. Öyleyse Mesih gibi alçakgönüllülükle hizmet etmek için göksel bilgeliği aramalıyız. Aksi bir durum da ‘topluluktaki kavgaların, çekişmelerin kaynağı olan bedendeki tutkuları’ açıklamaktadır.

gökten inen bilgelik:

Tanrı'nın paklığını⁶² yansıtır (4:8, Filipililer 4:8). Öyleyse bilgelik, Tanrı ile ilişki içinde olmanın bir ürünü olarak meydana çıkar. Çünkü Tanrı gerçek bilgeliktir ve bilgeliğin kaynağıdır.

gökten inen bilgelik pakdır (4:8 krş. Malaki 3:1-3):

Bu paklık ile diğerlerini kardeş olarak görebilmeyi – *böylece sevebilmeyi, barışabilmeyi, gerçeği konuşarak karşılıklı affedebilmeyi* başarabiliriz.

Filipililer 4:8 Sonuç olarak, kardeşlerim, gerçek, saygıdeğer, doğru, pak, sevimli, hayranlık uyandıran, erdemli ve övülmeye değer ne varsa, onu düşünün.

⁶² Mezmur 24:3-4, Matta 5:8, I.Timoteyus 1:5, 22, I.Petrus 1:22

gökten inen bilgelik barışseverdir:⁶³

Her tartışmada ya da sorunların ortasında uzlaşmayı arar.

gökten inen bilgelik yumuşaktır:⁶⁴

Sertlikle cevap vermez, başkalarının duygularına karşı düşünceli ve saygılı yaklaşır.

gökten inen bilgelik uysaldır:⁶⁵

Saygıyla yaklaşır ve saygı ile dinleyip açıklar.

gökten inen bilgelik merhametlidir:⁶⁶

Düşkün insanların sıkıntılarına ve acılarına üzülür, kötülüğe sevinmez, şefkat ve ilgiyi esirgemez.

gökten inen bilgelikte kayırcılık ve iki yüzlülük yoktur:⁶⁷

İçten ve tarafsızdır, adildir ve aldaticılığı yoktur; yapmacık değildir. Kayırcılık bir tarafa haksızlık yapar ve haksızca ayrımcılık yapar. Bu durumda kayırcılık bir tarafı mağdur etmek üzere hedef almak olur.

gökten inen bilgelik ruhsal meyvelerle doludur:⁶⁸

Hayatın her alanında ve her döneminde Rab'bin güzelliğini yansıtır.

⁶³ Vaiz 10:4, Romalılar 12:18, Titus 1:6, İbraniler 12:14

⁶⁴ I.Selanıkliler 2:7, I.Timoteyus 3:3, II.Timoteyus 2:24, Titus 3:2

⁶⁵ I.Korintliler 5:8, II.Korintliler 1:12; 2:17, Titus 2:7

⁶⁶ Meseller 3:3; 11:17, Hoşya 12:6, Mika 6:8, Matta 5:7, Luka 6:36

⁶⁷ Levililer 19:15, Eyüp 13:10, Malaki 2:9, I.Timoteyus 5:21

⁶⁸ Mezmur 92:13-14, Hezekiel 47:12, Matta 13:8, Galatyalılar 5:22-23, Efesliler 5:9, Filipililer 1:11

3:17 / WUI.135 altıncı buyruğun gerekleri nelerdir? Altıncı buyruğun gerekleri kendimizin ve başkalarının canını almaya yönelik tüm düşüncelere ve amaçlara direnmek tüm tutkuları yatıştırmak, tüm fırsatlardan, ayartılardan ve uygulamalardan kaçınmaktır. Ömrü tüketen şeylere karşı çıkmak, şiddete karşı kendimizi savunmak, Tanrı'nın eline sabırla katlanmak, zihnimizin sakinliğine, ruhumuzun sevincine, yiyeceklerimize, içeceklerimize, sağlığınıza, uykumuza, işlerimize, dinlencemize özen göstermek, pak düşüncelere sevgiye, merhamete, uysallığa, yumuşak huyluluğa, iyiliğe, barışçılığa, terbiyeli konuşmalara ve davranışlara, uzlaşmaya, haksızlıklara katlanmaya, bağışlamaya, kötülüğe iyilikle karşılık vermeye, sıkıntıda olanları teselli etmeye, masum olanları korumaya ve savunmaya adanmış olmaktadır.

(3:17) Bu ayetteki her bir tanıma tek tek bakın: pak bilgelik, barışçıl bilgelik, yumuşak bilgelik, uysal bilgelik, merhametle dolu bilgelik, iyi meyvelerle dolu bilgelik, kayırcılığı olmayan bilgelik, ikiyüzlülüğü olmayan bilgelik.

Burada altı olumlu iki olumsuz nitelik belli ediliyor. Bu olumlu niteliklerin sonucu olarak kayırcılığı ve ikiyüzlülüğü olmayan bir bilgelik ortaya çıkıyor. Bu özellikleri olan bir kişi tanıyoruz; O da Kurtarıcı Rab Mesih'tir. Bu ayet bize açık bir şekilde Mesih'i işaret ediyor. Öyleyse bu ayete bakınca duamız Mesih'i giyinmek, Mesih'i edinmek olmalıdır. Çünkü bu nitelikler gökseldir. "**Mesih'te**" olmaksızın böyle bir "bilgelikte" olamayız.

3:18 Barış içinde eken barış yapıcıları doğruluk

ürünü biçerler.

3:17 ayetindeki göksel bilgelik hakkındaki tanımlamaya bakınca sonuç 18. ayette olduğu gibi oluyor: *Pak, barışçıl, yumuşak, uysal, merhamet ve iyi meyvelerle dolu; kayırcılığ, ikiyüzlülüğü olmayan bilgelik ile yürüyenler barış için çalışıp doğruluk ürünü biçeceklerdir.*

Kavga, kıskançlık, çekişme, boş övünme ile kendini belli eden dünyasal bilgeliğin olduğu yere, imanlılar alçakgönüllü bir hizmet ve tanıklık ile göksel olanı yerleştirmeye çalışırlar; ve bu bir *Mesih hizmetidir –Mesih’in yeryüzünden yaptığı hizmeti devam ettirmektir (Matta 5:6, 9),* yani Müjde’yi yaşanılan yere ve kültüre uygulamaktır.

Benlik “*Tanrı'nın istediği doğruluğu sağlamazken*” (1:20) barış içinde eken barış yapıcıları doğruluk ürünü biçerler (İşaya 32:16-17):

Meseller 11:18 Kötü kişi aldatıcı ücret kazanır
Fakat doğruluk eken gerçek bir ödül alır.
28 Zenginliğe güvenen düşecek
Fakat doğrular yaprak gibi gelişecek.
30 **Doğrunun meyvesi yaşam ağacıdır**
Ve canları kazanan bilgedir.

doğruluk ürünü:

Filipililer 1:10-11 Öyle ki, üstün değerleri ayırt edebilesiniz ve böylece, Tanrı'nın yüceliği ve övgüsü için,

Mesih'in aracılığıyla gelen doğruluk meyvesiyle dola-
rak Mesih'in gününde saf ve kusursuz olasınız.

Efesliler 6:14-15 Böylece, belinizi gerçekle kuşatmış,
göğsünüze doğruluk zırhını takmış ve ayaklarınıza
esenlik müjdesini yayma hazırlığını giymiş olarak ye-
rinizde durun.

Hoşeya 10:12 Doğruluk ekin kendiniz için,
Sevgi meyveleri biçin.

Nadasa bıraktığınız toprağı işleyin;
Çünkü RAB'be yönelme zamanıdır,
Gelip üzerinize doğruluk yağdırıncaya dek.

“*Doğruluk*” Tanrı'yı tanımakla ilişkilidir:

I.Korintliler 15:34 Uslanıp kendinize gelin ve artık
günah işlemeyin. Bazılarınız Tanrı'yı hiç tanımıyor.
Utanasınız diye söylüyorum bunları.

Matta 5:20 Size şunu söyleyeyim: doğruluğunuz din
bilginleriyle Ferisilerinkini kat kat aşmadıkça, Gökle-
rin Egemenliğine asla giremezsiniz!

[barış içinde] doğruluk ürünü ekmek (Hoşeya 10:12):⁶⁹

Mezmur 126:5 Gözyaşları içinde ekenler,
Sevinç ezgileriyle biçecek;
6 Ağlayarak tohum çuvalını taşıyıp dolaşan,
Sevinç ezgileri söyleyerek demetlerle dönecek.

⁶⁹ **Galatyalılar 6:8** Kendi doğal benliğine eken, benlikten
ölüm biçecektir. Ruh'a eken, Ruh'tan sonsuz yaşam biçecektir
(Luka 8:4-5)

barış içinde eken –Mesih’te eken (Galatyalılar 5:22-23):

Romalılar 8:6 Benliğe dayanan düşünce ölüm, Ruh'a dayanan düşünce ise yaşam ve esenliktir.

Romalılar 14:17 Çünkü Tanrı'nın Egemenliği, yiyecek ve içecek sorunu değil, doğruluk, esenlik ve Kutsal Ruh'ta sevinçtir (Mezmur 4:8, Luka 1:78-79, Luka 2:13-14).

(3:18) Barış içinde ekmemiz gerekiyor. Yani Mesih'te olarak, Mesih ile birlikte yürüyerek ekmemiz gerekiyor. *“Çünkü insanın öfkesi Tanrı'nın istediği doğruluğu sağlamaz”* diyor (1:20) ayet...

Diğer yandan kendi gücümüze, kendi bilgeliğimize, kendi tecrübemize, kendi plan ve projelerimize dayanarak ekmeye ve ürün biçmeye niyet edersek, kendi öfkesi ile doğruluğu sağlamaya çalışan birinden pek farkımız olmaz; neticede ikisi de kişinin kendi aklına ya da kendi kararına dayanıyor. Alçakgönüllülük de burada lazım; *“Rab, benim değil senin isteğin olsun”* diyebilmek ve öyle yaşamak için...

Yakup 4. Bölüm

Araştırma ve Tartışma Konuları:

- 1-6 –benlikteki yaşam.
- 7-10 –Tanrı’daki yaşam.
- 11-12 –Sevgi yasası.
- 13-17 –Rab’be güven, boş övünme.

4:1 Aranızdaki kavga ve çekişmelerin kaynağı nedir? Bedenlerinizin üyelerinde savaşı tutkularınız değil mi?

Bedenin üyelerinde savaşı tutkular insanları ayartı ile sürükleyen (1:14), sonrasında ise günah ve ölüm getiren (1:15) tutkulardır.⁷⁰

Kötü arzular kavgaya ve bölünmeye sebep olmaktadır. Bilgelikle kullanılmayan dil de kavga ve çekişmelerin aracısı olmaktadır. Bütün bunların kaynağında olan şey ise kötü arzulardır:

I.Yuhanna 2:15 Dünyayı da dünyaya ait şeyleri de sevmeyin. Dünyayı sevenin Baba’ya sevgisi yoktur.

⁷⁰ Bu tutkular 2. ayette öldürmeye de götürecektir (Tekvin 4:5-8, krş. Yuhanna 8:44).

16 Çünkü dünyaya ait olan her şey, doğal benliğin tutkuları, gözün tutkuları ve maddi yaşamın verdiği gurur Baba'dan değil, dünyadandır.

Kavga ve çekişmelerin kaynağı olan tutkular dünyadandır.⁷¹ Böylece 4:1-4 ayetlerini I.Yuhanna 2:15-16 ayetleri daha da açıklığa kavuşturuyor.

Bu tutkuları açıklarken Mesih '*bedenin üyeleri*' yerine '*yürek*' ifadesini kullanmıştır (Matta 15:19). Çünkü Kutsal Kitap'ta yürek aldatıcı ve iyileşmez olarak tanımlanmaktadır (Yeremya 17:9). Bedenin üyelerine dayanan yani dünyasal ve geçici olan tutkular, yani benliğe dayanan düşünce '*Tanrı'ya düşman*' olarak nitelendirilmiştir (Romalılar 8:7).

(4:1) 3:14-18 ayetinin bir devamı olarak bu ayete bakıyoruz. Kavga ve çekişmelerin esas kaynağının içsel olduğuna dikkat ediniz: çünkü "*Bedeninizin üyelerinde savaşan tutkularınız*" ifadesi yer alıyor.

Bu gerçeği Matta 7:20-23 ayetlerindeki Mesih'in bir vaa-zı da ifade etmektedir. 3:14-4:4 ayetlerine bir bütün olarak baktığımızda ortada olan olumsuz duruma 1:14 ayeti ile teşhis koyabiliriz: *Herkes kendi arzularıyla sürüklenip aldanarak ayartılır.*

4:1 ayetinin '*tutku*' ve 1:14 ayetinin '*arzu*' olarak ifade ettiği benlik düşüncelerimiz Mesih ile birlikte çarmıha gerilmedikçe sonuç kaçınılmaz oluyor (Titus 3:3).

⁷¹ Yakup mektubunda Dünyasal ve Göksel arasındaki zıtlığı gözden geçiriniz.

4:2 Bir şey arzu ediyorsunuz, ama elde edemeyince adam öldürüyorsunuz. Kıskanıyorsunuz, ama isteğinize erişemeyince çekişiyor ve kavga ediyorsunuz. Elde edemiyorsunuz, çünkü Tanrı'dan dilemiyorsunuz.

'Öldürüyorsunuz' ifadesi aynı zamanda insanın kime köle olduğunu hatırlatıyor (I.Petrus 1:14; 2:11):

Titus 3:3 Çünkü bir zamanlar biz de anlayışsız, söz dinlemez, kolay aldanan, türlü arzulara ve zevklere köle olan, kötülük ve kıskançlık içinde yaşayan, nefret edilen ve birbirimizden nefret eden kişilerdik.

4:1 ayetine 3:14-16 ayetlerinin bir devamı olarak baktığımızda göksel olmayan tutkuların kavga, çekişme ve savaşa neden olduklarını okuyoruz. Böylece bu durum Tanrı'dan "dilemiyorsunuz" ifadesini açıklıyor: yani benliğe ve dünyasallığa olan kölelik Tanrı'dan dilemeye izin vermiyor.

"Bir şey arzu ediyorsunuz, ama elde edemeyince adam öldürüyorsunuz" ifadesini aynı zamanda kişilerin kendi sonunu hazırlayan bir yargı sözü olarak da düşünebiliriz (5:1-5, Meseller 1:19, Habakuk 2:5).

İnsanlar, ihtiyaçlarını Tanrı'ya adanmışlık içinde getirmekte eksikleri olduğu zaman kendi arzularının ve kıskançlıklarının onları yönlendirdiği şekilde Tanrı'dan isterler. Tanrı'ya kıskançlık ve çekişmeye sebep olan duygularla yaklaşanlar dualarına cevap alamıyorlar. Böyle bir

durumda böyle kişiler dünyasallığın, açgözlülüğün, çekişmenin en uygun yeri haline geliyorlar. “Bir şey arzu ediyorsunuz” ifadesinden sonra gelen ‘öldürme, kıskanma çekişme ve Tanrı’dan dilememe’ durumu aynı zamanda duasızlık Tanrı’nın insandan yüz çevirmesi konusuna da dikkat çekmektedir:

İşaya 43:22 "Ne var ki, ey Yakup soyu,
Yakardığın ben değildim,
Benden usandın, ey İsrail.

İşaya 64:7 Adınla sana yakaran, sana tutunmak için çaba gösteren yok;

Çünkü bizden yüz çevirdin,
Suçlarımız yüzünden bizi tükettin.

Daniel 9:13 Musa'nın Yasası'nda yazıldığı gibi, bütün bu yıkımlar başımıza geldi. Buna karşın, ey Tanrımız RAB, suçumuzdan dönüp senin gerçeklerine yönelerek lütfunu dilemedik.

(4:2) ayet bize “bir şey arzu ediyorsunuz ama dilemiyorsunuz” diyor. O halde “bir şey arzu ediyorsunuz” ifadesi “Mesihsiz diliyorsunuz, Tanrı'nın yüreğine uygun dilemiyorsunuz; düşmüş benliğinize göre istiyorsunuz” düşüncesini ima etmektedir (Yuhanna 16:23-24). Kişilerin bu şekilde benlik arzularının peşinden gitmesinin sonucunu 5:1-5 ayetlerinde görüyoruz (I.Timoteyus 6:9-10).

O halde “bir şey arzu ediyorsunuz, elde edemeyince adam öldürüyorsunuz, kıskanıyorsunuz, kavga ediyorsunuz, çünkü Tanrı'dan dilemiyorsunuz” diyen bu ayet, kişilere bir çözüm de öneriyor: Tanrı'dan dileyin (Luka 11:9-13).

Tanrı'dan dileyin (*Tanrı'nın ve Mesih'in kulu olan birine* yaraşır şekilde dileyin); ve esas ihtiyaçlarınız için mi diliyorsunuz yoksa dünyasal arzularınızın sizi sürüklediği şekilde mi istiyorsunuz, bunun farkında olmak için bilgelik dileyin:

1:5 İzinizden birinin bilgelikte eksiği varsa, herkese cömertçe, azarlamadan veren Tanrı'dan istesin; kendisine verilecektir.

Yani samimi inanç sahibi kimseler için Tanrı'dan istemek, yani dua etmek konusu aynı zamanda bilgelik konusudur. O halde yaşamlarımızdaki sıkıntılara ve zorluklara bakmalı, alçakgönüllülikle yenilenmeyi aramalıyız, pişmanlıkla Tanrı'da tövbe etmeli, yaşamlarına zorluk ve sıkıntı getirdiğimiz insanlara gidip bağışlanma dilemeliyiz. Böylece ihtiyaçlarımızı bildiği ve bizleri göğün kuşlarından daha fazla kayırdığını bilerek Tanrı'dan bilgelik dilemeli, O'nun Egemenliğini ve doğruluğunu aramalıyız.

4:3 Dilediğiniz zaman da dileğinize kavuşamıyorsunuz. Çünkü kötü amaçla, tutkularınız uğruna kullanmak için diliyorsunuz.

Tanrı (1:13) *kavgaların, çekişmelerin kaynağı olan bedenün üyelerinde savaşı tutkulara göre* (4:1), *kıskanma, çekişme ve kavga* (4:2) düşüncesinden beslenen, kötü arzulara göre yapılan dileklere cevap vermiyor. Dünyasal tutkular ile ya da Tanrı'ya düşman olan benliğin arzuları ile dua etmek, Ruh'a dayanmayan bir davranış olur; ve Ruh'a karşıt olarak istemek (Galatyalılar 5:17) olur.⁷²

⁷² Bu da bize 'kimden ve nasıl dilemek' konusunu hatırlatmaktadır (Luka 11:9-13, Yuhanna 16:24).

Romalılar 14:23 Ama bir yiyecekten kuşkulanan kişi o yiyeceği yerse yargılanır; çünkü imanla yemiyor. İmanla yapılmayan her şey günahdır.

İbraniler 11:6 İman olmadan Tanrı'yı hoşnut etmek imkânsızdır.⁷³ Tanrı'ya yaklaşan, O'nun var olduğuna ve kendisini arayanları ödüllendireceğine iman etmelidir.

I.Yuhanna 3:21-22 Sevgili kardeşlerim, yüreğimiz bizi suçlamazsa, Tanrı'nın önünde cesaretimiz olur ve O'ndan her ne dilersek alırız. Çünkü O'nun buyruklarını yerine getiriyor ve O'nu hoşnut eden şeyleri yapıyoruz.

I.Yuhanna 5:14 Tanrı'nın önünde güvenimiz şu ki, O'nun isteğine uygun ne dilersek bizi işitir.

Romalılar 7:5 ayeti “*benliğin denetimindeyken, günah tutkuları bedenimizin üyelerinde etkindi, böylece ölüme götüren meyveler verdik*” diyor (Romalılar 7:23).

Diğer yandan itaatsizlik (Tesniye 1:45), gizli günahlar (Mezmur 66:18), merhameti ihmal etmek (Meseller 21:13), Tanrı'nın uyarılarına ilgisiz kalmak (Meseller 1:23, 28), Kutsal Yasa'yı önemsememek (Meseller 28:9), kan dökücülük (İşaya 1:15), adaletsizlik (İşaya 59:2), inatçılık (Zekeriya 7:13) ve kararsızlık (Yakup 1:6-7) gibi durumlar da Tanrı'nın duaları cevaplamadığı durumlardır.

⁷³ Mezmur 18:41 Feryat ettiler, ama kurtaran çıkmadı; RAB'bi çağırdılar, ama O yanıt vermedi.

4:3 / WUI.193 dördüncü ricada ne için dua ediyoruz? Dördüncü rica (Bugün bize gündelik ekmeğimizi ver) hem Adem'de hem de kendi hayatımızda günahlı olduğumuzu, böylece bu yaşamın bütün bereketlerini yitirdiğimizi Tanrı tarafından bunlardan mahrum edildiğimizi, bunların bizi hayatta tutmak için yeterli olmadığını, kendi iyiliğimizle ya da yeteneklerimizle bunları sağlayamayacağımızı ortaya koyuyor. Bunları yasal olmayan bir şekilde arzuluyor, elde ediyor ve diğer tüm insanların Tanrı'nın sağlayışına dayanarak günlük ekmeğimizi yasal yollardan karşılıksız olarak sağlaması için dua ediyoruz. Babamız olan Tanrı, bize günlük ihtiyacımızı en iyi şekilde karşılayacak, bizleri bereketleyerek bunları kutsal ve uygun bir şekilde kullanmamızı sağlayacaktır. O'nun sağlayışından hoşnut olmalı, Tanrı'nın bize sağladıklarının dışında kalan şeyleri kabul etmemeliyiz.

(4:3) *"Bir şey arzu ediyorsunuz ama Tanrı'dan dilemiyorsunuz"* diyen 4:2 ayetinden sonra bu ayete bakarsak, *"Tanrı'dan dilemezseniz alamazsınız; Tanrı'ya yaraşır bir şekilde dilemiyorsanız benliğinizin tutkularına göre diliyorsunuzdur"* şeklinde bir düşünce ifade edilmektedir. Açıktır ki, Tanrı kötü amaçla yapılan dualara cevap vermez (Meseller 21:27). Diğer yandan Tanrı'yı ve Kutsal Sözleri'ni doğru bilmeyen kimseler gerçekte Tanrı'dan ne dilediğini bilmeyen kimselerdir (Matta 20:21-22).

Bedenin üyelerinde savaşılan tutkuların kavgaların ve çekişmelerin kaynağı (4:1) olduğunu tekrar hatırlarsak, "kötü amaçla, tutkularınız uğruna kullanmak için diliyorsunuz" diyen bu ayet bize bazen nasıl karmaşık düşüncelerle (ya da düşüncesizce) dua ettiğimizi hatırlatmalıdır. Kaybolan Oğul meselindeki evdeki kardeşin tutumunu hatırlayın: bu kişi bir

günahkarın (kendi kardeşinin) tövbe etmesine ve kurtulmasına sevinemiyordu –Luka 15:28-30.

Demek ki, kötü amaçlara ve dünyasal tutkulara odaklanmak kişinin ruhani hayatına, duasızlık veya yanlış dua veya Tanrı'nın düşüncesinden uzaklaşma getiriyor.

4:4 Siz ey vefasızlar, dünya ile dostluğun Tanrı'ya düşmanlık olduğunu bilmiyor musunuz? Dünya ile dost olmak isteyen, kendini Tanrı'ya düşman eder.

4:1-4; 3:14-17 ayetlerini I.Petrus 1:14; 2:11; 4:2-3; II.Petrus 2:18 ayetleri ile birlikte değerlendirin.

Tanrı'ya düşmanlığın (Romalılar 8:7) yargılanacağını yaratılışın en başından biliyoruz (Mezmur 73:27, İşaya 57:3, 13):

Tekvin 3:15 Seninle kadını, onun soyuyla senin soyunu birbirinize düşman edeceğim. Onun soyu senin başını ezecek, Sen onun topuğuna saldıracaksın.

Böylece dünyanın neden Mesih'ten nefret ettiğini (Yuhanna 15:23-24) biliyoruz: çünkü Mesih, dünyanın yaptıklarının kötü olduğuna tanıklık etmiştir (Yuhanna 7:7). Bu da '*dünyadan olan*' ve '*göksel olan*' ayrımını hatırlatmaktadır (Yuhanna 15:19; 17:14). Öyleyse '*dünya ile dostluğun Tanrı'ya düşmanlık*' olması, yaratılışın başında ilk günah ve düşüşten beri belli olan, Mesih'ten taraf ve şeytandan taraf arasında kalamayacağımızı, ya bir taraftan ya öbür taraftan olduğumuzu hatırlatmalıdır. Bu durumda mektubun okuyucuları nasıl ciddi bir durum içinde

olduklarını gözden geçirmeliydiler, çünkü bu konu ölüm ve yaşam konusudur.

(4:4) Günahın getirdiği zihin körlüğünün bir diğer yansıması da budur: **Tanrı'ya düşmanlık** (Tekvin 3:15 *krş.* Romalılar 8:7; 1:28-30, Efesliler 4:18-19, Koloseliler 1:21)...

Benliğin getirdiği gurur yüzünden bazı insanlar Tanrı'yı sevdiklerini ve Tanrı'ya dost olduklarını düşünürler. Ancak Tanrı Sözü ile yaşamlar sınandığında yüreğin merkezinde Tanrı mı, dünya mı olduğu meydana çıkacaktır (II.Timoteyus 3:4-5, I.Yuhanna 2:15-16, *krş.* Galatyalılar 1:10).

Bu ayette “*vefasızlar*” olarak tercüme edilen kelime ‘*eşini aldatan biri*’ için kullanılan zina eden kişiyi tanımlıyor. Böylece 4:2 ayetindeki “*kıskanıyorsunuz*” şeklinde vurgu yapılırken, Tanrı'yı terk eden, Tanrı'yı dünya ile aldatan vefasızlık, 4:1, 3 ayetlerinde de *bedende savaşılan tutkular* olarak dile getirilmiştir.

Bu durumda Tanrı kendisine düşman olarak yaşayanlara “*vefasızlar*” diyerek halen sesleniyorsa, Tanrı'nın ne kadar lütufkar olduğunu düşünmemiz; ve bu çağrıyı alçakgönüllülikle cevaplamamız gerekir.

4:5 Sizce Kutsal Yazı boş yere mi şöyle diyor:
«*Tanrı, içimize koyduğu ruhu kıskançlık derecesinde arzu eder.*»⁷⁴

Kutsal Kitap'ın Tanrısı, halkının arasında yaşamak isteyen Tanrı'dır (Hezekiel 43:9):

⁷⁴ Bizdeki (içimizdeki) konut kuran Ruh kıskançlıkla arzu eder mi?

II.Korintliler 6:16 Tanrı'nın tapınağıyla putlar uyuşabilir mi? Çünkü *biz yaşayan Tanrı'nın tapınağıyız. Nitekim Tanrı şöyle diyor: "Aralarında yaşayacak, Aralarında yürüyeceğim. Onların Tanrısı olacağım, Onlar da benim halkım olacak."*

Kutsal Kitap'ın Tanrısı aynı zamanda kıskanç bir Tanrı'dır (Tesniye 4:24; 6:15). Tanrı, kendi halkına Kutsal Ruh'u vererek onlarla özel bir yakınlık ve ilişki içinde olmak istemiştir.

Öyleyse Tanrı kendi halkının dünyadan ayrılmış olarak yaşamasını istiyor. Ve halkına olan bu özel ilgisinden dolayı kilise topluluğunu, kendilerine sözünü gönderdiği kimseleri *'ilahlar'* diye adlandırıyor (Yuhanna 10:35).

Tanrı anlaşmasal bir sevgi ve yakın ilişki içinde olmak istediği halkının dünyasallığa bağlanmasına bu yüzden *"vefasızlık (ait olduğu kişiyi aldatmak)"* diyerek bir uyarı ve yargı sözü kullanıyor.

Tanrı'nın halkına yönelik bu ilgisine karşılık insanların dünyaya olan ilgisi, insanların Tanrısal (göksel) olmayan şeyleri kıskanması ve bunların peşinden gitmesi (3:14-16; 4:1-4); Tanrı'nın yargısını (5:5) getirecektir.

(4:5) 4:4 ayetindeki *"vefasızlar"* sözü sanki bu ayette daha da anlamını buluyor. Tanrı kendisini dünyanın dostluğu ile aldatanları tekrar kendisine çağırıldığını *'kıskançlık ile kendisi için arzu etme'* şeklinde bir ifade ile belli ediyor. Bu yaklaşım bize Tanrı'nın sıklıkla düşüş yaşayan eski İsrail'i çağırmasını hatırlatıyor (Yeremya 3:14, 20).

Tanrı ile İsrail halkının arasında olması gereken ilişki, özel bir yakınlık, birlik, bütünleşme anlamına gelen evlilik ile simgeleniyor. Ve bu evlilik simgesi Tanrı'nın antlaşmasına dayanmaktadır (Yeremya 31:31-33). Tanrı'nın bir antlaşma ile kendi halkını diğer uluslardan kendisine ayırması (Yuhanna 10:35)...

4:6 Yine de bize daha çok lütfeder. Bu nedenle Yazı şöyle diyor:«Tanrı kibirlilere karşıdır, ama alçakgönüllülere lütfeder.»

Böylece yargı uyarısı yanında bağışlanma lütfu da verilmektedir (Matta 23:12). *Alçakgönüllülük* Mesih'in karakteridir ve Mesih'te bilebileceğimiz bir karakterdir (Matta 12:19, Filipililer 2:6-7):

Matta 21:5 Siyon kızına deyin ki, 'İşte, alçakgönüllü Kralın, Eşeğe, evet sıpaya, Eşek yavrusuna binmiş Sana geliyor.'

Ve Tanrı kendi halkının dünyaya değil göksel olana benzetmesini istemektedir (Meselle 29:23, Matta 11:29).

I.Petrus 2:21 Nitekim bunun için çağrıldınız. Mesih, izinden gidesiniz diye uğrunuza acı çekerek size örnek oldu.

22 "O günah işlemedi, ağzından hileli söz çıkmadı."

23 Kendisine sövüldüğünde sövgüyle karşılık vermedi, acı çektiğinde kimseyi tehdit etmedi; davasını, adalettele yargılayan Tanrı'ya bıraktı.

Lütuf da Mesih'te olanlara (alçakgönüllülükte olanlara) verilecektir (Meseller 3:34):

Matta 23:12 Kendini yücelten alçaltılacak, kendini alçaltan yüceltilecektir (Luka 18:14).

Meseller 22:4 Alçakgönüllülük ve RAB korkusunun ödülü:

Zenginlik, onur ve yaşam (15:33).

İşaya 57:15 Yüce ve görkemli Olan, Sonsuzlukta yaşayan, adı Kutsal Olan diyor ki, "Yüksek ve kutsal yerde yaşadığım halde, Alçakgönüllülerle, ezilenlerle birlikteyim. Yüreklerini sevindirmek için ezilenlerin yanıdayım.

(4:6) 3:1-13 ayetlerinde Yakup dil konusuna değinip dili nasıl kötülük için kullandığımızı –*kötülüğe nasıl meyilli olduğumuzu göstermişti*; 3:13-18 ayetlerinde insana kin, kavga, çekişme yönünü göstererek, insanın nasıl kötü ve günahkar olduğunu göstermiş; 4:1-4 ayetlerinde de konuyu devam ettirip, insanın insan ile olan kavga, çekişme, kıskançlık durumunun arkasında olan şeyin Tanrı'ya düşmanlık olduğunu göstermişti. 4:5 ayetine gelince insanın insanla ve insanın Tanrı ile barışmasının yolunun açık olduğunu gösterdi. Tanrı'nın bu düşmüş insanı nasıl özleyip çağırdığını hatırlattı. 4:6 ayeti de bu çağrının devamıdır –Tanrı sizi, günahkar insanı çağırıyor (4:5); neden? Çünkü Tanrı lütufkardır, bağışlayandır (4:6, Mezmur 138:6).

Öyleyse bu ayetin "*alçakgönüllü olun*" çağrısı hem bir davet (Matta 11:28-30) hem de uyarıdır (Meseller 18:12, Eyüp 22:29). Tapınağa dua etmeye giren vergi görevlisi ve Ferisiyi hatırlayın, bu iki kişiden hangisi Mesih'ten bağışlanma güvencesi almıştı (Luka 18:9-13, 14)?

4:7 Bunun için Tanrı'ya bağımlı olun. İblis'e karşı direnin, o da sizden kaçacaktır.

Şeytana karşı durabilme (Efesliler 4:27; 6:11-12) yolumuz sadece Tanrı'ya bağımlı (Eyüp 1:20-21; 42:1-6) olmaktadır.

(4:7 / WÜİ.104) *Tanrı'ya bağımlı olmak*, Tanrı'yı, tek gerçek Tanrı ve bizim Tanrımız olarak bilmek, bu gerçeğe uygun şekilde düşünerek, saygı duyarak, O'nu severek, O'ndan korkarak O'na tapınmak ve yüceltmek; O'na güvenmek, O'nda ümit etmek, O'ndan zevk almak, O'nu çağırmak, tüm övgü ve şükranı O'na yükseltmek, tüm varlığımızla tüm itaati O'na sunmak ve boyun eğmek; O'nu hoşnut etmek için her şeyde dikkatli olmak, alçakgönüllü bir şekilde O'nunla yürümektir.

Böylece şeytanı Kutsal Kitap'ta açıklandığı şekilde, onu iyi tanımalıyız; ve şeytanın işlerine karşı uyanık durmalıyız (II.Korintliler 2:11). Şeytana, dünyanın ayartılarına ve yalanlarına, benliğin tutkularına **“Mesih”** ismiyle karşı çıkmalıyız.

3:17, 4:1-2 ayetleri ışığında 4:7 ayetine baktığımızda, eğer kilisenin disiplinine, öğretisine ve yönetimine karşı gelirsek, kötü ve katı duyguların bizi yıpratmasına fırsat tanır sak şeytanın zafer kazanmasına müsaade etmiş oluruz. Benliğimizin ve dünyasallığımızın ruhani hayatımızın önüne geçmesine müsaade ettiğimizde ise bağışlamada zorluklarla karşılaşırız ki, bu da şeytanın oyunlarıdır:

Luka 22:31 «Simun, Simun, Şeytan sizleri buğday gibi kalburdan geçirmek için izin almıştır.

II.Korintliler 4:4 Tanrı'nın görüntüsü olan Mesih'in yüceliğini bildiren müjdenin ışığı imansızların üzerine doğmasını diye bu çağın ilahı onların zihinlerini kör etmiştir (I.Petrus 5:8).

(4:7) 'Tanrı'ya bağımlı olma ve şeytana direnme' yolumuzun merkezinde Mesih olmalıdır (Matta 4:3-11).

Kutsal Yazı boş yere mi şöyle diyor: "Tanrı sizi istiyor – O'na dönmenizi bekliyor (4:5); kibirden dönün, alçakgönüllü olun, Tanrı lütfu ile sizi kurtarmak istiyor (4:6)." Bunun için Kutsal Yazı boş yere mi şöyle diyor: "Tanrı'ya bağımlı olun ki (İbraniler 12:9), iblise direnebilirsiniz (4:7, I.Petrus 5:8)."

Kutsal Yazı boş yere mi şöyle diyor: "kavga ve çekişme (4:1), kıskanma ve öldürme (4:2), kötü amaçların peşinden giden tutkular (4:3) ile bir şey dilemek ile 'Tanrı'dan dilemek' aynı şey değildir."

Öyleyse bilgelik dilemek de (1:5) Tanrı'ya bağımlı olmanın ve şeytana karşı direnmenin bir yoludur.

4:8 Tanrı'ya yaklaşın, O da size yaklaşacaktır. Ey günahkârlar, ellerinizi günahattan temizleyin. Ey kararsızlar, yüreklerinizi paklayın.

4:7-8 ayetleri Tanrı'nın düşmüş yaşayan İsrail'i kendisine çağırmasını hatırlatıyor (II.Tarihler 15:2, Malaki 3:7):

Zekeriya 1:3 Bu nedenle halka de ki, 'Her Şeye Ege-
men RAB, bana dönün, ben de size dönerim diyor.

I.Tarihler 28:9 "Sen, ey oğlum Süleyman, babanın Tanrısı'nı tanı. Bütün yüreğinle ve istekle O'na kulluk et. Çünkü RAB her yüreği araştırır, her düşüncenin ardındaki amacı saptar. Eğer O'na yönelirsen, kendisini sana buldurur. Ama O'nu bırakırsan, seni sonsuza dek reddeder.

Tanrı'ya bağımlı olun, Tanrı'ya yaklaşın (İbraniler 12:9):

Matta 11:29 Boyunduruğumu yüklenin, benden öğrenin. Çünkü ben yumuşak huylu, alçakgönüllüyüm. Böylece canlarınız rahata kavuşur.

Mezmunur 73:28 Ama benim için en iyisi Tanrı'ya yakın olmaktır;

Bütün işlerini duyurayım diye

Sığınak yaptım Rab Yahve'yi kendime (145:18).

İbraniler 10:22 Buna göre yüreklerimiz kötü vicdandan arınmış ve bedenimiz temiz su ile yıkanmış olarak, imanın verdiği tam güvenceyle, yürekten bir ıçtenlikle Tanrı'ya yaklaşalım.

İblis'e direnin (Matta 4:3-11):

Efesliler 4:26 Öfkelenin, ama günah işlemeyin. Öfkенizin üzerine güneş batmasın.

27 İblis'e de fırsat vermeyin.

Efesliler 6:11 İblis'in hilelerine karşı durabilmek için Tanrı'nın sağladığı bütün silahları kuşanın.

I.Petrus 5:8 Ayık ve uyanık olun. Düşmanınız İblis, yutacak birini arayarak kükreyen aslan gibi dolaşiyor.

9 Dünyanın her yerindeki kardeşlerinizin aynı acıları çektiğini bilerek imanda sarsılmadan İblis'e karşı direnin.

yüreklerinizi paklayın (Hezekiel 18:31; 36:25-26):

Mezmur 51:6 Madem sen gönülde sadakat istiyorsun,
Bilgelik öğret bana yüreğimin derinliklerinde.
7 Beni mercanköşkotuyla arıt, paklanayım,
Yıka beni, kardan beyaz olayım.
10 Ey Tanrı, temiz bir yürek yarat,
Yeniden kararlı bir ruh var et içimde.

ellerinizi yıkayın (İşaya 1:15-16, Eyüp 16:17, Mezmur 18:20; 24:4-5):

Mezmur 26:6 Suçsuzluğumu göstermek için ellerimi yıkar,
Sunacağının çevresinde dönerim, ya RAB.

İnananlar, iman ve tövbe ile Tanrı'ya boyun eğerek, kendilerini düzelterek, dünyasallığın ve iblisin işleri reddederek ilahi bilgeliği arayıp; kavga, çekişme ve kıskançlıktan kaçınmalıdır [*Tanrı'ya yakın olmaya çalışmalıdır*]. Diğer yandan 4:1-4 ayetlerine çözüm olarak 4:5-10 ayetleri gelmektedir. Bunları Tanrı'yı tanımak (4:5-6), Tanrı'ya itaat etmek (4:7-8) ve Tanrı'ya tapınmak (4:8-10) şeklinde özetleyebiliriz. Ters bir durum dünyasallık ve benliğin tutkuları ile dilemeyi (4:2), duaların kabul edilmediği (1:7-8) bir durumu getirmektedir (4:3, İşaya 1:15):

İşaya 29:13 Rab diyor ki, "Bu halk bana yaklaşır
Ağızlarıyla, dudaklarıyla beni sayar,
Ama yürekleri benden uzak.
Benden korkmaları da
İnsanlardan öğrendikleri buyrukların sonucudur.

(4:7-8 / WÜ.104) ilk emirde (*Karşımda başka ilahların olmayacak*) şart koşulan sorumluluklar, Tanrı'yı, tek gerçek Tanrı ve bizim Tanrımız olarak bilmek ve ikrar etmek; ve bu gerçeğe uygun şekilde düşünerek, derin derin düşünerek, hatırlayarak, büyük saygı duyarak, hürmet ederek, hayranlık duyarak, O'nu seçerek, severek, arzulayarak, O'ndan korkarak O'na tapınmak ve yüceltmek; O'na inanmak; O'na güvenmek, O'nda ümit etmek, O'ndan zevk almak, O'nda sevinmek; O'nu hararetle istemek; O'nu çağırarak, tüm övgü ve hamdı O'na yükseltmek, tüm varlığımızla tüm itaati O'na sunmak ve boyun eğmek; O'nu hoşnut etmek için her şeyde dikkatli olmak, ve her hangi bir şeyde hoşnutsuz olduğunda üzüntüyle dolmak; ve alçakgönüllü bir şekilde O'nunla yürümektir.

(4:8) İşaya 29:13 ayetini tekrar hatırlayalım. Bu ayet özetle şunu anlatıyor: İsrail halkı Rab'be yaklaşır dua, dilek, itiraf, övgü sunuyor; ancak yürekleri Tanrı'dan uzak, Tanrı'dan değil de insandan korkuyorlar; Tanrı'yı Sözünde açıkladığı şekilde değil de, insanların öğretilerine düşünüp, imanı da o şekilde yaşıyorlar. Yani Tanrı'nın var olduğunu biliyorlar; ama kutsallık, paklık, alçakgönüllülük, adalet v.s. şeyleri kendi bedenlerinde savaşan tutkularından dolayı yaşamıyorlar. Ayetin "ey kararsızlar" ifadesi tam da böyle kimseleri ifade ediyor. Yani doğru yolu bildikleri halde yapmayan, yan-

lış olduğunu bildikleri yoldan giden; böylece iki farklı yolu birden takip eden bir durum ortaya çıkıyor.

Kutsal Yazı boş yere mi şöyle diyor: "Bulma fırsatı varken RAB'bi arayın, Yakındayken O'na yakarın. Kötü kişi yolunu, Fesatçı düşüncelerini bıraksın; RAB'be dönsün, merhamet bulur, Tanrımız'a dönsün, bol bol bağışlanır (İşaya 55:6-7) –Tanrı'ya yaklaşın, çünkü O size yakındır."

Kutsal Yazı boş yere mi şöyle diyor: "Tanrı'ya yaklaşın, O da size yaklaşacaktır (Hoşeya 6:1-3)."

İbraniler 7: 19Çünkü Yasa hiçbir şeyi yetkinleştirmede ve onun yerine, aracılığıyla Tanrı'ya yaklaştığımız daha iyi bir ümit bize getirilmiştir.

20Ve o derece ki bu, ant içilmeden de olmamıştır; çünkü onlar ant içilmeden kâhin olmuşlardır;

21Ama O, kendisine: "Rab ant etti ve kararından dönmez, sen sonsuza dek kahinsin" diye ant içerek söyleyen Tanrı'nın aracılığıyla kâhin olmuştur;

22İsa, bundan da öte daha iyi bir **antlaşmanın güvencesi** olmuştur.

Kutsal Yazı boş yere mi şöyle diyor: ellerinizi temizleyin, yüreklerinizi paklayın (4:8 krş. Matta 15:1-3, 23:13-28, II.Korintliler 6:16-7:1).

4:9 Kederlenin, yas tutup ağlayın. Gülüşünüz yasa, sevinciniz üzüntüye dönüşsün.

10 Rab'bin önünde kendinizi alçaltın, O da sizi yüceltecektir.

Kederlenin, yas tutup ağlayın (5:1):

Gerçek tövbe⁷⁵ kendisini pişmanlıkla, yanlış yapmanın acısı ile Tanrı'ya dönüş olarak, O'nun Egemenliğini özlemek olarak gösterir.⁷⁶

Matta 3:1-2 O günlerde Vaftizci Yahya ortaya çıktı. Yahudiye çölünde şu çağrıda bulunuyordu: «**Tövbe edin! Göklerin Egemenliği yaklaşmıştır.**»

Luka 13:2 İsa onlara şöyle karşılık verdi: «Böyle acı çeken bu Celilelilerin, diğer bütün Celilelilerden daha mı çok günahlı olduğunu sanıyorsunuz?»

3 Size hayır diyorum. Ama tövbe etmezseniz, hepiniz böyle mahvolacaksınız.

Elçilerin İşleri 3:19-20 Öyleyse, günahlarınızın silinmesi için tövbe edin ve Tanrı'ya dönün. Öyle ki, Rab size yenilenme fırsatları versin ve sizin için önceden belirlenmiş olan Mesih'i, yani İsa'yı göndersin (8:22; 17:30; 26:20).

WIA.XV/2. Tanrı Yasası'nın kutsal ve doğru doğasına karşıt olan günahlarının teşkil ettiği tehlikeyi ve ayrıca bunların pisliğini ve iğrençliğini göremeyip, hissedemeyen bir günahkar bu tövbe sayesinde; ve O'nun tövbekarlara gösterdiği Mesih'teki merhame-tinin bilincine vardığında, işlediği tüm günahlar için

⁷⁵ Vaftizci Yahya'nın, İsa Mesih'in ve havarilerin çağrısının paralellğine dikkat edin.

⁷⁶ **İşaya 22:12** Rab, Her Şeye Egemen Yahve O gün sizi ağlayıp yas tutmaya, Saçlarınızı kesip çul kuşanmaya çağırdı. 13 Oysa siz keyif çatıp eğlendiniz, "Yiyelim, içelim, nasıl olsa yarın öleceğiz" diyerek Sığır, koyun kestiniz, Et yiyip şarap içtiniz. **Yoel 2:12** RAB diyor ki, "Şimdi oruç tutarak, ağlayıp yas tutarak Bütün yüreğinizle bana dönün.

büyük üzüntü duyarak ve nefret ederek bu günahları bırakıp Tanrı'ya döner ve O'nun buyruklarının gösterdiği yolların hepsinde O'nunla birlikte yürümeyi amaçlar ve bu konuda gayret gösterir.

3:14-16; 4:1-4 ayetlerinde anlatılan kişilerin içinde buldukları durum aslında çok acılı ve sıkıntı bir durumdur. İnsanlar her karşılaştıkları kıskançlık, çekişme durumunda dünyasal bilgelerine ve benliğin arzularına uyararak intikam almaya, savunmaya geçerler; ve karşı tarafı böylece yaralamaya çalışırlar. Yaralanan taraf tekrar intikam almaya çalışır ve bu böylece devam eder. Yakup'un çözüm önerisi ise göksel bilgiğe bakmaktır (3:17-18). Böylece kıskançlık, kavga, öldürme ile devam eden acılı sürecin ne kadar kötü olduğunu göstermeye çalışır. Ve Tanrı'nın lütfü dolu bağışlayıcılığından söz eder (4:4-5). Böylece insanlar Tanrı'ya samimi bir şekilde yaklaşmalıdırlar (4:7-8).

9. ayette Tanrı'ya samimi bir şekilde yaklaşanların karşılaştıkları şeyi görürüz: bunlar, kötü ve acılı giden bir yaşam içinde doğruluğu, paklığı özlemenin samimi gözyaşlarıdır; bunlar, benliğin tutkularının ve dünyasal bilgeliğin kişiyi getirdiği Tanrı'ya düşmanlık (4:4) ve diğer bütün günahlar için olan tövbenin yasası ve gözyaşlarıdır (Mezmun 126:5-6, Matta 5:4):

II.Korintliler 7:10 Tanrı'nın isteğiyle çekilen acı, kişiyi kurtuluşla sonuçlanan ve pişmanlık doğurmayan tövbeye götürür. Dünyanın acılarıysa ölüm getirir.

11 Bakın bu acılar, Tanrı'nın isteğiyle çektiğiniz bu acılar sizde ne büyük ciddiyet, paklanmak için ne bü-

yük istek yarattı! Sizde ne büyük öfke, korku, özlem, gayret ve suçluyu cezalandırma arzusu uyandırdı! Bu konuda her bakımdan masum olduğunuzu kanıtladınız.

Ve bu yas ve alçalış aynı zamanda kişinin kendi günahından başka, diğerlerinin günahı için duyulan acının da yasıdır; Tanrı'nın sevgisinin ve Tanrı'nın doğruluğunun bütün yeryüzünü kapladığı günü özleyerek şimdiki dünyaya bakınca görülen günah, isyan ve itaatsizlikler için duyular kederin gözyaşdır:

Mezmur 119:136 Oluk oluk yaş akıyor gözlerimden,
Çünkü uymuyorlar yasana.

Mezmur 85:10 Sevgiyle sadakat buluşacak,
Doğrulukla esenlik öpüşecek.
11 Sadakat yerden bitecek,
Doğruluk gökten bakacak.

5:1-5 ayetlerine bakınca, olacakları görüp tövbe ve alçalış ile, *gözyaşı ile Rab'be dönmek* konusu, durumun ne kadar acil olduğu göstermektedir:

Vaiz 7:1 İyi ad hoş kokulu yağdan,
Ölüm günü doğum gününden iyidir.
2 Yas evine gitmek, şölen evine gitmekten iyidir.
Çünkü her insanın sonu ölümdür...
3 Üzüntü gülmekten iyidir,
Çünkü yüz mahzun olunca yürek sevinir.
4 Bilge kişinin aklı yas evindedir,
Akılsızın aklıysa şenlik evinde.

5 Bilgenin azarını işitmek,
Akılsızın türküsünü işitmekten iyidir.

Adlarımızın Tanrı'nın avucunda yazılmış olması; adlarımızın Mesih'in kutsal adı ile korunması iyidir. Ölümü, dolayısı ile Tanrı ile yüzleşmeyi ve yargı gününü düşünerek günahlardan pişmanlık iyidir... Çünkü 10. ayet açıkça teselli vaat etmektedir.

4:6-7 ayetlerindeki ifade 10. ayette benzer şekilde hatırlatılıyor. Ancak burada 'yüceltilme' 6. ayetteki 'lütufl edilmenin' anlamını biraz daha açıyor. Halkı için aracılık eden Mesih aynı zamanda halkının yüceliğidir ve iman edenler olarak bizler Mesih'in yüceliğine paydaş kıldık (İşaya 55:4-5, I.Korintliler 1:30). Rab'bin önünde kendisini alçaltanlar (4:6-7, Matta 23:12) yüceltileceklerdir (lütufl bulacaklardır –Luka 18:14, I.Petrus 5:6):

Mezmur 27:6 O zaman çevremi saran düşmanlarıma karşı
Başım yukarı kalkacak,
Sevinçle haykırarak kurbanlar sunacağım
O'nun çadırında,
O'nu ezgilerle, ilahilerle öveceğim (28:9; 147:6).
30:1 Seni yüceltmek istiyorum, ya RAB, Çünkü beni kurtardın,
Düşmanlarımı bana güldürmedin (113:5-9).

(4:9-10) Kederlenip ağlamak, Tanrı'nın, doğruluk uğruna acı çekenlerin bereketleneceği vaadini hatırlatmaktadır (Matt 5:4, Mezmur 119:67, 71):

Mezmun 126:5 Gözyaşları içinde ekenler,
Sevinç çığlıklarıyla biçecek;
6 Ağlayarak tohum çuvalını taşıyıp dolaşan,
Sevinç çığlıkları atarak demetlerle dönecek.

Luka 16:19-31 ayetlerindeki zengin adam ve yoksul Lazar'ın hikayesi aslında bu ayete iyi bir örnek oluyor: pahalı giysiler giyen zengin adam bolluk içinde her gün eğlenirdi. Her tarafı yara içinde olan Lazar ise yoksul biriydi, zengin adamın sofrasından düşen kırıntılarla karnını doyurmaya can atardı. Bir yandan da köpekler gelip onun yaralarını yalardı. Özet olarak, Lazar'ın zor bir hayatı vardı. Ancak bir gün bu iki adam da öldüler. Sonra ne oldu (Mezmun 113:7-8)?

Luka 16:25 "İbrahim, 'Oğlum' dedi, 'Yaşamın boyunca senin iyilik payını, Lazar'ın da kötülük payını aldığını unutma. Şimdiyse o burada teselli ediliyor, sen de azap çekiyorsun.

Böylece doğruluk uğruna acı çekenlerin Tanrı'da nasıl bereketleneceği açıktır.

Tanrı'nın antlaşmasal bir sevgi ile halkını kendisine çağırıldığını hatırlarsak (4:5, Yeremya 31:9, 13), bu dönüşün tövbe ve iman adımı olduğu açıktır.

Diğer yandan 10. ayetin alçakgönüllülük çağrısına baktığımızda 4:6-7 ayetleri de benzer bir şekilde Rab önünde alçalışı talep ediyor (I.Samuel 2:9). Ve bu alçalışın Tanrı'da yüceltilme ile cevaplanacağı vaadi bizleri Rab'be şükretmeye teşvik ediyor (Mezmun 28:9; 27:6; 30:1).

4:11 Kardeşlerim, birbirinizi ermeyin. Kardeşini yeren ya da kardeşini yargılayan kimse, Yasa'yı yermiş ve Yasa'yı yargılamış olur. Ama Yasa'yı yargılarsan, Yasa'nın uygulayıcısı değil, yargılayı-

cısı olmuş olursun (3:6).

Birini yermenin Kutsal Yasa'ya karşı gelmek olduğunu söyleyen Yakup, daha önce de Yasa'ya karşı suç işler duruma düşmeyelim diye uyarıda bulunmuştu (2:6-10). Bu ayete bakarak Yakup *dışsal* ya da *dünyasal yasa* yerine özgürlük yani göksel yasa ile yürüyenlerin (1:22-23) bereketleneceğini söylemiştir:

1:25 Oysa mükemmel yasaya, özgürlük yasasına yakından bakıp ona bağlı kalan, unutkan dinleyici değil de etkin uygulayıcı olan kişi, yaptıklarıyla mutlu olacaktır.

4:11 ile 1:25 ayetlerini yan yana tek bir ayet gibi okuyunca mesaj daha da açık oluyor.

birbirinizi yermeyin

Yermek (kara çalmak) katı bir duygudur ve kıskançlık duygusuyla ilişkilidir. Böylece insan ilişkilerine zarar verir, kilisede birlik ve paydaşlığa karşıt bir durum oluşturur.

Yermeyin (I.Timoteyus 3:11, II.Timoteyus 3:2-3, Titus 2:3):

I.Petrus 2:1 Bu nedenle her kötülüğü, her hile ve ikiyüzlülüğü, kıskançlıkları ve bütün iftiraları üzerinizden sıyırıp atın.

Efesliler 4:31 Her kötü niyetle birlikte her türlü kin, öfke, kızgınlık, bağırışma ve iftira sizden uzak olsun.

yargılayan kimse:

Matta 7:1 «Başkasını yargılamayın ki, siz de yargılanmayasınız.

2 Çünkü nasıl yargıyorsanız öyle yargılanacaksınız. Hangi ölçekle verirsiniz, aynı ölçekle alacaksınız.

“*Yermeyin, yargılamayın*” şeklindeki ifadelerin olumlu karşılığı “*bağışlayın*” olabilir:

Luka 6:37 Başkasını yargılamayın, siz de **yargılanmazsınız**. Suçlu çıkarmayın, siz de **suçlu çıkarılmazsınız**. Başkasını bağışlayın, siz de **bağışlanırsınız**.

Yasa'yı yargılayan kimse:

Yakup 1:22 Tanrı sözünü yalnız duymakla kalarak kendinizi aldatmayın, bu sözün uygulayıcıları da olun.

Romalılar 2:1 Bu nedenle sen, ey başkasını yargılayan insan, kim olursan ol, özrün yoktur. Başkasını yargıladığın konuda kendini mahkûm ediyorsun. Çünkü ey yargılayan sen, aynı şeyleri yapıyorsun (14:4).

Böylece kötü konuşmalar kötülüğün işleri olarıktan Tanrı halkından uzak olması gereken davranış biçimidir.⁷⁷

⁷⁷ **Matta 7:3** Sen neden kardeşinin gözündeki çöpü görürsün de kendi gözündeki merteği fark etmezsin? **Romalılar 15:1** İmanı güçlü olan bizler, kendimizi hoşnut etmeye değil, güçsüz olanların zayıflıklarını yüklenmeye borçluyuz. **Galatyalılar 6:1** Kardeşler, eğer biri suç işlerken yakalanırsa, Ruh'a uyan sizler, böyle birini yumuşak ruhla yola getirin. Siz

Hristiyanların sözleri ve davranışları Mesih'in şefkatini, merhametini, sevgisini yansıtmalıdır (Efesliler 4:31):

Titus 3:2 Kimseyi kötölemesinler. Kavgacı değil, uysal olsunlar. Tüm insanlara her zaman yumuşak davranınlar.

I.Petrus 3:10 Şöyle ki,«Yaşamdan zevk almak ve iyi günler görmek isteyen, dilini kötülükten, dudaklarını hileli sözlerden uzak tutsun.

4:11 / WÜ.45 dokuzuncu buyruğun (*Komşuna karşı yalan yere tanıklık etmeyeceksin*) **yasakladığı günahlar nelerdir?** Dokuzuncu buyruğun yasakladığı günahlar gerçeği değiştirmek, kendimizin ve komşumuzun saygınlığını zedelemek, sahte kanıtlar sunmak, sahte tanıklar bulmak, kötü bir neden uğruna mücadele vermek, haksız hükümleri desteklemek, kötülüğü iyilik, iyiliği kötülükle karıştırmak, kötü olana doğru olanın hakkını vermek, doğru olana kötü olanın hakkını vermek, sahtekarlık, gerçeği saklamak, adil bir davada sessiz kalmak, günahı azarlamamamız ya da başkalarına şikayet etmemiz gerektiğinde bunu yapmamak, gerçeği uygun olmayan zamanda ya da kötü bir amaçla söylemek, gerçeğin anlamını değiştirmek, belirsiz ve ya da kuşku dolu bir dille konuşmak, doğru konuşmamak, yalan söylemek, iftira atmak, kötü konuşmak, dedikodu yapmak, fısıldaşmak, alay etmek, sövmek, aceleci, kaba ve yanlış bir şekilde kınamak, niyetleri, sözleri

de ayartılmamak için kendinizi kolların. **I.Petrus 4:8** Her şeyden önce birbirinize olan sevginiz candan olsun. Çünkü sevgi birçok günahı örter.

ve eylemleri yanlış yapılandırmak, yağ çekmek, kibirlenmek, kendimizi ve başkalarını küçük ya da büyük görmek, Tanrı'nın bağışlarını ve armağanlarını inkar etmek, küçük hataları büyütme, günahları itiraf etmemiz gerektiğinde saklamak ya da mazetler bularak örtmek, suçları gereksiz yere açığa çıkarmak, masallar uydurmak, yalanlara kulak vermek, adil davalara gözlerimizi kapamak, kötü kuşkular, başkalarının haklı kazancını kıskanmak, bunu azaltmak için çaba göstermek ya da arzu duymak, aşağılandıklarında sevinmek, alay edip hor görmek, kötülüğe hayran olmak, yasal sözleri çiğnemek, iyi haberleri göz ardı etmek, kendimizin ya da başkalarının saygınlığını zedeleyecek uygulamalardan kaçınmamak.

(4:11) Bu ayetin mesajını "*Çünkü Tanrı katında aklana-cak olanlar Yasa'yı işitenler değil, yerine getirenlerdir*" diyen Romalılar 2:13 ayeti özetliyor.

Yargılamayın emri bize nasıl büyük bir lütuf altında yaşadığımızı hatırlatmalıdır. Yasa'yı tutmak; yani Tanrı'yı ve insanı sevmek bizleri lütufkar olarak yaşamaya çağırır. Tanrı çok olan suçlarımızı Mesih'te bağışladı; bu yüzden biz de kimseyi yermeden, yargılamadan başkalarını bağışlayarak yaşamalıyız.

Diğer yandan birçok kimse için birini bağışlamak zordur; ya da bazı kimseleri bağışlaması daha kolaydır. Ancak bağışlanmaya olan ihtiyacımızın farkında olarak yaşarsak, bağışlama eylemi adeta Mesihsel bir alışkanlık gibi cömertçe kendini gösterecektir.

Diğer yandan 4. bölümde "*kavga, çekişme, kıskanma, öldürme, vefasızlık*" gibi özetlediğimiz benlik tutkularını (4:1-

4) hatırlarsak, bu ayetteki “birbirinizi yermeyin ya da yargılamayın; böyle biri, Yasa’yı yermiş ve yargılamış olur” şeklindeki uyarı da benzer bir paralellik göstermektedir.

Yakup bu duruma “Tanrı’ya bağımlı olun, İblis’e direnin” diyerek (4:7-8) çözüm önermişti. Çünkü böyle benlik tutkularının peşinden gitmek şeytanın istediği bir yoldur. Ancak Tanrı ise O’na bağımlı olmamızı arzular; çünkü “Tanrı içimize koyduğu ruhu kıskançlık derecesinde özler” (4:5).

“Tanrı’yı nasıl hoşnut ederim?” diye düşünenlere burada güzel bir cevap var: “Tanrı’ya bağımlı olun...”

4:11 Kardeşlerim, birbirinizi ermeyin. Kardeşini yeren ya da kardeşini yargılayan kimse, Yasa’yı yermiş ve Yasa’yı yargılamış olur. Ama Yasa’yı yargılasan, Yasa’nın uygulayıcısı değil, yargılayıcısı olmuş olursun

12 Oysa tek bir Yasa koyucu ve tek bir Yargıç vardır; kurtarmaya ve mahvetmeye gücü yeten O’dur. Ya komşusunu yargılayan sen, kim oluyorsun?

Bu ayetlerde *birini yermek* ile *birini yargılamak* ifadeleri birbirleri ile ilişkilidir. Yermek, suçlamak, küçümsemek, yargılamak gibi davranışlar; kavga ve çekişme (4:1), kıskançlık (4:2), kötü amaç ve kötü tutkular (4:3) kilise topluluğunda birlik ve paydaşlığa karşı savaşır, kilisenin tanıklığını zayıflatır. Bütünüde bakarsak durum Tanrı’ya düşmanlık (4:4) olur. Ve böyle bir durum “Tanrı’yı bütün canımızla sevmek ve insanı kendimiz gibi sevmek” olarak özetleyebileceğimiz Yasa ve peygamberliklere karşıt bir durumdur.

Böylece 4:5-10 ayetleri boyunca yapılan hatırlatmalar karmaşıklıktan Tanrı'ya itaat etmeye dönmemiz; böylece iblisin işlerinden korunmamız, tövbe ve alçalış ile Tanrı'da pak kılınıp yeni bir başlangıç yapmamız içindir.

Böylece *kötü işlerden kaçınarak yapacağımız iyi iş*, bir itaat eylemi olarak Hristiyan topluluğunun birlik ve paydaşlığını korumak olacaktır:

Romalılar 14:4 Sen kimsin ki, başkasının kulunu yargılıyorsun? Kulu haklı çıkaran da, suçlu çıkaran da kendi efendisidir. Kul haklı çıkacaktır. Çünkü Rab'bin onu haklı çıkarmaya gücü vardır.

Tek Yasa Koyucu, tek Yargıç, tek Kral, tek Kurtarıcı ise Kutsal Üçlübir Tanrı olarak bize kendisini açıklamıştır:

İşaya 33:22 Çünkü yargıcımız RAB'dir;
Yasamızı koyan RAB'dir,
Kralımız RAB'dir, bizi O kurtaracak.

Bu ayette bu tek Yasa Koyucu Rab'bin kurtarmaya ve mahvetmeye gücü yeten tek Yargıç olduğu hatırlatılıyor.

Matta 10:28 Bedeni öldüren, ama canı öldüremeyenlerden korkmayın. Canı da bedeni de cehennemde mahvedebilen Tanrı'dan korkun.

Luka 12:5 Kimden korkmanız gerektiğini size açıklayayım: Kişiyi öldürdükten sonra cehenneme atma yetkisine sahip olan Tanrı'dan korkun. Evet, size söylüyorum, O'ndan korkun.

Öyleyse dünyasal bilgeliğe göre *yeren ve yargılayan* kimseler yargılanacaklarını (Romalılar 2:1-2) unutmamalıdır. Böyle davranışlarda bulunmak Hristiyan birlik ve paydaşlığına (*Mesih'in bedenindeki diğerlerine*) tökez olmaktadır (Romalılar 14:13). Yargı yetkisi olan Tanrı'nın yerine insanın yargı yetkisi varmış gibi yargılaması, insanın Tanrı'ya hesap sorması gibi bir şey olur (Romalılar 9:20; 14:4).

4:12 / WİA.XX/2 yalnızca Tanrı, vicdanın Rabbidir, ve onu Tanrı Sözü'ne her şekilde karşı olan insan öğretilerinden ve buyruklarından; ya da bunun yanında iman ve tapınma ile ilgili konularda özgür kılmıştır. Öyle ki vicdana karşı hareket ederek bu gibi öğretilere inanmak ya da bu gibi buyruklara itaat etmek gerçek vicdan özgürlüğüne ihanet etmek anlamına gelir: ve soyut bir iman, kati ve kör bir itaat istemek de aynı zamanda vicdan ve düşünce özgürlüğünü yok etmek olur.

(4:12) *"Ya komşusunu yargılayan sen, kim oluyorsun?"* şeklindeki ifade bizlere gururu hatırlatmalıdır. 4:8-10 ayetlerinde tövbe ile paklanıp Rab'be yaklaşmamız istenmişti.

4:11 ayeti tövbekar birinin kardeşini yermesi ve yargılaması durumunda nasıl bir suç işlemiş olduğunu gösteriyor. Sanki bir mahkemede ceza verilmeden önce kişiye yaptığı suçun ne olduğunu söylenmesi gibi *"Sen, komşusunu yeren ve yargılayan kişi, böyle yapmakla Yasa'yı yeme ve yargılama suçu işledin"* diyor. Bu durumda 4:12 ayetindeki azarlama ifadesi aynı zamanda bu ayetin ilk yarısına dayanmaktadır: *"tek Yasa koyucu vardır, O da Rab'dir, sen kim oluyorsun... -tövbe etmemiş miydin?"*

Öyleyse Yakup topluluk üyelerine “*tövbenizi gözden geçirin*” uyarısı yapmaktadır. Sizler tövbenizi en son ne zaman gözden geçirdiniz? Tövbe ettiğiniz konularda yenik düştüğünüz zaman kendinizi nasıl test ediyorsunuz?⁷⁸

4:13 Gidin şimdi, «Bugün ya da yarın filan kente gideceğiz ve orada bir geçireceğiz ve ticaret yapacağız ve para kazanacağız» diyen sizler,

14 Yarın ne olacağını bilmiyorsunuz. Yaşamınız nedir ki? Kısa bir süre görünen ve sonra kaybolan bir buğu gibisiniz.

15 Bunun yerine, «Rab dilerse yaşayacağız, şunu şunu yapacağız» demelisiniz.

Hristiyanlar gündelik (Matta 6:11) olarak Rab’be bağımlı yaşamayı bilen kimseler olmalıdır. Bu da gündelik olarak Tanrı’nın lütfunu, desteğini, korumasını, sağlayışını arayan bir yürek tutumu içinde yaşamayı gerektirir. Aksi bir durum dünyaya benzemek olacaktır. Bu yüzden Hristiyanlar “*Eğer Rab Dilerse yaşayacağız, Eğer Rab Dilerse yapacağız*” diyen kimselerden olmalıdır.

⁷⁸ Benliği çarmıha germek (Romalılar 6:1-11), benliğe ölmek (Koloseliler 3:5-10) paklık özlemek (I.Korintliler 5:7), Tanrı’nın doğruluğu olarak yaşamak üzere yeniden adanmak (II.Korintliler 5:17, Efesliler 4:22-24), günah konusunda Tanrı ile aynı fikirde olmak (Mezmur 51:3-4), günahın ağırlığı altında olmanın sıkıntısı ile eski yolundan dönmeyi istemek (Mezmur 51:1-5), merhamet dileyerek (Mezmur 51:10-11) kendimizi yeniden Tanrı’ya hizmet için adamak (Mezmur 51:13-14 *krş.* Galatyalılar 2:20)...

4:13 ayeti 5:1-6 ayetlerindeki gibi zengin kişiye atıfta bulunur gibidir. “*Yarın filan kente gideceğiz, ticaret yapacağız, kazanacağız*” gibi tek başına sadece kendi bilgeliğine dayanan planlar, Rab’be ve günlük sağlayışına bakmadan yapılan işlerin arkasında birçok zaman benlik ve gurur vardır. Buradaki girişim Babil kulesi gibidir; Tanrı’ya ihtiyaç duymaksızın meydana çıkan bu girişim bu yüzden başarısızlığa uğramıştır (Tekvin 11:3-8 *krş.* İşaya 56:11-12).

Meseller 27:1 Yarın hakkında övünme
Çünkü bir günün neye sebep olacağını bilemezsin.

Öyleyse Hristiyanlar nasıl yaşamalıdır?

I.Korintliler 7:29 Ama şunu diyorum ey kardeşler, zaman kısaltılmıştır; bundan sonra, karıları olanlar karıları yok gibi;
30 Ve ağlayanlar ağlayamıyor gibi; ve sevinenler sevinmiyor gibi; ve satın alanlar bir şeye sahip değiller gibi;
31 Ve bu dünyayı kullananlar, tamamıyla onu kullanmayanlar gibi olsunlar; çünkü bu dünyanın hali geçip gider.

14. ayete gelince 1:9-10 ayetlerindeki övünme konusunu hatırlıyoruz: “... *ve zengin kişi kendisinin alçaltılmasıyla övünsün. Çünkü o otun çiçeği gibi geçip gidecektir.*”

Mezmur 39:5 Yalnız bir karış ömür verdin bana,
Hiç kalır hayatım senin önünde.

Her insan bir soluktur sadece,
En güçlü çağında bile (102:3).

I.Petrus 1:24-25 Nitekim,"İnsan soyu ota benzer, bütün yüceliği kır çiçeği gibidir. Ot kurur, çiçek solar, ama Rab'bin sözü sonsuza dek kalır." İşte size müjdenmiş olan söz budur.

Güvenimiz Rab olursa övüncümüz de Rab olacaktır. Bu yüzden *yarın ne olacağını bilemeyen insan her an geçip gidecekmiş gibi* (I.Yuhanna 2:17, I.Petrus 4:7) Tanrı'ya bağımlılık içinde, gündelik lütfunun desteğini dileyerek yaşamalıdır.

Rab dilerse: bu ifade bize öncelikle '*benim değil Rab'bin iradesi olsun*' şeklinde bir duayı (Luka 22:41-42) davranış olarak benimsemeyi gerekli kılar. Kendi aklına ve bilgeliğine güvenmeye meyilli olan dünyasallık, gururlu olduğu için Rab'be bağımlı olmayı reddetmiş oluyor.

Ancak kendi plan ve projelerinin, kendi bilgeliklerinin ve güçlerinin gelecekte daha büyük işler yapacağını düşünen kimseler Babil gibi yıkılmıştır. Altın saraylar bir günde yağmalanmış, güçlü diktatörler bir gün içinde tahtlarından edilmiş, büyük sermayeler bir günde eriyip gitmiştir. Yani gelecek zaman insanlarca bilinemez olduğu için gelecek yönetilemez de.

Öyleyse geleceğe dair planlarda öncelikle Tanrı'nın sağlığını hatırlamalı, gelecek için planlar yapılırken ve hedefler belirlenirken Tanrı'dan yönetmesini, yönlendirmesini

ve bilgelik vermesini istemeliyiz. Çünkü Tanrı gökte ve yerde her şeyin sahibidir ve hükmeden kraldır:

Meseller 19:21 Bir adamın yüreğinde planlar çoktur
Fakat RAB'bin öğüdü duracaktır.

Diğer yandan Hristiyan kişinin yaşamı Tanrı merkezli olmalıdır. Çünkü “şunu şunu yapmayı planlamak” için “*Rab dilerse*”⁷⁹ ifadesi ile özetlediğimiz gibi Tanrı'ya bağımlı olmak (Ağıtlar 3:37), dünya ve benlik merkezli yaşayanlar karşısında Tanrı merkezli bir yaşama odaklanmak Kelami bir davranış olur:

I.Yuhanna 2:16 Çünkü dünyaya ait olan her şey, doğal benliğin tutkuları, gözün tutkuları ve maddi yaşamın verdiği gurur Baba'dan değil, dünyadandır.
17 Dünya ve dünyasal tutkular geçer, ama Tanrı'nın isteğini yerine getiren sonsuza dek yaşar.

Bu durumda “*bir buğu gibisiniz*” ifadesi Hristiyan kişinin Tanrı ve insanlık ailesi ile olan ilişkisinde sürekli aklında olması gereken bir gerçeği vurgular. Çünkü “*bir kez ölmek ve ondan sonra yargılanmak*” (İbraniler 9:27-28) bütün

⁷⁹ **Elçilerin İşleri 18: 21** Ama onlara veda ederken, «**Tanrı dilerse yanınıza yine döneceğim**» dedi. Sonra Efes'ten denize açıldı. **I.Korintliler 4:19** Ama **Rab dilerse yakında yanınıza geleceğim.** O zaman bu küstahların söylediklerini değil, gücünü öğreneceğim. **I.Korintliler 16:7** Sizi öyle kısaca görüp geçmek istemiyorum. **Rab'bin izniyle sizinle uzunca bir süre kalmayı ümit ediyorum.** **İbraniler 6:3** **Tanrı izin verirse, bunu yapacağız.**

insanların karşılaştığı bir gerçektir. Öyleyse ölümün evrenselliği bizlere kim olduğumuzu, nereden geldiğimizi aklımızda tutarak yaşamak için bizleri alçakgönüllü kıldığı gibi, bizleri ölümden kurtaran lütfu için de Tanrı'ya karşı ne kadar çok şükran borçlu olduğumuzu hatırlatır:

Romalılar 5:12 Günah bir insan yoluyla, ölüm de günah yoluyla dünyaya girdi. Böylece ölüm bütün insanlara yayıldı. Çünkü hepsi günah işledi.⁸⁰

Öyleyse gelecek zamandaki dünyasal kazançlarımız için olan planlarımız ve hedeflerimiz (4:13-14) dahil olmak üzere her şeyde Tanrı'ya boyun eğmiş kimseler olmalı ve kendi isteğimiz değil, O'nun isteğinin öncelikli olduğu bir itaat sergilemeliyiz:

yarın ile övünmek:

Meseller 27:1 Yarın hakkında övünme
Çünkü bir günün neye sebep olacağını bilemezsin.

yarının kendi istediği gibi olacağına güvenmek:

İşaya 56:11 Doymak bilmeyen azgın köpeklere benzerler,
Akli kıt çobanlar bunlar!
Kendi yollarına döndüler,
Her biri yalnız kendi çıkarımı düşünüyor.
12 Birbirlerine, "Haydi, şarap getirelim,
Bol bol içki içelim!"

⁸⁰ Vaiz 8:8, Mezmur 49:10; 89:48, Eyüp 30:23

Yarın da bugün gibi geçecek,
Hatta çok daha iyi olacak" diyorlar.

İçinde bulunduğu güne göre yarının nasıl olacağını bili-
yormuşçasına kaygısız olmak:

Amos 6:3 Ey sizler, kötü günü uzak sanan,
Zorbalık tahtını yaklaştıranlar.

4 Ey sizler, fildişi süslü yataklara uzananlar,
Sedirlere serilenler,

Seçme kuzular, besili buzağular yiyenler,

5 Çenk eşliğinde türkü söyleyenler,

Davut gibi beste yapanlar,

6 Tas tas şarap içenler,

Yağların en güzelini sürünenler,

Yusuf'un yıkımına kederlenmeyenler!

7 Bu yüzden şimdi bunlar

Sürgüne gideceklerin başını çekecekler;

Sona erecek sedire serilenlerin cümbüşü.

8 Rab Yahve başı üzerine ant içti,

Her Şeye Egemen RAB Tanrı şöyle diyor:

"Yakup'un gururundan öğreniyor,

Saraylarından tiksiniyorum.

Bu yüzden içindeki her şeyle kenti

Düşmana teslim edeceğim."

gelecek zaman için rahatlık çoğaltmaya çalışmak:

Luka 12:17 Adam kendi kendine, `Ne yapmalıyım?
Ürünlerimi koyacak yerim yok' diye düşünmüş.

18 Sonra, 'Şöyle yapacağım' demiş. 'Ambarlarımı yı-
kıp daha büyüklerini yapacağım, bütün tahıllarımı ve
mallarımı oraya yığacağım.

19 Ve kendime, ey canım, yıllarca yetecek kadar bi-
rikmiş bol malın var. Rahatına bak, ye, iç, yaşamın ta-
dını çıkar diyeceğim.'

20 «Ama **Tanrı ona, 'Behey akılsız!' demiş. 'Bu ge-
ce canın senden istenecek. Hazırladığın bu şeyler
kime kalacak?'**

gelecek yargıdan kaçabileceğini sanmak ya da yargının
kendisinden çok uzakta olduğunu sanmak:

Elçilerin İşleri 24:23 Oradaki yüzbaşıya da Pavlus'u
gözetiminde tutmasını, ama kendisine biraz serbestlik
tanınmasını, ona yardımda bulunmak isteyen dostların-
dan hiçbirine engel olmamasını buyurdu.

24 Birkaç gün sonra Feliks, Yahudi olan karısı Drusila
ile birlikte geldi, Pavlus'u çağırarak Mesih İsa'ya olan
inancı konusunda onu dinledi.

25 Pavlus doğruluk, özdenetim ve gelecek olan yargı
gününden söz edince **Feliks korkuya kapıldı.** «Şim-
dilik gidebilirsin» dedi, «fırsat bulunca seni yine ça-
ğırırım.»

26 Bir yandan da Pavlus'un kendisine rüşvet vereceği-
ni umuyordu. Bu nedenle onu sık sık çağırır, onunla
sohbet ederdi.

4:13-15 / BİA.13 iyi olan Tanrı,

her şeyi yarattıktan sonra,
bu yarattıklarını şansa ya da tesadüfe bırakma-
mıştır

onları kendi kutsal arzusuna göre
yönlendirir ve yönetir.
Bunu öyle bir şekilde yapar ki,
dünya üzerindeki hiçbir şey
O'nun sistemli düzeni dışında gerçekleşemez.

Bununla birlikte Tanrı,
gerçekleşen günahların ne yazarıdır
ne de bu günahlar yüzünden suçlanacak olan-
dır.
O'nun gücü ve iyiliği o kadar yüce ve kavranıla-
mayandır ki,
cinler ve kötü insanlar adil olmayan işler yapar-
ken bile
Tanrı tüm bu işlerini en mükemmel ve adil bir
biçimde
düzenler ve uygular.

Uygunsuz bir merak ile
Tanrı'nın insan anlayışını ve
bizim kavrama yeteneğimizi aşan işlerini
sorgulama niyetinde değiliz.
Ancak tüm *yumuşaklık* ve hürmetimizle
Tanrı'nın bizden saklı olan
adil yargılarını hayranlıkla seviyoruz,
Mesih'in *birer* öğrencileri olmakta
hoşnut ve tatmin oluyoruz,
bizlere Söz'ünde göstermiş oldukları ile yeti-
niyoruz
ve o sınırları aşmıyoruz.

Bu doktrin bizlere tarifsiz bir esenlik verir
bizlere hiçbir şeyin tesadüfi olamayacağını,
her şeyin göklerdeki lütufkar Babamızın

düzenlemelerine göre gerçekleşeceğini öğretir.
O, bizleri bir Baba şefkati ile gözetir,
tüm yaratıkları hükmü altında tutar,
Babamızın arzusu olmadıkça
ne başımızdan bir tel saç,
(ki hepsi tek tek sayılıdır)
ne de göklerdeki küçük bir kuş
yere düşebilir.

Bizler bu düşünce ile huzur buluruz,
biliriz ki, Babamızın zaptı altında olan
ne cinler ne de düşmanlarımız
O'nun izni ve isteği olmadıkça
bize zarar veremez.

Bu yüzden
Tanrı hiçbir şeye karışmaz
ve her şeyi şansa bırakmıştır
diyen Epikürcülerin lanetli hatasını reddederiz.

İlk Hristiyanlardan bu güne “*Rab dilerse*” (inşallah) ifadesi sizin günlük terminoloji içinde kullandığınız ama farkına varmadığınız bir kelime olmasın sakın?

(4:13-15) 12. ayetteki “*Ya komşusunu yargılayan sen, kim oluyorsun?*” şeklindeki azarlama ifadesini 7-10 ayetlerdeki tövbe daveti ve 11-12 ayetlerdeki ‘*kardeşini yermeye ve Yasa’yı yargılama*’ suçu ile ilişkilendirmiştik. Şimdi “*sen, kim oluyorsun?*” şeklindeki azarlama ifadesini 13-14 ayetleri ile ilişkili düşünmemiz gerekiyor. Tanrı'nın bereketlerini aramadan, Tanrı'yı gündelik olarak sağlayışı için beklemeden “*yarın filan kente gider, şu kadar sürede, şu kadar para kazanırım*” şeklindeki kendine güvene; yani kişinin gururunu güçlendiren yaklaşıma Tanrı “*sen, kim oluyorsun; kısa bir süre*

görünen ve sonra kaybolan bir buğu gibi nasıl unutuyorsun?” şeklinde bir uyarı ile cevap vermektedir.

Şüphesiz ki, bir plan yapıp yarın için hazırlıklı olmayı düşünmek iyi bir şeydir. Ancak plan yapmadan önce, plan yaparken, plan yaptıktan sonra Tanrı'yı işin içine dahil etmeyi bir kenara bırakıyorsak; *kısa bir süre görünüp sonra kaybolan bir buğu gibi olduğumuzu* (1:9-10, Mezmur 39:5; 90:5-7) unutuyoruz demektir –*unutmayın, Tanrı kıskanç bir Tanrı'dır* (4:5); sizin aklınızla, yüreğinizle, sözlerinizle ve işlerinizle birlikte kendisine ayrılmış biri olarak yaşamamanızı istiyor. Ve 7. ayetteki *“Tanrı'ya bağımlı olun”* emri 13-14 ayetleri içinde bağlayıcı bir nitelik taşımaktadır. Bu yüzden 15. ayet bir düzeltme talebi gibidir: “kendi bilgeliğinize güvenip Rab'bi unutmayın; ama *‘Rab dilerse’* diyerek Rab ile birlikte yürüyün...”

4:16 Ne var ki, şimdi küstahlıklarınızla övünüyorsunuz. Bu tür övünmelerin hepsi kötüdür.

3:14 Ama yüreğinizde kin, kıskançlık, bencillik varsa övünmeyin, gerçeği yadsımayın.

Bir Hristiyan Rab ile övünür (I.Korintliler 1:31). Böyle bir övünmeyi çok geniş bir açıdan *“Rab ile yürüyerek devam eden bir yaşam”* olarak tanımlayabiliriz. Diğer taraftan *‘kendi güçsüzlüğü ile övünme’* (II.Korintliler 11:30; 12:5, 9 krş. Mezmur 95:7) durumu da Rab ile övünmektir. Bunun dışındaki övünmeler ise kötü sonuçlar doğuran (4:1-4) boş övünmedir (3:14, 16). Babil'in boş övünme ile yaşadığı durumun, bir yargı kararı olarak ona nasıl tekrar geri okunduğunu hatırlayın (Vahiy 18:7-10):

İşaya 47:7 'Sonsuza dek kraliçe olacağım diye düşünüyordun,

Bunları aklına getirmedin, sonuçlarını düşünmedin.
8 "Ey şimdi güvenlikte yaşayan zevk düşkünü,
İçinden, 'Kraliçe benim, başkası yok;
Hiç dul kalmayacak,
Evlat acısı görmeyeceğim diyorsun.
Dinle şimdi:
9 Bir gün içinde ikisi birden başına gelecek:
Çok sayıda büyüye, etkili muskalarına karşın
Hem dul kalacak,
Hem evlat acısını alabildiğine yaşayacaksın.
10 "Kötülüğüne güvendin,
'Beni gören yok diye düşündün.
Bilgin ve bilgeliğin seni saptırdı.
İçinden, 'Kraliçe benim, başkası yok diyordun.
11 Ne var ki, felakete uğrayacaksın.
Onu durduracak büyü yok elinde,
Başına gelecek belayı önleyemeyeceksin.
Üzerine ansızın hiç beklemediğin bir yıkım gelecek.

Mesih'teki iman ile Hristiyanlar karşılıklı olarak birbirlerini korumalı; dünyaya, benliğe, şeytan karşı birbirlerini güçlendirmeye çalışmalıdır. Tek tek her bir kişi kilisenin birlik ve paydaşlığını korumak ve güçlendirmek için Tanrı'da sahip olduğu donanımlarla kendisinden daha zayıf olanlara hizmet etmelidir.

Ancak *"küstahlıklarınızla övünüyorsunuz"* diye uyarıldıklarına göre, kilisede iman ve birlik ruhuna karşıt olan durumların olması söz konusudur (2:6-7; 3:14-16; 4:1-4; 5:1-6). Bu yüzden herkes kendisinde iyi olan bir şey varmış gibi övünmektense (I.Korintliler 4:7-8), böyle kötü bir

mayaya bulaşmayarak (I.Korintliler5:6) ‘dinlemekte çabuk, **konuşmakta yavaş**, öfkelenmekte de yavaş’ olmaya çalışmalıydı (1:19). Ancak küstahlıklarla övünme söz konusu olduğuna göre bazı kimseler *dinlemekte unutkan ve öfkelenmekte ve boş övünmede (kendini övmeye) çabuk* kimselerdi. Bu yüzden Yakup onlara şunu söyledi:

1:20 Çünkü **insanın öfkesi Tanrı'nın istediği doğruluğu sağlamaz.**

21 Bunun için, **her türlü pisliği ve her tarafa yayılmış olan kötülüğü üstünüzden sıyırıp atarak, içinize ekilmiş, canlarınızı kurtaracak güçte olan sözü alçakgönüllülükle kabul edin.**

22 Tanrı sözünü yalnız **duymakla kalmayın, sözün uygulayıcıları da olun.** Yoksa kendinizi aldatmış olursunuz.

Burada eleştirilen övünme aynı zamanda dilin disiplinsiz ve dizginlenmeden kullanılması anlamına da gelmektedir. Aslında Yakup'un burada yaptığı şeyi *kilise disiplini* açısından da düşünmemiz gerekiyor. Yakup kilise topluluğunun diri iman ile sağlıklı bir şekilde devam edip büyümesi için Mektup boyunca azarlama, öğüt ve uyarı veriyor.

Mesih'in dünyadan seçtiği halk böyle mi olmalıydı? Hayır. Bu yüzden Mesih kilisesini yönetmek için uygun göksel özgürlük yasaları düzenlemiş ve görevlilerinin de bunlarla kilisesini öğüt, azarlama, öğretiş ve uyarılar ile yönetmesini istemiştir. Kilisenin dünyada daha pak bir şekilde gözükebilmesi için bunların Yakup tarafından söylenmesi ve kilise topluluğunun da itaat etmesi gerekiyordu.

Diğer yandan kilise öyle bir yerdir ki, kişiler burada dua, öğretiler, tapınma, kelam, disiplin ve sakramentler ile kendilerini sınavı düzeltmeleri ve geliştirmeleri gerekir. Böylece topluluk üyeleri günahı kilisede ve paydaşlık içinde anlayıp tanır; üyeler hatalarını, zayıflıklarını kilise topluluğu içinde daha iyi görürler, imanlılar bilgide ve bilgelikte ilerlemek için kiliseden öğrenirler, kişiler imanda yenilenme ve olgunlaşma için kilise ile birlikte yürürler; Hristiyanlar tövbede meyve vermek için, Tanrı'ya ve kilise ailesine sevgi ile hizmet için gerekli donanımı topluluk içinde edinirler; ve yine Hristiyanlar insanlık ailesine merhamet, tanıklık ve hizmet için topluluktan öğrenirler; ve Mesih gibi bağışlamayı kilise topluluğu ile birlikte yürüyerek öğrenirler.

Bu yüzden boş övünmeden kaçınmak aynı zamanda alçakgönüllülüğü öğrenmek ve bunu yaşayabilmek için de gereklidir.

(4:16) küstahlıklarla övünme yerini Tanrı'yı övme konusuna bırakmalıdır. Ve küstahlıklarla övünmeyip Tanrı'yı övmek de bir alçakgönüllülük konusudur. 4:6-10 ayetlerini kısaca özetlersek '*alçakgönüllü olun, tövbe edin*' mesajı belirgindir.

Yakup "*bu tür övünmelerin hepsi kötüdür*" dediğine göre "*doğrusu nedir?*" sorusuna açıktır ki, şöyle cevap verebiliriz: dünyanın geçiciliğini bilerek yaşamak, günlerimizin bir buğu gibi geçiciliğini bilerek *-ölümü düşünerek ama ölümden korkmadan-* yaşamak; Rab ile yüzleşeceğini bilerek ve Rab'bi överek yaşamak...

Hatırlayalım, insanın en üst amacı nedir (WUİ.1)? Tanrı'yı yüceltmek (Romalılar 11:36, I.Korintliler 10:31) ve sonsuza dek O'ndan tam olarak zevk almaktır (Mezmur 73:24-28, Yuhanna 17:21-23). Öyleyse "Rab ile övünmek; Rab'bi övmek" deyince pek çok konu aklımıza gelebilir:

- 1-) Bir kilise üyesi olmak ve yaşadığı toplumda öyle tanınmak (II.Timoteyus 1:8),
- 2-) Mesih ve Müjde uğruna dayanmak, katlanmak, göğüs germek; Hristiyan çağrısına layık olmaya çalışmak (II.Timoteyus 1:11-12),
- 3-) Mesih'te yaşamak, Mesih ile birlikte yürümek (I.Yuhanna 2:28),
- 4-) Hristiyan paydaşlığında yaşamak (II.Timoteyus 1:16),
- 5-) Mesih'ten, Müjde'den, çarımıhtan utanmak yaşamak (Romalılar 1:16).

Siz "Rab ile övünmek; Rab'bi övmek" konusuna başka neleri eklersiniz?

4:17 Bu nedenle, yapılması gereken iyi şeyi bilip de yapmayan, günah işlemiş olur.

2:14-16 ve 4:16-17 ayetlerine birlikte baktığımızda gördüğümüz şey şudur: yapılması gerekenleri yapmama itaatsizliği vardır ve kötü olan övünme (*boş övünme*) söz konusu olup bu da günaha davetiye çıkarmaktadır.⁸¹ 'İman ve eylem' açısından değerlendirirsek yapılması gerekenleri yapmama eylemi (*itaatsizlik eylemi*) yani 'günah işleme eylemi' söz konusudur. Ancak Yakup daha önce insanı düşüren bütün şeylere karşı dayananların **bereketleneceğini** (1:12) ve benzer şekilde özgürlük yasasına bağlı kalan

⁸¹ Matta 23:23; 25:45 (Luka 11:42; 12:47).

ve etkin uygulayıcı olan kimselerin **bereketleneceğini** (1:25) söylemişti.

Bu durumda görevini ve sorumluluğunu ihmal, merhameti ihmal konularını dikkate almalıyız.

görevi ihmal (Nehemya 3:5, 9:35, Hakimler 5:23; 21:8):

Matta 7:26 Bu sözlerimi duyup da uygulamayan herkes, evini kum üzerinde kuran budala adama benzer. 27 Yağmur yağmış, seller yükselmiş, yeller esmiş ve eve yüklenmiş. Ve ev çökmüş; çöküşü de korkunç olmuş.»

Luka 12:47 «Efendisinin isteğini bilip de hazırlık yapmayan, onun isteğini yerine getirmeyen köle çok dayak yiyecek.

merhameti ihmal (Meseller 21:13, Zekeriya 11:16, Matta 25:43, Luka 16:20-25):

Hezekiel 34:4 Zayıfları güçlendirmediniz, hastaları iyileştirmediniz, yaralıların yarasını sarmadınız. Yolunu şaşırانları geri getirmediğiniz, yitikleri aramadınız. Ancak sertlik ve şiddetle onlara egemen oldunuz.

4:17 / WÜ.151 bazı günahları diğerlerinden daha kötü yapan nedir?

1. Kişiler: olgun yaşta olanların, daha fazla lütfâ, üstün hizmetlere, armağanlara, konumlara, ve mesleklere sahip olanların, başkalarına kılavuzluk ve önderlik edenlerin günahları daha büyüktür.

2. Taraflar: Doğrudan doğruya Tanrı'ya, O'nun sıfatlarına ve tapınmaya, Mesih'e ve O'nun lütfuna, Kutsal Ruh'a, O'nun tanıklığına ve işlerine, üzerimizde bulunan yetkililere kutsallara, özellikle zayıf olan kardeşlere, onların canlarına ya da başkalarına ve herkesin yararına karşı işlenen günahlar daha kötüdür.

3. İşlenen suçun doğasına ve niteliğine göre Tanrı'nın Yasa'sının açıkça belirtilen hükümlerine karşı gelen, birçok buyruğu çiğneyen, başka birçok günaha yol açan, yalnızca yürekte kalmayıp sözlere ve eylemlere dökülen, başkalarını rezil eden ve tamiri mümkün olmayan, günahlar daha kötüdür. Tanrı'nın bize ulaştığı araçlara, merhametlere, hükümlere, doğanın ışığına, vicdanın yargısına, azarlama ya, kilisenin disiplinine, kanuni yaptırımlara karşı işlenen günahlar da böyledir. Dualarımızı, amaçlarımızı, vaatlerimizi, yeminlerimizi, antlaşmalarımızı ve Tanrı'ya verdiğimiz sözleri çiğneyerek işlenen günahlar daha kötüdür. Bütün bunlar bilerek, isteyerek, küstahlıkla, övünerek, kibirlenerek, zalimce, sıkça, inatla, zevkle, süreklilikle işlendiğinde ve tövbeden sonra da bunlara dönüldüğünde daha kötü olurlar.

4. Günahların yarattığı kötülük, zamana ve yere göre değişir. Bu kötülükler Rab'bin gününde ya da başka tapınma zamanlarında, ya da bunları engelleyebilecek başka zamanlardan hemen önce ya da sonra halkın ve başkalarının önünde işlendiğinde onların da kışkırtılmasına ve kirlenmesine neden olur.

Diğer yandan 'günah' bir kavramdır. Yakup'un buradaki 'günah' ifadesini öncelikle mektup içindeki bütün konuları göz önüne alarak değerlendirmemiz yerinde olur.

(4:17) Yasa ve peygamberliklerin dayandığı on emir kısaca 'Tanrı'yı sevmek ve insanı sevmek' olarak özetlenir.

Kilisede toplu halde yapılan tövbe dualarında "... her gün düşüncelerimizle, her gün sözlerimizle, her gün işlerimizle sana karşı günah işledik; yapmamız gerekenleri yapmadık; yapmamamız gerekenleri yaptık; Kutsal Yasan (on emrin) karşısında suçluyuz; ya Rab, merhamet eyle" deriz. Bu ayet tövbe etmemiz gerektiği gösteriyor.

16. ayete bakarken 'Tanrı'yı yüceltmek, Tanrı'dan zevk almak, Tanrı ile övünmek –Tanrı'da yaşam' konusuna değinmiştik. 17. ayet de 'Tanrı'da yaşam' konusuna 'bilmek ve yapmak' açısından (Luka 10:25-28) bakarak 'bildiği halde yapmamak' konusuna değiniyor (Romalılar 1:20-21, 32; Romalılar).

Ve diğer yandan bu ayet insanın gerçekte kim olduğunu göstererek Mesih'e ve O'ndaki kurtarışa ne denli bağımlı olduğunu hatırlatıyor.

Yakup 5. Bölüm

Araştırma ve Tartışma Konuları:

- 1-6 –maddiyat ve zenginlik.
- 7-11 –sabırlı olmak.
- 12 –güvenilir olmak.
- 13-18 –dua, merhamet, paydaşlık.
- 19-20 –paydaşlık, yüce görev.

5:1 Dinleyin şimdi ey zenginler, başınıza gelecek felaketlerden ötürü feryat ederek ağlayın.

zenginler (4:13, 2:6; 1:11):

Burada yargılanan zenginlerin durumu farklıdır. Çünkü Kutsal Kitap tek başına zenginliği ya da zengin kişileri yargılamaz. Çünkü İbrahim, Davut, Süleyman örneklerinde gördüğümüz üzere maddi zenginlik de Tanrı'dan gelen bir berekettir. Ancak bu dünyada bazen zengin kimseler (güçlü insanlar) Tanrı'nın kendilerini cömertçe bereketlediğini unutup fakir kimselere cömert olmadıkları gibi, onlara hakkı ile ödeme yapmazlar veya ödemelerini geciktirirler. Yani burada maddi varlığın kişiler üzerinde ayartıcı yönü ile etkin olduğu bir zenginlik durumu yargılanmaktadır.

Güçlülerin zayıflara kolayca egemen olabildiği bir dünyada yaşıyoruz. Ancak Tanrı'nın krallığında böyle olmamalıdır. Bazı kimselerin maddi açıdan dünyasal ayartıya yenik düşerek cömert olmadıkları gibi, açgözlülüğün verdiği kıskırtma ile bu şekildeki kötülük ve istismarlarını arttırması daha da kolaydır.

Ancak Tanrı'nın bereketlediği zenginlikte durum farklıdır:

Meseller 10:22 RAB'bin bereketidir zengin eden
Ve RAB buna dert katmaz.

Ancak Tanrı '*zenginlik*' bereketine, bizlerin yoksulları hatırlaması ve Tanrı'yı onurlandırması ile cevap vermesini istemektedir. Yakup Mektubunda yargılanan durum böyledir:

Tesniye 8:12 Yiyip doyduğunuzda, güzel evler yapıp yerleştiğinizde,
13 sığırlarınız, davarlarınız çoğaldığında, altınınız, gümüşünüz ve her şeyiniz arttığında,
14 **böbürlenmemeye ve sizi Mısır'dan, köle olduğunuz ülkeden çıkararak Tanrınız RAB'bi unutmamaya dikkat edin.**
17 'Bu serveti toplayan kendi yeteneğimiz, güçlü elimizdir diye düşünebilirsiniz.
18 Ancak bu serveti toplama yeteneğini size verenin Tanrınız RAB olduğunu anımsayın.

Diğer yandan “başınıza gelecek felaketler” ifadesi günahın ıstırabı⁸² hakkında Hristiyan kişiyi düşündürmelidir:

Tesniye 28:67 Yüreğinizi kaplayan dehşet ve gözlerinizin gördüğü olaylar yüzünden, sabah, 'Keşke akşam olsa!', akşam, 'Keşke sabah olsa!' diyeceksiniz.

5:1 / Hİ.110 sekizinci emirde Tanrı neyi yasaklıyor? Tanrı yalnızca yasa ile cezalandırılabilen hırsızlık ve soygunu yasaklamıyor. Fakat hile ve dolandırıcılıkla planlar düzenleyerek yasalmış gibi gösterdiğimiz yanlış ölçüyle, yanlış ebatla ya da sayıyla hileyle mal edinmek, sahte para basmak, haddinden fazla faiz almak ya da Tanrı tarafından yasaklanmış başka bir şeyle kazanç elde etmek Tanrı'nın gözünde komşularımızdan çalmak demektir. Buna ilave olarak Tanrı açgözlülüğü ve armağanlarının gereksizce israf edilmesini yasaklar.

feryat edip ağlayın (Luka 6:25):

Bu ifade 4:4, 9 ayetlerini hatırlatıyor: “*Dünyayla dost olmak isteyenler, kederlenin, yas tutup ağlayın.*”

(5:1) bu ayet bizlere kendisi için yaşayan, kendisi için servet biriktiren, ama Tanrı katında zengin olmayan kişinin sonunu (Luka 12:16-21) hatırlatmaktadır. Ancak Tanrı katın-

⁸² Eyüp 15:20, Mezmur 107:17, Meseller 13:15, Romalılar 3:16, **Romalılar 2:9-10** Başta Yahudi'ye, sonra Yahudi olmayana olmak üzere, kötülük yapan her insana sıkıntı ve elem verecek; yine başta Yahudi'ye, sonra Yahudi olmayana olmak üzere, iyilik yapan herkese yücelik, saygınlık ve esenlik verecektir.

da zengin (dindar) olan kişinin duası ve yaşamı nasıl olmalıdır (Meseller 11:4, 28, Vaiz 5:13-14)?

Mezmun 49:5 Niçin korkayım kötü günlerde
Niyeti bozuk düşmanlarım çevremi sarınca?
6 Onlar varlıklarına güvenir,
Büyük servetleriyle böbürlenirler.
7 Kimse kimsenin hayatının bedelini ödeyemez,
Tanrı'ya fide veremez.
8 Çünkü hayatın fidyesi büyüktür,
Kimse ödemeye yeltenmemeli.

Maddiyatın güçlü bir ayartıcı olduğunu bilerek (I.Timoteyus 6:9-10) yaşamalıyız. Bir çok kimse elinde olan imkanlardan daha fazlasına ihtiyacı olduğunu düşünerek yaşıyor –*bunda bazen doğruluk payı da vardır*. Diğer yandan dünyanın fakir ülkelerinin açlık, kıtlık, yoksulluk, hastalık, salgın gibi felaketlerine baktığımızda çoğu zaman daha iyi durumda olduğumuzu da görebiliriz.

Gazeteler, televizyonlar her gün hırsızlık, gasp, rüşvet ve benzer sebepler ile öldürme, yaralama, tehdit, şantaj, adam kaçıрма olaylarını anlatıyor. Bazen devletlerin içindeki önemli pozisyonlarda olan kimselerin rüşvet, ihale yolsuzluğu ya da kendi yandaşlarına rant için yaptıkları *gizli* suçlara tanık oluyoruz. Herkes kendinden daha zengin birine baktığında şunu görebilir: o zengin kişi de “*biraz daha fazla imkanlarım, kazancım olsaydı*” düşüncesiyle yaşamaktadır.

Bu durumda dindar kimseler ‘*eldekiyle yetinme*’ konusunda (Filipililer 4:11-12, I.Timoteyus 6:6-9) kendilerini gözden geçirmeli; ve her türlü maddiyat düşkünlüğü, hırs, bencillik, kıskançlık dolu dünyaya Kelami bir tanıklık sunabilmelidirler.

5:2 Servetiniz çürümüş, giysinizi güve yemiştir.

3 Altınlarınız, gümüşleriniz pas tutmuştur. Bunların pası size karşı tanıklık edecek, etinizi ateş gibi yiyecektir. Son günlerde servetinize servet kattınız.

çürümüş... güve yemiş... paslanmış:

Zenginlik gibi bir bereketin “*çürümüş... güve yemiş... paslanmış*” şeklinde ifade edilen yargısı zenginliğe konu olan malın kendisine gelecek olan zarar veya kayba işaret etmektedir. Diğer yandan bu ifadeler haksızlık ve adaletsizlik ile elde edildiğinde zenginlik gibi bir bereketin canımıza vereceği yargı ve yıkıma da işaret etmektedir. Mesih’e iman eden kimselerin yoksul ve muhtaç kimseleri, Mısır’da köle olan atalarını hatırlayarak gözetmeleri ve öyle yaklaşmaları Tanrı’nın bir isteğidir (Tesniye 24:17-18, 19-21, 22). Bu şekilde iman edenlerin yoksulluğa Mesihsel bir anlayış ve sorumluluk içinde bakması gerekmektedir.

Haksızlık ve adaletsizlikle kazanılan servet (5:4) ise Tanrı’nın yargısını getirmektedir. Ancak **Son Günler** gökte olan hazineler biriktirme zamanıdır (Mezmur 39:5-7, Matta 6:19-20):

Eyüp 27:16 Kötü insan kum gibi gümüş yığsa,
Yığınla giysi biriktirse,
17 Onun biriktirdiğini doğru insan giyecek,
Gümüşü suçsuz paylaşacak.

Vaiz 2:26 Çünkü Tanrı bilgiyi, bilgeliği, sevinci hoşnut kaldığı insana verir. *Günahkâra ise, yığma, biriktirme zahmeti verir; biriktirdiklerini Tanrı'nun hoşnut*

kaldığı insanlara bıraksın diye... Bu da boş ve rüzgarı kovalamaya kalkışmakmış.

Diğer yandan “*Servetiniz çürümüş, giysinizi güve yemiş, altınlarınız, gümüşleriniz pas tutmuştur*” ifadesi hedef alınan zenginlerin 2:2-7 ayetlerindeki kimseler olduğunu düşündürmektedir.

(5:2-3) Bu ayetlerde dünyasal varlığa ilişkin kullanılan “*çürümüş, güve yemiş, paslanmış*” şeklindeki ifadeler, bizleri kalıcı olan şeyleri (1.Korintliler 9:25) düşünmeye teşvik etmekte ve gözlerimizi göğe çevirmektedir (Koloseliler 3:1-2):

1.Petrus 1:3-4 Rabbimiz İsa Mesih'in Tanrısı ve Babası'na övgüler olsun. Çünkü O büyük merhametiyle yeniden doğmamızı sağladı. İsa Mesih'i ölümden diriltmekle bizi yaşayan bir umuda, çürümez, lekesiz, solmaz bir mirasa kavuşturdu. Bu miras sizin için göklerde saklıdır.

Maddiyat ve zenginliğe **son günler** açısından baktığımızda, Mesih'in gelişi karşısında geçici olan zenginliğin değeri olmadığı açıktır.

Bu durumda 1. ayetin “*ey zenginler, ... ağlayın*” ifadesine bakınca, çoğunlukla servetlerini haksız kazanç ile güçlendiren kimseleri (5:4) düşünürüz. Acaba bu ayet sizler için ne ifade ediyor. Bir patron, bir yönetici olmadığınız için, geçimini kendi başına çalışarak geçindiğiniz için bu ayetin sizi işaret etmediğini düşünmeyin. Sahip olduğunuz az ya da çok malınızı, imkanlarınızı, zamanınızı **son günlerde** yaşadığınız düşüncesi ile mi kullanıyorsunuz? Sahip olduğunuz her şeyin Tanrı'dan geldiğini, O'nun bereketi olduğunu düşünerek Mesih'in gelişine bakarak yaşamıyorsanız, Mesih'in gelişinin yollarını hazırlamak için kullanmayıp daha çok biriktirmeye çalışıyorsanız (Luka 12:16-21) ya da elinizde olanı

kaybetme korkusu ile yaşıyorsanız (Matta 25:14-30); geçici varlıklarınızı ve bu yaşamınızı **son günlere** bakarak yaşamıyorsunuz demektir.

Bu durumda elindeki bir talantı toprağa gömen kölenden (Matta 25:24-30 –kötü ve tembel köle) bir farkımız olmuyor demektir. Öyleyse 1. ayetin “*ağlayın*” ifadesini ciddi bir şekilde üzerinize alıp düşünün...

5:4 İşte, tarlalarımızın ekinini biçmiş olan işçilerin haksızca alıkoyduğunuz ücretleri size karşı haykırıyor. Orakçıların feryadı, tüm güçlere egemen olan Rab'bin kulağına erişti.

haksızca alıkoyduğunuz ücretler:

Ücretlerin tam ve zamanında ödenmemesini Tanrı'nın Yasası'nı çiğnemek yani bir itaatsizlik eylemidir (4:17 krş. Levililer 19:13):

Tesniye 24:14 Ücretle çalışan, gereksinimi olan, yoksul bir İsraili kardeşinize ya da kentlerinizin birinde yaşayan bir yabancıya baskı yapmayacaksınız.

15 Ücretini her gün, güneş batmadan ödeyeceksiniz. Yoksul olduğu için güvencesi odur. **Yoksa sana karşı RAB'be haykırır ve sen de günah işlemiş sayılırsın.**

5:4 / WÜ.142 sekizinci buyruğun yasakladığı günahlar nelerdir? Sekizinci buyruğun yasakladığı günahlar hırsızlık, soygunculuk, adam kaçırma, çalıntı mal alımı, sahtekarlık, sahte ağırlıklar ve ölçüler, mülk sınırlarını ihlal, insanlar arasındaki sözleşmelerde adaletsizlik ve sadakatsizlik, güveni ihlal, zulüm, şantaj, tefecilik, rüşvet, adil olmayan davalar,

yağmacılık, malı değiştirerek fiyatı artırma, kanuna uygun olmayan işler, komşumuza ait olan şeyleri elimizde tutma ve geri vermeme, başkasının malına göz koymak, dünyasal mallara gereğinden çok değer verme, bunları almak ve elimizde tutmak için haksızlık yapma başkalarının mal varlığını kıskanma, boş gezerlik, savurganlık, kumarbazlık ve Tanrı'nın bize sunmuş olduğu varlığı ve konforu uygun bir şekilde kullanmama.

(5:4) Tanrı *ezilenlerin feryadını unutmaz* (Mezmur 9:12; 10:14, 17). Bu durumda inanan kimselerin bu **son çağda** (5:3) nasıl yaşamaları gerekir? Herkes kendinden daha güçsüz olanı korumak ve gözetmekle sorumlu olmalıdır (İşaya 58:3, 6-7, 10). Çünkü **son zamanlarda** yaşamak (2:13 *krş.* Koloseliler 4:1) önceliği kendi çıkarına, rahatına bakarak değil, Tanrı'ya yaraşır olanı ve adil olanı gözeterek yaşamayı gerektirir.

Bu yüzden dünyasal zenginliği Tanrı'nın bir emaneti gibi görmemiz (I.Tarihler 29:14-16) ve Tanrı'nın hoşnut olduğu şekilde bunu kullanmamız esastır.

5:3 ayetindeki "*altınlarınızın, gümüşlerinizin pası size karşı tanıklık edecek, etinizi ateş gibi yiyecek*" şeklindeki ifade ile "*işçilerin haksızca alıkoyduğunuz ücretleri size karşı haykırıyor*" şeklindeki ifade Eski Ahit'teki anma taşı kavramını (Tekvin 31:47-53) bize iki defa hatırlatıyor. Bizler de imanımızla, vaftizimizle "*Mesih'te yaşam –Mesih ile yaşam*" yemini etmiş; Tanrı'yı, Kutsal Yazılar'ı, Mesih'in çarmihini bir anma taşı gibi bu imanımıza tanık ilan etmiş oluyoruz. Öyleyse haksızlıklarımız, aç gözlülük ve kıskançlıklarımız da Tanrı'nın yargı kürsüsünde bize karşı tanıklık edecektir.

5:5 Yeryüzünde zevk ve bolluk içinde yaşadınız.

Boğazlanacağınız gün için kendinizi besiyeye çektiniz.

boğazlanacağınız gün (Yeremya 25:34):

Şimdi şişmanlamak bir bereket gibi görünse de sonunda bu bereket bir yargı işaretine dönüşüyor. Çünkü böyle kimseler haksızlıkla kazandıkları sürece samimiyetle şükredemezler. Böylece “*boğazlanacağınız gün*” ifadesi suçlarını büyüten ve yargıyı çoğaltan kimselerin alacağı karşılığa dikkat çekiyor ve kişilerin kendi hoşnutluğunun peşinden gitmesini yargılıyor:⁸³

İşaya 47:8 Ey güvenlikte yaşayan zevk düşkünü,
İçinden, 'Kraliçe benim, başkası yok;
Hiç dul kalmayacak,
Evlat acısı görmeyeceğim' diyorsun.

Dinle şimdi:

9 Bir gün içinde ikisi birden başına gelecek:
Çok sayıda büyüye, etkili muskalarına karşın
Hem dul kalacak,
Hem evlat acısını alabildiğine yaşayacaksın.

Luka 8:14 Dikenler arasına düşenler, sözü işiten ama zamanla yaşamın kaygıları, zenginlikleri ve zevkleri içinde boğulan, dolayısıyla olgun ürün vermeyenlerdir.

(5:5) İnanan kimseler bu **son çağda (son gün)** böyle mi yaşayacaklar? Bu ayetteki “*Yeryüzünde zevk ve bolluk içinde yaşadınız*” ifadesi bize II.Timoteyus 3:1-5 ayetlerini hatırlatıyor. Benzer şekilde Luka 16:19 ayetindeki zengin adamı

⁸³ Meseller 21:17, İşaya 22:13, Luka 12:19

ve onun yargısını hatırlayın. Bolluk ve rahatlık içinde yaşamış, ancak ölümden sonrasında ise tam da bu ayetin “*boğazlanacağınız gün için*” diyerek ifade ettiği yargıyı almıştı (krş. Romalılar 13:10-13).

Son günler elimizdeki imkanları Rab yoluna harcama, varlığımızı Tanrı'ya şükran vesilesi olacak şekilde yönetme çağıdır.

5:6 Size karşı koymayan doğru kişiyi yargılayıp öldürdünüz.

5:6 ayetini 5:4-5 ayeti ışığında değerlendirirsek, gücünü veya yetkisini haksızca kullanan kişilerin (2:6) masum insanları öldürmesi suçu, mecaz anlamda hak ettiği ücreti alamayan fakir insan ile özdeşleştiriliyor olabilir.

Diğer yandan 4:1-4 ayetlerine bakarak ‘*bedenin üyelerinde savaştan tutkuların*’ kişileri adam öldürme noktasına götürebileceği de söz konusudur. Diğer yandan 2:8 ayetine bakarsak, 5. bölüm 1. ayetten beri gücünü adil olmayan bir şekilde kullanan zengin (güçlü) kişilerden bahsediyor.

Bu da bizlere Mesih’in çarmıha gerilmesini hatırlatıyor (*gücünü ve yetkisini kötü kullanarak başkasını haksız yargılamak, öldürmek –Elçilerin İşleri 2:22-23*). Çünkü ‘*karşı koymayıp öldürülen tek doğru kişi*’ Mesih’tir.

Bu durumda Mesih’in yargılanmasını adaletsiz gören kimselerin, zengin (güçlü) kişinin zayıf tarafı ezmesindeki adaletsizliği de görmesi gerekir. Yani ‘*karşı koymayıp öldürülen tek doğru kişi (Mesih)*’ vicdanın merkezinde

değilse, zengin (güçlü) kişinin zayıf tarafı ezmesini de böyle kişiler bir vicdan konusu yapmayacaklardır.

(5:6) Bu ayet ile gücünü haksızlıkla kullanan ve zenginliğini adaletsiz yoldan elde edip öyle devam kimselere yönelik (*dünyasal açıdan güçlü kimselere yönelik*) uyarılar tamamlanıyor.

Diğer yandan bu ayet bizlere Mesih'i ve O'nun elemelerini hatırlattığından imanlılara zeki ve pak olmak açısından bir uyarı gibidir.

Dünya Mesih'teki doğrulukta ve kutsallıkta yürüyenleri, hem kendinden güçsüz görmeye hem de reddetmeye meyilli olacaktır. Dünya Mesih'i reddettiği gibi O'na bağlı olanları da kabul etmeyecektir. Bu yüzden elçiler Müjde yolculuklarında "*Tanrı'nın Egemenliği'ne, birçok sıkıntıdan geçerek girmemiz gerekir*" diyerek imanlıları uyarmışlardır (Elçilerin İşleri 14:21). Neden? Doğruluk ve kutsallıkta yaşamak bu dünyaya günahını ve yargısını (Filipililer 1:27-28) gösterdiğinden, dünya Mesih'e ve Müjdesi'ne direnecektir (Filipililer 3:18). Bu yüzden Mesih, kilisesine "*sıkıntınız olacak, ama cesur olun, ben dünyayı yendim*" demiştir (Yuhanna 16:33).

Acı çekmek, Hristiyan çağrısında olan bir şeydir (Elçilerin İşleri 9:16; 20:23, Filipililer 2:17, I.Selanıkliler 2:14, İbrani-ler 10:32-34 *krş.* Matta 5:3-4, 10-12).

Mesih'te olmamızın gereği olarak acıları ve sıkıntıları doğru bir şekilde göğüslemek için bu konuda Kelam'ın ne dediğine (II.Timoteyus 2:3; 3:12, I.Petrus 3:14; 4:16, 19) daha derin bir şekilde bakmalı; ve gelebilecek sıkıntıları imanda doğru bir şekilde göğüslemek için hazırlıklı olmalıyız.

Diğer yandan "*doğru kişi*" acı çektiğinde Tanrı da acı çeker...

5:7 Öyleyse kardeşler, Rab'bin gelişine dek sabredin. Bakın, çiftçi ilk ve son yağmurları alıncaya dek toprağın değerli ürününü nasıl sabırla bekliyor!

sabredin:

Hristiyan kişi Rab'be doğru bir şekilde bakmayı öğrenemezse sabır konusunda da gerekli uyarıları dikkate alıp hayatını düzenleyemez. 1:4 ve 5:7 ayetlerini birlikte değerlendirirken **sabırlı** olmanın Ruh'un meyvesi olduğunu da (Galatyalılar 5:22-23) hatırlamamız gerekir:

Vaiz 7:8 ... Sabırlı kibirliden iyidir.

Romalılar 12:12 Ümidinizi düşünerek sevinin. Sıkıntıya dayanın. Kendinizi duaya verin.⁸⁴

Sabretmek, aynı zamanda ürün verebilmek için gerekli bir tutumdur (Luka 8:15). Eğer Mesih'teki ümidimizi düşünerek Kutsal Yazılar'a uygun bir şekilde yaşarsak (Romalılar 15:4) sabırla bekleyebiliriz (Romalılar 8:24).

Sabrımız aynı zamanda sona kadar (5:8) dayanmak üzere iman ve adanmışlıkla birlikte etkin olmalıdır. Çünkü ayet "*Rab'bin gelişine dek sabredin*" demektir. Hristiyan yaşamı ve tanıklığı Mesih'in çarmıhı, Mesih'in ölümü yenen dirilişi ve Mesih'in tekrar gelişi üzerine (Luka 18:7-8) odaklanmıştır (Hoşeya 6:1-3, I.Korintliler 1:7).

⁸⁴ I.Selanıklılar 5:14, II.Timoteyus 2:24, İbraniler 10:36

Bu durumda 'Rab'bin gelişine dek Rab'bin ölümünü ilan eden' kilise, Mesih'in dirileri ve ölüleri yargılamak için tekrar geleceği zamana bakarak yaşamayı teşvik eder.

5:7-11 / WUİ.135 altıncı buyruğun gerekleri nelerdir? Altıncı buyruğun gerekleri kendimizin ve başkalarının canını almaya yönelik tüm düşüncelere ve amaçlara direnmek tüm tutkuları yatıştırmak, tüm fırsatlardan, ayartılardan ve uygulamalardan kaçınmaktır. Ömrü tüketen şeylere karşı çıkmak, şiddete karşı kendimizi savunmak, Tanrı'nın eline sabırla katlanmak, zihnimizin sakinliğine, ruhumuzun sevincine, yiyeceklerimize, içeceklerimize, sağlığınıza, uykumuza, işlerimize, dinlencemize özen göstermek, pak düşüncelere sevgiye, merhamete, uysallığa, yumuşak huyluluğa, iyiliğe, barışçılığa, terbiyeli konuşmalara ve davranışlara, uzlaşmaya, haksızlıklara katlanmaya, bağışlamaya, kötülüğe iyilikle karşılık vermeye, sıkıntıda olanları teselli etmeye, masum olanları korumaya ve savunmaya adanmış olmaktadır.

(5:7) Tanrı'nın Sözü'ne karşıt olan bir dünyada yaşıyoruz (2:1-4, 6-7, 15-16; 3:9, 16; 4:1-3, 11, 16; 5:1-6). Her gün gazete ve televizyonda dünyanın pek çok ülkesinden acımasızlık, yolsuzluk, adaletsizlik konusunda pek çok haber öğreniyoruz. Dünya haksızlıkla gerçeğe karşıt ve gerçeğe engel bir durumda devam ediyor. İmanlılara düşen şey ise sabırlı olmak...

Sabırlı olmak pasif bir eylem değildir; sadece sessiz kalmak beklemek değildir. Örneğin Yahya geldiği zaman oruç ve alçalış ile günahlardan tövbeyi vurgulayarak, adeta orucu yerleşik bir yaşam tarzı olarak benimsemiş; sürekli olarak

doğru, dindar ve kanaatkâr bir yaşam yaşamaya çalışmıştı. Etraftaki insanlar Vaftizci Yahya'ya 'cinli' dediler. Bu durumda Yahya vaaz etmeyi, Kelam'dan konuşmayı bıraktı mı; hizmetinden vazgeçti mi? Hayır.

Benzer şekilde Mesih geldiği zaman gündelik hayatın her alanında 'doğru kişi' olarak bulundu. Evlilik törenine katıldı, evlere ziyarete gitti, her yerde Müjde'yi vaaz etti, hastalara, kötürümlere merhamet etti, iyilik için mucizeler yaptı. Bu kez de Mesih'e 'obur ve ayyaş adam; günahkârların dostu' (Matta 11:18-19) dediler. Bu durumda Mesih Göklerin Krallığı'nı vaaz etmeyi, bu krallık için öğrenciler yetiştirmeyi, mucizeler yapmayı bıraktı mı? Hayır.

Dünyada bir kişi bir haksızlıkla karşılaştığında kendisine yapılanın intikamını alması beklenir. Ancak imanlılar dünyaya rağmen Mesih'te kalır, imanda devam eder, uğradığı haksızlığa rağmen hayır dua eder, dünyanın görmek istediği intikam veya isyan gibi yollara sapmadan, imanlı kişi Mesih'te gördüğü örneğe bakarak devam eder. Bu yüzden sabırlı olmak pasif bir eylem değildir.

Dünyada gördüğümüz ve imana göre yanlış, yasak, günah olan şeylere 'hayır, bu günah' demek ilk adımdır; ikinci adım ise doğru örneği (Mesihsel davranışı) ortaya koymak; dünyaya rağmen dünyasal olmadan, dünyaya benzemeden yaşamaktır (Luka 8:15, Romalılar 8:24-25). Böylece Söz'ü işitenler ve uygulayanlar arasında bir fark olduğu bellidir (1:22-23, 25, Romalılar 15:4).

Sabır konusunda bu kadar konuşmamızın arkasında olan şey ise 'Mesih'in bir gün dirileri ve ölüleri yargılamak için tekrar geleceği' umudu (Matta 24:44), yani Tanrı'nın Sözü'ne (İbraniler 6:15) **iman** vardır.

Kutsal Yazılar'da imandan bahsederken aslında sabırdan bahsetmiş oluyoruz. Yani **'iman'** derken yürekte güven ve akılda inanma durumu, **'sabr'** derken imanın etkin kılınması, imanın gündelik yaşama uygulanması konusunu bahsediyoruz (5:8-10, II.Korintliler 6:4-8, Galatyalılar 5:5; 6:9 krş. İbraniler 13:1-3).

5:8 Siz de sabredin. Yüreklerinizi güçlendirin.

Çünkü Rab'bin gelişi yakındır.

9 Kardeşler, yargılanmamak için birbirinize karşı homurdanmayın. İşte, Yargıç kapının önünde duruyor.

Bu ayetler Mesih'in gelişinin yakınlığına acil bir şekilde dikkat çekiyor. Böylece Yeni Ahit'te, çağın sonunda gelecek olan Mesih'in dönüşüne ilişkin umudumuz güçlü bir şekilde hatırlatılıyor.

7-8. ayetleri "*Mesih'in gelişini bekleyin, sabredin*" derken 9. ayet "*yargıç Mesih'tir, siz değilsiniz*" demektir. Böylece imanlılar adaletle yargılayan Rab'be bakmayı, Rab'bin adaletine güvenerek sabırla beklemeyi bilmelidirler. Çünkü Rab dünyayı yargıladığında kilisesi kurtulacaktır. Mesih kutsal melekleri ile yüce görkemiyle tekrar geldiğinde kilisesini sağına ve dünyadakileri de soluna toplayacak, kötüler iblis ve onun hizmetkârları için hazırlanmış olan cehenneme giderken, Tanrı halkının suçsuzluğu bütün yaratılışın önünde açıkça ilan edilecektir. Ve Mesih kendi kanı ile doğru kabul ettiği kilisesini sonsuz yaşamın yeri olan cennetine alacaktır. Bu yüzden kilise Rab'bin gelişi umuduna bakarak duada uyanık, hizmette gayretli olarak sabırla beklemelidir.

Mezmun'un (130:5) "*RAB'bi gözlüyorum, Canım RAB'bi gözlüyor, Umut bağlıyorum O'nun sözüne*" şeklindeki sözleri, Mesih'in ikinci gelişini umut ve sabır ile bekleyen kilisenin duası olmalıdır (40:1; 37:7).

5:3 ayetinde '*son çağ*' ya da '*son günler*' ifadesi gözlerimizi ölümlü yenen Rab'bin gelişine çevirmektedir. Böylece son günler haksızlıkla maddiyat çoğaltma ile değil, düristçe yaşayarak ve cömertçe paylaşarak Mesih'in gelişine hazırlandığımız bir zamandır. Ve yine son günler iman sabır ile etkin kılıp, umut ile duada beklediğimiz zamandır. Ve son günler Müjde'yi duyurup canların kurtuluşu için çalıştığımız zamandır.

Ve yine iman, umut ve sabır ile beklediğimiz Rab'bin gelişini aynı zamanda kimseyi yargılamadan (*suçlamadan, şikayet etmeden*) hizmet ettiğimiz (I.Petrus 4:7-9) bir dönem olmalıdır. Çünkü imanlıların özellikle birbirlerini yargılamaları (*birbirlerinden vazgeçmeleri*) kilisenin birliğini güçsüzleştirir (İbraniler 10:25). Ancak imanlılar bir arada dua ederek imanda, umutta, sabırda yüreklerini güçlendirebilirler ve herkesi mahkum etmeye güçlü olan Tanrı'nın lütuf Müjdesi'ne sadık kalarak Mesih'in gelişine tanıklık edebilirler.

(5:8-9) İmana dayanarak, iman verdiğimiz umut ile kurtuluşunu bekleyen Tanrı halkı sabırlıdır (Romalılar 8:23-25). O halde iman verdiğimiz umutla dayanabiliriz; yani sabredebiliriz; çünkü umut, *ölümü yenen Mesih'in tekrar geleceği* vaadi üzerine kuruludur. Böylece yüreklerimizi güçlü kılacak olan şey de Mesih'teki iman ve vaattir (Mezmun 27:13-14).

8. ayet “*Rab'bin gelişi yakındır*” derken, 9. ayet Mesih'in ikinci gelişinde getireceği yargıyı hatırlatmaktadır (BİA.37). 5:1-6 ayetlerinde yeryüzündeki haksızlığa değinilmiş ve “*son günlerde*” olduğumuz (3) hatırlatılmıştı. Böylece sabır ile beklemeye çağrılan (7) kiliseye 7-9. ayetlerde Mesih'in tekrar gelişi hatırlatılmaktadır. Dirilerin ve ölülerin yargıcı olarak gelecek olan Mesih, son günde adil olan yargısı ile kötülerini cezalandıracak ve Tanrı halkını kurtaracaktır (İbraniler 10:35-37).

Hİ.52. Mesih'in Geri dönüp ‘dirileri ve ölüleri yargılaması’ sizler için nasıl bir tesellidir? Çektiğim bütün sıkıntı ve zulümlerde gözlerimi göklere çeviririm, benim yerime Tanrı'nın önünde yargıda durmuş olan ve üzerimdeki tüm laneti kaldıran ve tek yargıç olan O'nu emin bir şekilde beklerim. Benim ve kendisinin bütün düşmanlarını sonsuz yargıya mahkum edecek fakat beni ve bütün seçilmişlerini göklerin görkemi ve sevinci içinde kendisinin olduğu yere alacak.

5:10 Kardeşlerim, Rab'bin adıyla konuşmuş olan peygamberleri sıkıntılarda sabır örneği olarak alın. 11 Sıkıntıya dayanmış olanları mutlu sayarız. Eyüp'ün nasıl dayandığını duydunuz. Rab'bin en sonunda onun için neler yaptığını bilirsiniz. Rab çok şefkatli ve merhametlidir.

Bu ayetler Mesih uğruna sıkıntı çekme, Mesih uğruna acılara dayanma (1:12) konusunda her Hristiyanı zaman zaman kendisini gözden geçirmeye davet etmektedir.⁸⁵

⁸⁵ Romalılar 8:36, II.Korintliler 1:7; 7:23, Filipililer 3:10, II.Timoteyus 2:12, İbraniler 11:25, I.Petrus 2:20; 3:14; 4:16; 5:10

Romalılar 8:17 Eğer Tanrı'nın çocuklarıysak, aynı zamanda mirasçısıyız. Mesih'le birlikte yüceltilmek üzere Mesih'le birlikte acı çekiyorsak, Tanrı'nın mirasçılarımız, Mesih'le ortak mirasçılarız.

Filipililer 1:29-30 Çünkü Mesih uğruna siz yalnız Mesih'e iman etmek değil, ama daha önce bende gördüğünüz ve hâlâ sürdürdüğümü duyduğunuz zorlu çabanın aynısına sahip olarak Mesih uğruna acı çekmek ayrıcalığı da verildi.

II.Timoteyus 2:3 Mesih İsa'nın iyi bir askeri olarak benimle birlikte sıkıntıya göğüs ger.

Ve yine bu ayetler *Rab'bin adıyla konuşmuş olan – peygamber, kral, kahin, öğretmen-* Mesih'in Matta 5:10-12 ayetlerindeki '*acılara doğruluk uğruna katlanma, sabır, dayanma ve bereket*' içeren sözlerini hatırlatmaktadır.

Sıkıntı ve dayanmada Eyüp örneğine baktığımız gibi, sabırla bekleyenleri Tanrı'nın nasıl ödüllendirdiğini de yine Eyüp'ün hayatından öğreniyoruz:

Eyüp 42:10 (42:11-17) Eyüp dostları için dua ettikten sonra, RAB onu eski gönencine kavuşturup ona önceki varlığının iki katını verdi.

16 Bundan sonra Eyüp yüz kırk yıl daha yaşadı, oğullarını, dört göbek torunlarını gördü.

17 Kocayıp yaşama doyarak öldü.

Bu durumda Yakup'un bilgelik konusundaki uyarısı (1:5), bilgelığın olumlu yaşayış ile (3:13) kendisini belli etmesi,

bilgelik Mesih'i yansıması (3:17) konularına bakarak sabır konusunu da bilgelik ile birlikte düşünmeliyiz (Meseller 19:11). Çünkü sabırlı bir yaşam ile Mesih'i yansıtmamız gereken zor zamanlar söz konusudur. Ve sabırlı olmayan birinin bilge olduğunu da düşünemeyiz (Meseller 15:18; 16:32; 14:29).

(5:10-11) Önceki ayetlerde *“son günlerde yaşadığımız için sabırla bekleyebiliriz”* şeklinde öğreten Yakup, bu ayetlerde de *“son günlerde yaşadığımız için Rab'bin adıyla konuşmuş olan peygamberleri sıkıntılarda sabır örneği alabiliriz”* diye öğretmektedir.

Bu ayetlerde hem sabırlı olma teşvik edilirken hem de sıkıntıların olacağı hatırlatılmaktadır (Matta 21:34-39, Elçilerin İşler 7:52). Ancak Mesih'in ölümü yenerek şimdi göklerde olduğunu (Elçilerin İşler 3:21) göz önüne aldığımızda, imanla yaşamış olanları da (5:10-11, İbraniler 13:7) örnek alabilmemiz mümkündür. Öyleyse bu ayetlerde Yakup *“son günlerde olduğumuz için ölüm dahil, bütün sıkıntılara katlanabiliriz”* şeklinde bir imada bulunmaktadır. Ayet örnek olarak Eyüp'ten bahsettiği için, sıkıntılarda, zorluklarda Eyüp'ün şu duasını hatırlamak uygundur:

1:21 Dedi ki, "Bu dünyaya çıplak geldim, çıplak gideceğim. RAB verdi, RAB aldı, RAB'bin adına övgüler olsun!"

22 Bütün bu olaylara karşın Eyüp günah işlemedi ve Tanrı'yı suçlamadı.

Sıkıntı ve zorluklarda sizin duanız hangisidir? Sıkıntı ve zorluklarda dua edebilen biri misiniz; yoksa beklenmedik ve istenmeyen bir durumla karşılaştığınızda homurdanıp söylenen ve etrafı yargılayan biri olarak mı tanınıyorsunuz?

Diğer yandan ayet Eyüp'ten bahsederken “*Rab'bin en sonunda onun için neler yaptığını bilirsiniz. Rab çok şefkatli ve merhametlidir*” diyor (Eyüp 42:10-17). Rab'bin *şefkati ve merhametinin* sizin hayatınızda nasıl açıklandığını düşünüyorsunuz? *Rab'bin sizin için neler yaptığını* düşünüp sürekli bunu şükranla ananlardan mısınız? Yoksa dualarınız sürekli “*Rab bana şunu ver; Rab şuna ihtiyacım var*” gibi ihtiyaç listesinden mi oluşuyor?

5:12 Kardeşlerim, öncelikle şunu söyleyeyim, ne gök üzerine, ne yer üzerine, ne de başka bir şey üzerine yemin edin. `Evet'iniz evet, `hayır'ınız hayır olsun ki, yargıya uğramayasınız.

Günümüz dünyasında yanlış yemin etmek, yalan yere yemin etmek çok yaygın bir şeydir. İnsanlar yasal olmayan konular üzerine bile yemin edebilmektedirler (*birini öldürmek için yemin etmek gibi*). Ancak Hristiyanlar hayatın her alanında Tanrı'nın önünde yaşayan kimseler olarak tanınmalıdırlar. İmanlılar sözleriyle ve eylemleriyle Mesih'teki pak yaşamı yansıtmalıdırlar.

Sabredilmesi gereken zorluklar, mücadele edilmesi gereken ayartılar karşısında Hristiyanlar dünyasal yollara başvurmadan, imanı yaşamın her alanında korumalı ve inancının kutsallığını her durumda yaşmalıdır. Böylece kilise topluluğu “*Evet'iniz evet, "hayır"ınız hayır olsun*” diyen söze göre (Matta 5:33-37) dili yanlış kullanan dünyaya Mesih'ten bir tanıklık yerleştirmelidir. Çünkü yemin et-

menin Tanrı için ciddi bir konu olduğunu⁸⁶ dünyaya göstermek (*öğretmek*) de Hristiyanların görevidir.

5:12 / Hİ.99 üçüncü emirde Tanrı'nın bizden isteği nedir? Lanet ederek, *yalan yere ya da gereksiz yemin ederek Tanrı'nın ismini* ne küfür ya da kötü amaçla kullanmalı ne de görgü tanığı olduğumuz şeylerde sessiz kalarak korkunç günahlara karıştırmalıyız. Bu emir, uygun bir şekilde O'na itirafta bulunalım, O'na dua edip yaptığımız ve söylediğimiz her şeyde O'nu övelim diye Tanrı'nın kutsal adını saygı ve korkuyla kullanmamızı talep eder.

5:12 / Hİ.102 azizler ya da diğer yaratılmışlar aracılığı ile yemin edebilir miyiz? Hayır. Yasal bir yeminin anlamı bütün kalbimi bilen biri olarak doğruluğuma tanıklık etmeye ve yanlış yemin ettiğimde beni cezalandırması için Tanrı'yı çağırmaktır. Yaratılmış hiçbir şeyin böyle bir yüceliği yoktur (WİA.XXII/2).

(5:12) Tanrı'nın adını boş yere kullanmamak, öncelikle kutsal Tanrı korkusu, kutsal Tanrı saygısı ve kutsal Tanrı sevgisi ile hareket etmeyi gerektirir. "*Yetkin kişi*" sözlerini denetlediği oranda bedenini dizginleyen biridir (3:2 vd.)

Tanrı'nın Sözü'nü doğru bir şekilde öğrenip, Mesih ve lütf merkezli bir şekilde Kutsal Yazılar'a bakmazsak hata ya-

⁸⁶ *Yemin etmek Tanrı'yı tanık tutmak anlamına gelir: II.Korintliler 1:23 Tanrı'yı tanık tutarım ki*, Korint'e tekrar gelmeyişimin nedeni sizi esirgemektir. I.Selanıklililer 2:10 İman eden sizlere karşı davranışımızın ne denli kutsal, adil ve kursesiz olduğuna siz tanıksınız; **Tanrı da buna tanıktır.**

parız (bkz. Matta 23:16-22). Böylece yanlış öğretiler ile yanlış yaşar ve yanlış öğretiriz (Markos 7:10-13).

Diğer yandan Tanrı'nın adını boş yere kullanan, yalan veya gereksiz yere yemin eden, lanet ve küfür sözleri ile kendisini savunan bir kişinin Mesih'e ve Kutsal Kitap'a dair yapacağı tanıklık veya savunmalar toplum gözünde ne kadar inandırıcı ve etkin olabilir ki?

13. ayette "dua edin" ve 14. ayette "başkaları için dua edin" mesajı belirecektir. Şimdi dili denetlemek konusunda başarısız olan birinin duasına kim inanır ya da ondan dua ister ki? Diğer yandan dilini disiplin edemeyen kimselerin Yakup'un arzuladığı düzeyde adanmış bir dua disiplini geliştirmesi zaten zordur.

5:13 İçinizden biri sıkıntıda mı? Dua etsin. Biri sevinçli mi? İlahi söylesin.

5:13 / WİA.XXI/5 farklı vakit ve mevsimlerde, kutsal ve dini bir tavırla yerine getirilmesi gereken dini yeminlerin, dini adakların, ciddi oruçların, ve özel durumlarda sunulan şükranların yanı sıra, Kutsal Yazılar'ın tanrısal bir korkuyla okunması, Söz'ün anlayış, iman ve saygıyla Tanrı'ya itaat ederek vicdanen dinlenmesi ve doğru bir şekilde vaaz edilmesi, lütuf dolu bir yürekte Mezmurlar söylenmesi; ve ayrıca Mesih tarafından verilmiş sakramentlerin doğru bir şekilde verilmesi ve layık bir şekilde alınması, olağan dini tapınışın parçalarıdır.

Sıkıntıda olan birinin dua etmesi veya ilahi söylemesi günümüz dünyasında pek çok kimse için mümkün değildir. Ancak Mesih'in ikinci gelişine bakarak, Mesih'in sağladığı

ğı zafere bakarak sıkıntılı ve zorlu zamanlarda dua için teşvik bulabiliriz. 5:7-11 ayetlerinde sabır ve Mesih'in gelişine bakmak konusu hatırlatılmıştı. Öyleyse sıkıntıda iken dua etmek için bunlar yeterli teşviklerdir (II.Tarihler 33:12-13, Mezmur 50:15; 142:1-3, Luka 22:44, Elçilerin İşleri 16:24-25):

Mezmur 18:6 Sıkıntı içinde RAB'be yakardım,
Yardıma çağırdım Tanrım'ı.
Tapınağından sesimi duydu,
Haykırışım kulaklarına ulaştı.

Sevinçliyken ilahi söylemek mümkün olduğu halde pek çok kimse ilahi söylemeyi Pazar günü kiliseye gidince yapıyor.

Dua etmek ve ilahi söylemek aynı zamanda duyguları doğru bir şekilde ifade etmenin yoludur. Böylece iyi günde ve kötü günde, gündelik hayatın her alanında dua ve ilahi ile yürümekle ağlayışı, yası, üzüntüyü, sevinci Tanrı'nın sözleri ile birlikte, Tanrı'nın Sözleri'ne uygun bir şekilde dışarı vurmuş olur; böyle durumları Kutsal Kitap'ın bildirisi ile ifade etmeyi öğrenmiş oluruz. Ayrıca bizler dua ve ilahi ile dilimizi doğru kullanmayı pratik ederiz.

(5:13) 12. ayette dili doğru kullanmak ve güvenilir olmak konusuna değinmiştik. Bu ayette dua ve ilahi konusuna gelinmesi bize şunu gösteriyor: Dilini Tanrı Sözü'ne uygun bir şekilde disiplin edenler duada ve tapınmada başkalarından farklı ve model kimselerdir.

Kutsal Kitap'ın Tanrısı halkı ile birlikte yürümek isteyen, halkının arasında yaşayan Tanrı'dır. Bu yüzden sevinçlerimiz kadar sıkıntılarımızın da Tanrı ile bir diyalog vesilesi olması gerekir. Dua ve tapınma sadece ihtiyaçlarımızı Tanrı'ya bildirdiğimiz bir şey değildir. Dua ve tapınma ile Kutsal Yazılar'ı daha derin anlamları ile düşünürüz. Ve yine dua ve tapınma Tanrı'nın düşüncesini anlamak için yaklaştığımız, Kutsal Ruh aracılığı sıkıntılarda ve güçsüzlüğümüzde Tanrı'nın gücünü tecrübe edebildiğimiz bir pratiktir. Mezmurlar sıkıntılarının ve ağlayışların Tanrı'ya sunulduğu dualarla doludur (Mezmun 116:3-5; 142). Benzer şekilde Yunus'un nasıl dua ettiğini hatırlayın (Yunus 2:1-10).

Mesih'in son akşam yemeğini hatırlayın. Mesih o zamanda tutuklanmak üzere dışarı çıkmadan önce elçilerine sıkıntı ve zorluklarda dua ve ilahi kullanmayı öğretmiş (Matta 26:30); dışarı çıktıktan sonra gelecek olan sıkıntılardan bahsederek elçilerine böyle zor zamanlarda dua etmek konusunda bir örnek bırakmıştır (Matta 26:37-39).

5:14 İçinizden biri hasta mı? İnanlılar topluluğunun ihtiyaçlarını çağırtsın, Rab'bin adıyla üzerine yağ sürüp onun için dua etsinler.

Bir kişi hastalandığında arkadaşları olarak bizler de dua edebiliriz, etmeliyiz de. İhtiyarların çağırılması ise çoğunlukla, ciddi hayati tehlikelerin söz konusu olduğu durumlarda yapılmaktadır. Ve yine çevresinde dua edecek kimselerin olmadığı yalnız yaşayan insanlar rahatça konuşabildikleri ve güvenebildikleri için kilisenin ihtiyaçlarını çağırmaktadırlar. Böylece hastalar kilisenin duasını ve yağ ile birlikte kilisenin mesh edişini alabilirler.

Diğer yandan çağımız dua isteme ihtiyacı içinde olduğumuzu bize sıklıkla unutturmaktadır. Arkadaşımız “başım ağrıyor” dediğinizde ilk yaptığımız şey ilaç dolabına gitmek mi, yoksa dua etmek mi oluyor?

Dua etmek aynı zamanda dua eden kişinin kendisini geliştirir. Diğer yandan kendimiz için değil de başka biri için dua ederken Mesih'teki yaşamımızı bir diğer kişi ile paylaşmış oluruz. Dua ederek ulaştığımız, imanda yaşadığımız yenilenme ve derinleşme ile o hasta kişiye hem Mesih'in şefkatini gösterir hem de kişinin Tanrı'nın vaatlerine yeniden güçlü bir şekilde bağlanmasını sağlarız.

Ayrıca bu ayet atanmış ihtiyarlara⁸⁷ tabi olmak, kilisenin yönetimi altında olarak yaşamak, bir topluluğun, diri bedeninin bir parçası olarak yaşamak konusunu da hatırlatıyor.

(5:14) Bu bölümü kısaca özetlersek; 3. ayette son zamanlarda yaşadığımız; yani Rab'bin gelişinin yakın olduğu zamanlarda (6-8.a.) yaşadığımız hatırlatılmıştı. Son zamanlarda, Rab'bin gelişini özleyerek yaşayan Tanrı halkı nasıl yaşamalıydı? 9. ayette bu soruya “birbirinize karşı homurdanmayın” diye cevap veriyor. Bu ifadeye tersinden bakar-

⁸⁷ Elçilerin İşleri 14:23 İmanlılar için her toplulukta *ihtiyarlar* seçtiler. Dua ve oruçla onları, inanmış oldukları Rab'be emanet ettiler (Titus 1:5). **İbraniler 13:7** Tanrı sözünü size iletmış olan önderlerinizi hatırlayın. Yaşayışlarının sonucuna bakarak onların imanını örnek alın. 17 Önderlerinizin sözünü dinleyin, onlara bağlı kalın. Çünkü onlar canlarınız için hesap verecek kişiler olarak sizi kollarlar. Onların sözünü dinleyin ki, görevlerini inleyerek değil bunun size yararı olmaz sevinçle yaparlar.

sak ayet “*dayanışma, birlik, paydaşlık, sevgi*” ile yaşayın diyor. Böylece Rab’bin gelişini bekleyen kiliseye düşen görev peygamberleri ve sıkıntıya dayanmış olanları örnek alıp Mesih merkezli bir şekilde dua etmek olmalıdır (10-11.a.). Çünkü Mesih’in kilisesi Tanrı’nın şefkatini ve şifasını dua ve paydaşlık ile yaşar (Elçilerin İşleri 14:23).

Yağ sürerek dua etmenin ise yerleşik bir uygulama olduğu bilinmektedir (Markos 6:13). Ancak burada önemli olan şey “**Rab’bin adıyla**” yapılmasıdır. Ve bu durum yine ‘**el koyma**’ şekliyle kendini gösterecektir (Elçilerin İşleri 28:8, Markos 1:30-31).

5:14 İçinizden biri hasta mı? İnanlılar topluluğunun ihtiyarlarını çağırtsın, Rab’bin adıyla üzerine yağ sürüp onun için dua etsinler.

5:15 Ve imanla edilen dua hastayı iyileştirecek ve Rab onu ayağa kaldıracak. Eğer hasta günah işlemişse, günahları bağışlanacak.

14. ayetin ‘*atanmış ihtiyarlar*’ hatırlatmasını aklımızda tutarsak, ayetin devamındaki “**Rab’bin adıyla üzerine yağ sürüp onun için dua etsinler**” ifadesi 15. ayette ‘*imanla edilen dua*’ ifadesine bağlanmaktadır. Öyleyse 14-15 ayetlerini birlikte düşündüğümüzde ‘*ihityarların imanla yaptığı dua*’ vurgusu kesindir.

15. ayet şifa duaları ile birlikte tövbe dualarını kullanmaktadır. Eğer cemaat içinde hasta biri varsa ve bu adam *zengin adam örneğindeki gibi* günah işlemiş ise, hastalığı sadece fiziksel değil ruhsal yönü ile de düşünmemiz gerekir. Bu yüzden şifa duaları yanında tövbe ve itirafların açıkça ve güven içinde yapılabilmesi için, *görevli (atan-*

mı?) olmaları ve sır tutmaları sebebiyle ihtiyarların (presbiterlerin)⁸⁸ seçilmesi uygundur.

Denenmeler yüzünden yoldan sapmış kişileri ihtiyarlar tövbe aracılığı ile tekrar Tanrı'ya dönmeye çağırır. Yaşamda sağa sola sallanan bir kardeşin ölüm anında Mesih'teki güveninin tazelenmesi için ihtiyarlar tövbe ve itiraf duaları ile o kişiye yaklaşırlar. Böylece sadece fiziksel hastalık için değil, Tanrı'daki barışıklık ile hastanın bağışlanmayı alması ve bağışlayabilmesi için de şifa duaları ve tövbe duaları, övgü ve şükran duaları ile birlikte yapılmaktadır. Böylece hasta Tanrı'nın esenliğini alır; ortada ağır bir hastalık varsa, bu şekilde hastanın *esenlik içinde ölebilmesi* de sağlanmış olur. Bu şekilde **iman ile yapılan dua** ile duanın gücü⁸⁹ ve imanın bereketi⁹⁰ ortaya çıkar.

İmanla edilen dua:

Kilisenin duası ölümden ve yaşamda her şeyin tek sahibi olan Tanrı'ya yöneliktir. Bu yüzden hiç değişmeyen özel bir duayı okumaktan öte *-bu hazır dualar da insanların konuya kolayca odaklanması açısından da yararlıdır-* hazır dualara ek olarak ve bu hazır duaların üzerine bina edilen ve imana dayalı olarak yapılan dualar önemlidir. Tanrı'ya ait olmanın ayrıcalığı ile Tanrı'nın vaatlerinin sarsılmazlığındaki sevinç ve güvene dayalı olarak yapılan Kutsal Kitap okumaları ile birlikte edilen dualar günah işlemiş kimseler için gerekli ve yararlı dualardır.

⁸⁸ Grekçede presbuteros

⁸⁹ Matta 21:22, Yuhanna 14:13; 15:7, Elçilerin İşleri 16:25-26

⁹⁰ Matta 8:13; 9:29-30; 17:20; 21:21, Markos 9:23

hasta günah işlemişse:

Her hastalığı doğrudan bir günah ile ilişkilendirmeye çalışmak doğru bir yaklaşım olmaz. Ancak ölüm dahil olmak üzere hastalıkların kökeninde ilk günah ve düşüş ile gelen bozulmuşluk mirası vardır. Ancak bazı hastalıklarımız doğrudan günahla ilişkilidir (I.Korintliler 11:29-30).

(5:15) *“İmanla edilen dua”* ne anlama geliyor? Bu dua Rab’bin tekrar gelişine bakarak (dolayısı ile Mesih’in çarmıh ölümü ve dirilişinin bilincinde) yapılan ve *kuşku duymadan* (1:6) yapılan duadır (Matta 21:21, I.Yuhanna 5:14-15). Sıkıntıda dayanmış olanların (10-11.a.) örneğine bakarak yapılan duadır –*bunlar Kutsal Yazılar’da kayıtlıdır.*

Burada *‘imanla dua ve günahların bağışlanması’* konusunun birlikte geçmesi bize Mesih’in felçli bir adamı iyileştirmesi ve günahlarını bağışlamasını hatırlatmaktadır (Matta 9:2-6).

Çağımız *“güç”* çağıdır diyebiliriz. Güçlü kimselerin sözü geçerli oluyor, güçlü devletlerin politikaları başka ülkeleri etkiliyor. Güçlü olmak için, zengin olmak için, ünlü olmak için, çoğunluk üzerinde etkin olmak için hep istek var; her zaman bir yarış var. Ancak adil olmak için, haklı olmak için çalışmaya aynı gayreti gösterenler azdır. Herkes sanki en doğruyu, en mükemmeli yapan biriymiş gibi güçlü olmak ve yönetmek istiyor. Dolayısı ile zayıflıkları ile kimse yüzleşmek istemiyor. Herkes başkasının ayıp ve utancı üzerinde konuşuyor, ama kimse kendi zayıflıklarını dile getirmek istemiyor.

Sizin dualarınızda *tövbe ve itiraf* ne kadar yer tutuyor? Ve kilisenizde toplu tapınmalarınızda tövbe ve günahların bağışlanması ne kadar vurgulanıyor?

Tanrı'ya samimi itirafta bulunmadan bağışlanma güveni içinde olamayız. Bunu Tanrı'ya karşı yapamayanlar insanlardan da özür dileyemezler. Çünkü günahları için Tanrı ile yüzleşemeyenler kendi hatalarını kabullenemezler ve hatayı başkalarında arayan biri olurlar. Bu tutum da genel olarak gururu besleyip güçlendirir.

Öyleyse **imanla edilen dua** konusunu dua *tövbe ve itiraf* duaları konusundan ayrı düşünemeyiz. Övgü, tövbe ya da dileklerimiz olsun, dualarımız imanın bağlandığı Rab ile güçlüdür.

5:16 Bu nedenle, şifa bulmak için günahlarınızı birbirinize itiraf edin ve birbiriniz için dua edin. Doğru kişinin yalvarışı çok güçlü ve etkilidir.⁹¹

5:16 / WIA.XV/6 Her insan Tanrı'ya günahlarını kişisel olarak itiraf ederek bunların bağışlanması için dua etmelidir; bunu yaptığında ve bu günahlara sırtını döndüğünde merhamet bulacaktır; öyle ki kardeşine ya da Mesih'in Kilisesine karşı suç işleyen kişi kendilerine karşı suç işlediği kimselere karşı olan tövbesini ve günahından duyduğu üzüntüyü kişisel olarak ya da herkesin önünde açıkça itiraf etmeye istekli olmalıdır. Bunların yapılması üzerine kendisine karşı suç işlenen kişiler onunla barışmalı ve sevgiyle kabul etmelidir.

5:16/ WIA.XXI/3 Şükranla birlikte sunulan dua, dini tapınışın özel bir parçası olup, tüm insanlarca yapılması Tanrı tarafından şart koşulmuştur: ve kadul edilmesi için Oğul'un ismiyle, Ruhunun yar-

⁹¹ doğru kişinin etkili işleyen yalvarışı çok güçlüdür.

dımıyla, O'nun iradesine uygun olarak, anlayış, saygı, alçakgönüllülük, içtenlik, iman, sevgi, ve katlanışla; ve eğer sesli bir şekilde yapılıyorsa, kişi tarafından bilinen bir dilde dua edilmelidir.

5:16 / WUI.183 Kimler için dua etmeliyiz? Mesih'in yeryüzündeki tüm kilisesi için için dua etmeliyiz, yönetimler, hizmetler, kendimiz, kardeşlerimiz, düşmanlarımız, bütün insanlar ve bizden sonra yaşayacaklar için dua etmeliyiz. Ancak ölümler ve ölümcül günah işlemiş olanlar için dua edemeyiz.

5:16 / WUI.185 Dua ödevimiz söz konusu olduğunda Tanrı, bize nasıl bir yön vermiştir? Tanrı'nın görkemini, kendi değersizliğimizi, ihtiyaçlarımızı, günahlarımızı kavrayarak dua etmeli, tövbekar, minnettar ve inançlı yüreklerle yaklaşmalı, anlayış, iman, içtenlik, hararet, sevgi ve dayanma gücüyle Tanrı'ya gelmeli, O'nu bekleyerek isteğine alçakgönüllülükle boyun eğmeliyiz.

5:14-15 ayetlerini 16. ayetin ilk yarısı ile birlikte düşünelim:

5:14 İçinizden biri hasta mı? İnanlılar topluluğunun ihtiyaçlarını çağırtsın, Rab'bin adıyla üzerine yağ sürüp onun için dua etsinler. 15 İmanla edilen dua hastayı iyileştirecek ve Rab onu ayağa kaldıracak. Eğer hasta günah işlemişse, günahları bağışlanacak. 16 Bu nedenle, şifa bulmak için günahlarınızı birbirinize itiraf edin ve birbiriniz için dua edin...

14. ayette hastalık konusunu fiziksel hastalık ya da ruhsal hastalık olarak ayırmak gerekmiyor. Ancak 15-16. ayette hem fiziksel hem ruhsal hastalık hakkında düşünebiliriz; çünkü şifa ve günahların itirafını birlikte konuşmaktadır. Bu yüzden *Ruhsal Şifa* açısından duanın ve ayrıca günahların itirafı ve tövbenin önemini hakkında düşünmeliyiz. Mezmur 41 fiziksel bir hastalıktan bahsetmektedir. Ancak aynı zamanda tövbe ve itirafı şifa için gerekli görmektedir:

Mezmur 41:4 "Acı bana, ya RAB!" dedim,
"Şifa ver bana, çünkü sana karşı günah işledim!"

Benzer şekilde Mesih'in çarmıhtaki fiziksel yaralarını hatırlayın (İşaya 53:4-5); Mesih bu acıları bizlerin ruhsal zayıflık ve bozulmuşluğu için taşıdı:

İşaya 53:3 İnsanlarca hor görüldü, Yapayalnız bırakıldı. Acılar adamıydı, hastalığı yakından tanıdı. İnsanların yüz çevirdiği biri gibi hor görüldü, Ona değer vermedik.

6 Hepimiz koyun gibi yoldan sapmıştık, Her birimiz kendi yoluna döndü. Yine de RAB hepimizin cezasını ona yükledi.

8 Acımasızca yargılanıp ölüme götürüldü. Halkımın isyanı ve hak ettiği ceza yüzünden Yaşayanlar diyarından atıldı. Onun kuşağından bunu düşünen oldu mu?

Böylece dua hizmetini de Mesih'in hizmetinin ve tanıklığının bir devamına benzetiriz:

Luka 4:18-19 Rab'bin Ruhu üzerimdedir. Çünkü O beni yoksullara Müjde'yi iletmek için meshetti. Tut-saklara serbest bırakılacaklarını, körlere gözlerinin açılacağını duyurmak için, ezilenleri özgürlüğe kavuş-turmak ve Rab'bin lütuf yılını ilan etmek için beni gönderdi.

Doğru kişi:

İnsanlar açısından baktığımızdan öncelikle *doğru tek kim-se bile yoktur* (Romalılar 3:10). Çünkü Adem'in günahı yüzünden bütün Adem soyunda doğruluk yoktur (Romalı-lar 5:19).

O halde tek kutsal, günahsız ve tek iyi olan Mesih'e iman bizleri Tanrı'da doğru kişi yapar. İbraniler 11. bölümdeki iman örneklerini hatırladığımızda (11:4), iman ile bağlan-dığımız Mesih'te Tanrı'nın çocukları olduğumuz (Yuhanna 1:12) için *doğru kişiler sayılmaktayız.*

Bizler Tanrı'nın düşmanlarıyken Mesih'in çarmıh ölümü sayesinde Tanrı ile barıştıksa, Mesih'in dirilişi ile kurtulu-şumuz çok daha kesindir (Romalılar 5:10). Öyleyse Me-sih'teki barışıklık ve kurtuluş ile *doğru kişiler sayılmakta-yız.*

Gökte ve yeryüzünde bütün güç ve yetkinin kendisinde olduğu Mesih'in (Matta 28:18) aracılığı ile *doğru kişiler sayılmaktayız.*

Mesih aracılığı ile Tanrı bizden yana olduğu ve bizi kimse suçlu çıkaramayacağı için *doğru kişiler sayılmaktayız:*

Romalılar 8:31 Öyleyse buna ne diyelim? Tanrı bizden yanaysa, kim bize karşı olabilir?

32 Öz Oğlu'nu bile esirgemeyip O'nu hepimiz için ölüme teslim eden Tanrı, O'nunla birlikte bize her şeyi bağışlamayacak mı?

33 Tanrı'nın seçtiklerini kim suçlayacak? Onları aklayan Tanrı'dır.

34 Kim suçlu çıkaracak? Ölmüş, üstelik dirilmiş olan Mesih İsa, Tanrı'nın sağındadır ve bizim için aracılık etmektedir.

Alçalışı ve aramıza gelişi ile, çarmıh ölümü, gömülmesi, dirilmesi ve göğe yükselmesi ile Mesih'in günahlardan arınmayı sağlaması sayesinde (İbraniler 1:3) *doğru kişiler sayılmaktayız.*

Doğru kişinin etkili işleyen yalvarışı çok güçlüdür:

Tanrı bizlere Mesih aracılığı ile Kutsal Ruh'unu verdi (I.Korintliler 6:19, Romalılar 5:5). Kutsal Ruh bizleri Mesih'te Tanrı'nın çocukları olarak ayırdı, korudu (II.Korintliler 1:22, Efesliler 1:13). Mesih'e iman edenler Kutsal Ruh ile kutsal kılındığı için *doğru kişiler sayılmaktayız.*

Romalılar 8:16 Ruh'un kendisi, bizim ruhumuzla birlikte, Tanrı'nın çocukları olduğumuza tanıklık eder.

26 Bunun gibi, Ruh da güçsüzlüğümüzde bize yardım eder. Ne için dua etmemiz gerektiğini bilmeyiz, ama Ruh'un kendisi, sözle anlatılamaz iniltilerle bizim için aracılık eder.

27 Yürekleri araştıran Tanrı, Ruh'un düşüncesinin ne olduğunu bilir. Çünkü Ruh, Tanrı'nın isteği uyarınca kutsallar için aracılık eder.

Kutsal Ruh bizlerin dualarını arındırıp Tanrı'ya öylece yükselttiği için *iman edenlerin duası çok güçlü ve etkilidir.*

Böylece iman aracılığı ile Mesih'teki birleşmişlikte Mesih'teki erdemler ve doğruluk bizim sayılacağından “*Mesih'te olan*” her bir kişinin duası ve yakarışı etkilidir. **Mesih'in uğruna çarmıha gittiği kilisenin yakarışı Mesih'in zaferinden dolayı güçlüdür.** Tanrı'nın baba şefkati ve ilgisi sebebiyle (Matta 7:7-11) ve Mesih'in aracılığı sayesinde (Yuhanna 10:9; 14:13) *iman edenlerin duası çok güçlü ve etkilidir.*

(5:16) 13. ayet ile dua konusuna başlamıştık. Böylece kendimiz ve başkaları için dua edelim (13-16.a.) diye özetlersek; bu şekilde imanlarını ve hayatlarını örnek almamız gereken kimseleri (10-11.a.), dua konusunda da örnek almış oluruz. Bu yüzden Tanrı ile ilişkilerinde ve dua konusunda örnek almamız gereken kişilerden biri olarak da sonraki ayet İlyas'a değinir.

Doğru kişinin yalvarışının çok güçlü etkiyle iş görmesi (Mezmur 24:15; 145:18) bize bir başka örneği hatırlatmaktadır:

İbraniler 11:4 Habil'in Tanrı'ya Kayın'den daha iyi bir kurban sunması iman sayesinde oldu. İmanı sayesinde doğru biri olarak Tanrı'nın beğenisini kazandı...

Diğer yandan “*doğru kişinin yalvarışı çok güçlü ve etkilidir*” ifadesi bizleri *doğruluk* konusunda ve *dua* konusunda

teşvik etmektedir. Öncelikle herkes samimiyetle Rab'bin önünde 'doğruluk' konusunda yetersiz, güçsüz, isteksiz olduğunu itiraf etmelidir. Benzer şekilde doğruluk konusundaki zayıflığımızın dua konusunda da kendisini belli ettiğini görecektir. O zaman doğruluk ve duayı bir paranın iki yüzü gibi düşünelim. Mesih'in doğruluğunu özleyip ona layık kullar olmak için Kutsal Ruh'un desteğini aramak, Kelam ve dua ile yürümek "*doğru kişi ve etkin dua*" konusunu örnek almamız için gereklidir. Yani duamız tekrar bizleri Rab'bin Sözü'nü okumaya, araştırmaya yani Kelam'a acıktırmaya yönlendirirken; Kelam okuma ve araştırmalarımız da bizleri açlıkla duaya yönlendirmelidir.

Petrus ve Yuhanna'nın sakat dilenciği iyileştirdikten sonra tutuklanmasını hatırlayın. Daha sonra onlar serbest bırakıldıktan sonra kilise hem bu haksızlık durumu için hem de kilisenin bundan sonraki hizmeti için toplu halde dua ettiler (Elçilerin İşleri 4:24-31). Buradaki duaya baktığımızda birlik ve paydaşlık için önemli bir teşviiktir. Aynı imanda toplanmış, aynı düşüncede birleşmiş, aynı Rab'be yönelmiş bir topluluk... Bu dua örneğine bakınca yine etkin bir dua görmekteyiz. Çünkü hepsi bir arada olunca, tek tek oldukları zamandan daha fazla bir güçle Rab'bi [*ve O'nun doğruluğunu*] yansıtıyorlar.

Mesih imanı ile aynı düşüncede birleşmiş olarak dua eden kilisenin yalvarışı güçlü etkiyle işler (Elçilerin İşleri 12:5 vd.).

**5:17 İlyas da aynı bizim gibi bir insandı. Yağmur yağmaması için gayretle dua etti ve üç yıl altı ay yeryüzüne yağmur yağmadı.
18 Tekrar dua etti ve gök yağmurunu, toprak da ürününü verdi.**

Bu ayetler bazı durumlarda en umutsuz gibi gözükten şeyleri Tanrı'nın nasıl değiştirdiğine dair bir güvence vermektedir. Tanrı için imkansız bir şey olmadığını aklımızda tutmamız gerekir. 5:13-16 ayetlerinin dua konusundaki öğretilerine 17-18. ayetlerde canlı örnek olarak İlyas (I.Krallar 17) verilmektedir.

(5:17-18 / BİA.26) Tanrı'nın biricik Oğlu'ndan

sözü daha çok dinlenecek bir aracı kim olabilir ki?

... dualarımızı,

Tanrı'ya yöneltmeye layık olmadığımızı söyleyemeyiz –

meselemiz dualarımızı kendi saygınlığımızı

dayandırarak sunma meselesi değildir,

meselemiz dualarımızın iman sayesinde

doğruluğuna kavuştuğumuz Mesih'e,

yüceliğine ve saygınlığına

dayandırarak sunmamız meselesidir.

Daha da ötesi,

bizleri Tanrı'ya yaklaşma konusunda teşvik etmek

isteyen elçi şunları yazmıştır:

“Gökleri aşmış olan büyük başkâhinimiz

Tanrı'nın Oğlu Mesih İsa varken,

açıkça benimsediğimiz inanca sımsıkı sarılalım.

Çünkü zayıflıklarımızda bize yakınlık duyamayan değil,

tersine, her alanda bizim gibi sınanmış,

yine de günah işlememiş bir başkâhinimiz vardır.

Bu nedenle merhamete ermek
ve gerektiğinde bize yardım edecek lütfâ kavuş-
mak için
Tanrı'nın lütuf tahtına cesaretle yaklaşalım”
 demiştir.

Aynı elçi,
“İsa'nın, kendi kanı sayesinde
kutsal yere girmeye cesaretimiz vardır,
imanın verdiği tam güvenceyle,
yürekten bir içtenlikle Tanrı'ya yaklaşalım”
 demiştir.

Benzer bir şekilde,
“Ama İsa sonsuza dek yaşadığı için kâhinliği sü-
reklidir.
Bu nedenle O'nun aracılığıyla
Tanrı'ya yaklaşanları tamamen kurtaracak güç-
tedir.
Çünkü onlara aracılık etmek için hep yaşamak-
tadır”
 demiştir.

Bundan dolayı,
İsa Mesih'in buyruğuna itaat ederek,
bizlere Rab'bin duasında öğrettiği gibi,
tek Aracımız olan İsa Mesih aracılığıyla,
O'nun adıyla
Baba'dan isteyeceğimiz
her şeyi alacağımız güvencesiyle
cennetteki Baba'mıza sesleniriz.

(5:17-18) I.Krallar 18:1 Uzun bir süre sonra kuraklığın üçüncü yılında RAB İlyas'a, "Git, Ahav'ın huzuruna çık" dedi, "Toprak üzerine yağmur göndereceğim"

42 Ahav yiyip içmek üzere oradan ayrılınca, İlyas Karmel Dağı'nın tepesine çıktı. Yere kapanarak başını dizlerinin arasına koydu.

43 Sonra uşağına, "Haydi git, denize doğru bak!" dedi. Uşağı gidip denize baktı ve, "Hiçbir şey görmedim" diye karşılık verdi. İlyas, uşağına yedi kez, "Git, bak" dedi.

44 Yedinci kez gidip bakan uşak, "Denizden avuç kadar küçük bir bulut çıkıyor" dedi. İlyas şöyle dedi: "Git, Ahav'a, 'Yağmura yakalanmadan arabanı al ve geri dön de.'"

Tanrı yağmur vereceğini söylüyor; ve İlyas bundan sonra yağmur yağması için dua etmeye başlıyor. Çünkü Tanrı işini seçtiği doğru kullar aracılığı ile yapmak isteyen bir Tanrı'dır (*halkının arasında yaşayan Tanrı*).

Böylece İlyas adanmışlıkla ve ısrarla dua ederek yüreğini Rab'bin işine hazırlıyor. Ve bu dua tecrübesi boyunca Tanrı'nın Sözü'ne güvenmeyi ve sabırla Rab'bi beklemeyi yaşamına uyguluyor.

İlyas'ın bu dua tecrübesi, gündelik hayatın merkezine Tanrı'yı koyarak bakma tecrübesidir. Halkının arasında yaşamak isteyen Tanrı aynı zamanda iyi armağanları halkına vermek isteyen bir Tanrı'dır. Yani Tanrı vermek istiyor ve bizden de imana dayalı olarak yaşamış kimseleri örnek alarak duada gayretli olmamızı istiyor.

5:19 Kardeşlerim, içinizden biri gerçeğin yolundan saparsa ve biri onu yine gerçeğe döndürürse, 20 bilsin ki, günahkârı sapık yolundan döndüren, ölümden bir can kurtarmış ve bir sürü günahı örtmüş olur.

2:25-26 ayetleri için yapılan açıklamaya bakınız.

“Gerçeğin yolundan sapmak” ifadesi “başı boş koyunlar gibi dolaşmak” anlamına da gelmektedir. Ve imandan önceki yaşam için I.Petrus 2:25 ayeti “Yolunu şaşırmuş koyunlar gibiydiniz...” ifadesini kullanır:

Yahuda 13 Köpüğünü savuran denizin vahşi dalgaları gibi, ayıplarını etrafa savururlar. Serseri yıldızlar gibidirler. Onları sonsuza dek sürecektir koyu karanlık bekliyor.⁹²

Bir günahkar sapık yolundan nasıl döner? Tanrı'nın Sözleri aracılığı ile:

Mezmur 19:7 RAB'bin yasaı yetkindir, cana can katar,
RAB'bin buyrukları güvenilirdir,
Saf adama bilgelik verir,
8 RAB'bin kuralları doğrudur, yüreği sevindirir,
RAB'bin buyrukları arıdır, gözleri aydınlatır.

Bir günahkar sapık yolundan nasıl döner? Sevinçli Hristiyanlar (Filipililer 4:4, 6, I.Selanıklililer 5:16-17) aracılığı ile:

Mezmur 51:12 Geri ver bana sağladığın kurtuluş sevincini,

⁹² Mezmur 119:176, Meseller 21:16; 27:8, İşaya 53:6, Yeremya 50:6, Ağıtlar 4:14

İstekli bir ruhla bana destek ol.
13 Başkaldıranlara senin yollarını öğreteyim,
Günahkârlar geri dönsün sana.

Bir günahkar sapık yolundan nasıl döner? *Ruhsal kişilerin sefkati (Galatyalılar 6:10) ve bilgeliği ile:*

I.Timoteyus 4:16 **Kendine ve öğretine dikkat et, bu yolda yürümeye devam et.** Çünkü bunu yapmakla hem kendini hem seni dinleyenleri kurtaracaksın.

Bir günahkar sapık yolundan nasıl döner? *Mesih'in lütfunun aracılığı ile:*

Luka 22:32 Ama ben, imanını yitirmeyesin diye senin için dua ettim. Geri döndüğün zaman kardeşlerini güçlendir.

Elçilerin İşleri 3:19-20 Öyleyse, günahlarınızın silinmesi için tövbe edin ve Tanrı'ya dönün. Öyle ki, Rab size yenilenme fırsatları versin ve sizin için önceden belirlenmiş olan Mesih'i, yani İsa'yı göndersin.

Diğer yandan 5:19-20 ayetlerine bakarken, bu ayetlerin Kurtuluş doktrini öğretmek için yazılmadığını göz önüne almalıyız. Mektup '*İman ve Eylem*' açısından yazıldığı için, Yakup açıkça kilisedeki kardeşlere, bir zamanlar kendileri ile bulunmuş, gerçek imanı ikrar etmiş, ancak şimdide gerçek imana aykırı bir şekilde yaşayan kimselere karşı merhametli olmak açısından yazıyor. Ve açıkça "*düşmüş kimselere yardım etmek, merhametli bir şekilde*

onların imana sarılması için gayretli olmalıyız” demeye çalışıyor.

Burada ayet “*içinizden biri*” demek suretiyle, o zamanın okuyucuları açısından ‘*şimdiki zamanda*’ olabilecek bir durumdan bahsediyor. Mektup [*aslında tüm Kutsal Kitap*] görünen kiliseye yazılmıştır. Yani bir kilise üyesi Kutsal Üçlübir Tanrı’dan ayrılabilir; ve benzer bir şekilde bir İsraili Yahve’den ayrılabilir.

Bize ‘*kardeşimiz*’ olarak gözüken biri Tanrı’da gerçek imanlı biri olmayabilir. Bu durumda kilise bütün halkı hem düşüşe karşı uyarmak hem de *arta kalan bakiyeye* sadık kalması için öğüt, uyarı, azarlama ile konuşmak durumundadır.

Bu Ayetlerde Şunu Demek İSTEMİYOR: “*gerçek (elçisel –Kelami) imana sahip olan kimseler imandan düşebilir; gerçek imandan düşmüş biri kurtarılabilir.*”

Kurtuluşumuz fiziksel, elimizde tutulabilir bir şey olmadığından elimizden kaybedilebilen bir şey de değildir. Kurtuluş insana bağlı olursa, insan kendisine odaklanır (*ben araştırdım, ben aradım, ben karar verdim, ben dua ettim, ben Rab’bi yüreğime davet ettim gibi...*) ve böyle bir durumda, insan kurtuluş konusunda Tanrı’ya odaklanmıyor demektir –*aslında bu da gurur olur.*

Kurtuluşumuz her şeye mutlak hükmeden Üçlübir Tanrı’dan geliyor. Bu yüzden iman eden kimselerin “*Tanrı beni Mesih’te seçti, Tanrı beni kurtardı*” diyerek Tanrı’ya

bakması, umutla Tanrı'ya güvenmesi, Tanrı'nın vaat ve anlaşmasına bakarak imana sarılması gerekiyor.

Romalılar 8:28-30 ayetlerine baktığımız zaman görüyoruz ki, kurtuluşumuz için her şeyi Tanrı yapıyor -insan değil. Yani kurtuluşun merkezinde olan şey Tanrı'dır –benzer şekilde Romalılar 8:35-39 ayetlerine baktığımızda ise Tanrı'nın sevgisinden bizi hiçbir şeyin ayıramayacağını okuyoruz.

Bizler insan olarak yanlış yola giden kimselere dışarıdan bakınca, böyle devam eden yolun sonunun cehennem olduğunu görüyoruz –insani bakış açısına göre kişinin cehenneme gideceğini düşünüyoruz. Ancak Tanrı o kişinin yüreğinde çalışırsa gerçek iman ortaya çıkacak, tövbeyi Tanrı o kişiye verince kişinin hayatında kurtuluşun meyveleri görülecektir.

İnsanların yüreğini bilemediğimiz gibi, Tanrı'nın düşüncesini de tam olarak bilemeyiz. Yani kim kurtuldu ya da Tanrı ne zaman kimi kurtaracak, bunu bilemeyiz. Ancak Mesih'in yaptığı gibi, Tanrı Sözü'nü duyurmalı, paylaşmalı, insanlık ailesine merhametle hizmet etmeliyiz.

Genelde dışarıdan bakıldığında iman etmiş olarak gözüken birinin daha sonra imanı terk etmesine bakarak kurtuluşun kazanılabilir ve dolayısı ile kaybedilebilir olduğunu düşünmeye meyilliyiz. *İşimiz kimin kurtulmuş kimin kurtulmamış olduğunu bilmek değildir.* Tanrı'nın seçtiklerini yine Tanrı çağırıyor; ve Tanrı bu iş için kiliseyi kullanıyor.

Tanrı sadıktır, bu yüzden Tanrı'ya güvenmeliyiz, Tanrı'nın lütfuna dayanmalıyız. Kurtulmuş kimseler olarak da insanlara merhametle yaklaşmalıyız.

Yani insanlara olan hizmetimiz aracılığı ile kişi Tanrı'nın yoluna dönerse “ölümden bir can kurtuldu” diyoruz. Tanrı bizi lütfakar bir şekilde kurtardığı için, biz de kaybolmuş yollarda yürütenlerden yüz çevirmeyip merhametle o kimseye yardım etmeye çağırıyoruz.

(5:19-20) ayetin “biri gerçeğin yolundan saparsa” ifadesi öncelikle her imanlı kişinin aklında tutması gereken bir gerçeğe dikkat çeker: **aranızdan biri** (kilisenizden biri), kendiniz gibi gördüğünüz bir düşebilir.

Öyleyse ilk günahın ne kadar kökten bir düşüş getirdiğini unutmamalıyız. Ve günaha düşüş konusunda uyanık olmalıyız:

II.Korintliler 11:3 Ne var ki, yılanın Havva'yı kurnazlığıyla aldatması gibi, düşüncelerinizin Mesih'e olan içten ve pak adanmışlıktan saptırılmasından korkuyorum.

Kendi bilgimize, tecrübemize bakarak yürürsek bu gurur getirmeye başlayacak; gurur da düşüşe sebep olacaktır. Öncelikle düşen birinin günahını sevgi ile örtmeliyiz; yani bu konudan her yerde ve herkesle konuşmamalıyız. Ancak bu konuyu o kişi ile ve kiliseden görevli kimselerle konuşup çözümleri aramalıyız (Hezekiel 34:4, Matta 18:15, Yahuda 22-23); ve ortada olan günaha ve utancına bizler de düşmeliyim diye ayrıca dua etmeliyiz:

Galatyalılar 6:1 Kardeşler, eğer biri suç işlerken yakalınırsa, ruhsal olan sizler, böyle birini yumuşak ruhla yola getirin. **Siz de ayartılmamak için kendinizi kollayın.**

Yani bir kişinin suçunu, o kişiyi yargılamak için konuşanlar daha sonra benzer bir günah ile ayartılabilirler; bu yüzden düşen birini görünce, bunu kendimizi kollama uyarısı olarak düşünmeliyiz.

Bir kişiye “kardeş” diyorsak, onu düşüşünde yargılayıp terk edemeyiz. Ayet açıkça “*ruhsal olan sizler, böyle birini yumuşak ruhla yola getirin*” diyor. Dua etmeli, Kutsal Yazılar’dan öğretileri yeniden vermeli, Kelam’dan uyarmalı, ve teşvik etmeliyiz (Meseller 11:30, I.Korintliler 9:22).

Eğer bir kişi bir günah işlediğinde hemen “*sen yanlış yaptın*” deyip ilişkiyi kesiyorsanız, siz o kişiye hiçbir bir zaman kardeş olamamışsınız demektir. O kişiyi kazanmak için mücadele etmek gerekir. Kilise bir ailedir. Anneniz ya da babanız yanlış yaptığında kendinizi hemen ailenizden soyutlamazsınız; ya da bir anne baba, çocuklar bir günah işlediğinde hemen onları evlatlıktan reddetmezler. Benzer şekilde Kilise ailesi içinde olan düşüşlerde kişiyi tekrar kazanmak için gayret etmeliyiz. Lütufkar yaşamak böyle bir şeydir.

Biz günahkar iken (I.Timoteyus 1:15) Mesih bize geldi (Matta 9:10-11, Markos 2:17); bu yüzden “*Tanrı bize lütfetti*” diyoruz (Romalılar 5:8). Biz günah ve suçlarda ölüyken – kendimizi kurtaramayacak durumda iken- Tanrı bize Mesih’i verdiği için “*işlerle değil lütf ile kurtulduk*” diyoruz (Efesliler 2:1-5); karşılıksız –*bedelini bizim ödemediğimiz bir şekilde* kurtulduğumuz (Romalılar 4:4) için “*lütf ile kurtuluş*” vaaz ediyoruz. Öyleyse lütf inananlar olarak bizler de diğerlerine lütufkar davranmalıyız.

Lütufkar yaşayanların tanıklığı ve duası *çok güçlü ve etkilidir.*

Kaynakçalar.

- The New Geneva Study Bible, Thomas Nelson Publishers, Nashville, USA
- İncil'in Mesajı, F.F. Bruce, Müjde Yayıncılık, İstanbul
- The Knowing Jesus Study Bible, Zondervan Publishing, Grand Rapids MI 49530, USA
- Nelson's Quick Reference, Warren W. Wiersbe, Thomas Nelson Publishers, Atlanta USA
- Tyndale New Testament Commentaries, Eerdmans Publishing Co., Grand Rapids, MI, USA
- Spirit of the Reformation Study Bible, Zondervan Publishing, MI 49530, USA
- Life Application Bible, Tyndale House Publishers, Inc. Weathon IL 60189, USA